Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 7 ΙΟΥΛΙΟΥ 2017 Κυριακῆς Μεγαλομάρτυρος, Θωμᾶ Ὁσίου τοῦ ἐν Μαλεῷ, Εὐαγγέλλου Μάρτυρος, Εὐσταθίου Ἱερομάρτυρος | ΕΤΟΣ ΝΖ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2172

Ὁ Σεβ. Ὕδρας εὐτέλισε τὴν Ἱεραρχίαν;

Ἡ εἰσήγησις τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Σεβ. Ὕδρας εἰς τὴν συνεδρίασιν τῆς Ἱεραρχίας τῆς 27ης Ἰουνίου 2017, ὑπῆρξαν καθοριστικαὶ διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἀνακοινωθέντος τῆς Ἱεραρχίας. Ὁ Σεβ. Ὕδρας προεκάλεσε τὴν ὑπομονὴν τῆς Ἱεραχίας καὶ ἔπειτα τοῦ πιστοῦ λαοῦ. Τὴν ὑπομονὴν τῆς Ἱεραρχίας, διότι ἀνέφερεν εἰς τὴν εἰσήγησίν του ὅτι «δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διαπραγματευόμεθα 80 ἄνθρωποι –ἔστω ἅγιοι- σὲ κοινὴ συνεδρίαση, χωρὶς νὰ γνωρίζουμε σὲ βάθος τὸ ἐπιστημονικὸ καὶ ἱστορικό τοῦ θέματος, καὶ νὰ γινόμαστε ὄργανα ὁμάδων καὶ συντεχνιακῶν συμφερόντων». Εἶπε δηλαδὴ πρὸς τοὺς Ἱεράρχας ὅτι πίπτουν θύματα συμφερόντων; Ὅτι εἶναι ἄβουλοι; Ὅτι δὲν χρειάζεται νὰ ἔχουν ἄποψιν, διότι δὲν εἶναι εἰδήμονες; Ὅτι μόνον μία «ἀριστίνδην» ὁμὰς εἶναι εἰς θέσιν νὰ λαμβάνη ἀποφάσεις ἐξ ὀνόματος ὅλων;

Ποῖος ἀνέμενεν ὅμως ὅτι μετὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν εἰσήγησιν θὰ ἐλοιδορεῖτο ἡ Ἱεραρχία ἐπὶ δύο ἑβδομάδας ἀπὸ ὅλα σχεδὸν τὰ μέσα ἐνημερώσεως, διότι τὸ Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων διέψευσε κατηγορηματικὰ θέσεις τοῦ Σεβασμιωτάτου.

Πρῶτον, ὁ Σεβ. Ὕδρας ἐδήλωσεν ὅτι «Πρέπει ἐδῶ ἐξ ἀρχῆς νὰ δεχθοῦμε ὅτι διάλογος, μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας γιὰ τὴν διδακτέα ὕλη τῶν θρησκευτικῶν στὴν ἐκπαίδευση ἔγινε γιὰ πρώτη φορά». Τὸ Ὑπουργεῖον ἀπήντησε μὲ ἐπίσημον ἀνακοινωθὲν τῆς 29ης Ἰουνίου «Ὁ διάλογος μεταξὺ Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ἀφοροῦσε τὰ Προγράμματα Σπουδῶν. Τὸ προτεινόμενο διδακτικὸ ὑλικὸ δὲν ἀποτέλεσε ἀντικείμενο τοῦ διαλόγου. Ὅποιες προσθαφαιρέσεις ἔγιναν ἢ πρόκειται νὰ γίνουν, ὅπως εἶναι ἀπολύτως φυσικὸ καὶ συμβαίνει σὲ ὅλα τὰ μαθήματα, ἀποφασίζονται ἀπὸ τὸ ἐπιστημονικὸ προσωπικό τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς (ΙΕΠ)».

Δεύτερον, ὁ Σεβ. Ὕδρας ἐδήλωσε μὲ ἔμφασιν ὅτι «Κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ Διαλόγου, ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπέμεινε εἰς τὴν βάσιν τῶν τριῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν, ἤτοι: α) τῆς ὑποχρεωτικότητος τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, β) τῆς διατηρήσεως τῶν ὡρῶν διδασκαλίας αὐτοῦ, καὶ γ) τῆς διασφαλίσεως τοῦ Ὀρθοδόξου Προσανατολισμοῦ αὐτοῦ, ὅπως καὶ εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ ὑφισταμένου νομικοῦ καὶ θεσμικοῦ πλαισίου τοῦ Μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, καθὼς καὶ τῆς ὀνομασίας ''Θρησκευτικά''». Αὐτὴ ἡ θέσις ἀπετυπώθη καὶ εἰς τὸ «ἀνακοινωθὲν» τῆς Ἱεραρχίας.

Τὸ Ὑπουργεῖον ἀπήντησε μὲ ἐπίσημον ἀνακοινωθὲν τῆς 29ης Ἰουνίου ὅτι «Οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας ἐπισήμαναν τὴν ἐπιθυμία της νὰ διατηρηθεῖ ὁ ὀρθόδοξος καὶ ὑποχρεωτικὸς χαρακτήρας τοῦ μαθήματος, καθὼς καὶ ἡ ὀνομασία του, θέματα τὰ ὁποῖα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Κωφεύουν καὶ μεταβάλλονται εἰς πειθήνια ὄργανα

ΟΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΑΙ ΕΠΕΔΕΙΞΑΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗΝ ΑΔΙΑΦΟΡΙΑΝ

Ἡ διαπολιτισμικότης -πολτοποίησις τῶν πολιτισμῶν- εἶναι πλέον ἄξων ὄχι μόνον τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν μαθημάτων.

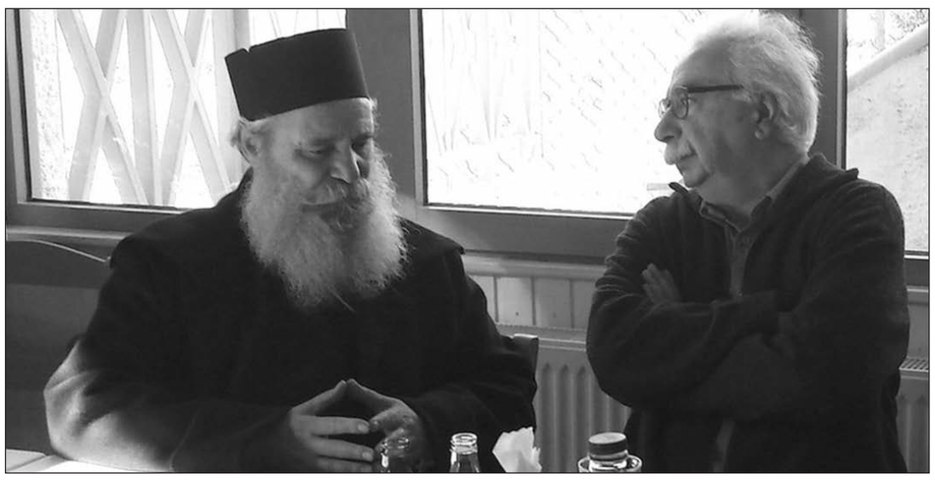

Ὁ Σεβ. Ὕδρας μὲ τὸν κ. Γαβρόγλου εἰς Αἴγιναν (28.01.2017). Ἐδῶ ἐλήφθησαν αἱ ἀποφάσεις;!

Τήν 27 Ἰουνίου 2017, Τρίτη, ὅπως εἶναι γνωστό, συγκλήθηκε ἐκτάκτως ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γιά νά συζητήση σχετικά μέ τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Ἡ Ἱεραρχία τελικά ἐπικύρωσε τήν κατάργηση τοῦ ὀρθοδόξου χαρακτήρα τοῦ μαθήματος, τήν ὁποία τῆς ἐπέβαλε ἡ Κυβέρνηση. Δυστυχῶς κανείς Μητροπολίτης δέν στάθηκε στό ὕψος του, τήν στιγμή πού ἡ Κυβέρνηση σταδιακά μεθοδεύει τήν ἀλλοίωση τοῦ ὀρθόδοξου χριστιανικοῦ χαρακτήρα τῆς Χώρας σέ οὐδετερόθρησκο λαϊκό κράτος, καταργώντας θεσμούς ἱερούς καί αἰώνιους, οἱ ὁποῖοι γαλούχησαν τό Γένος καί τόν λαό αὐτοῦ τοῦ τόπου. Ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία δυστυχῶς δέν τολμᾶ νά ἀντιδράση, γιά νά μή προκαλέση καί νά

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Πῶς ἀσκεῖται ἡ παρακολούθησις τοῦ δογματικοῦ περιεχομένου τῶν βιβλίων Θρησκευτικῶν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν;

Τοῦ ***κ. Ἰωάννη Τάτση****, Θεολόγου*

Ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὁρίζει στὸ ἄρθρο 9, παρ. ε΄ τὰ ἑξῆς: «(ἡ Δ.Ι.Σ.) παρακολουθεῖ τὸ δογματικὸν περιεχόμενον τῶν διὰ τὰ σχολεῖα τῆς Στοιχειώδους καὶ Μέσης Ἐκπαιδεύσεως προοριζομένων διδακτικῶν βιβλίων τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν». Τὴν διάταξη αὐτὴ ὑπενθύμισε στοὺς Ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος κατὰ τὴν εἰσηγητική του ὁμιλία στὴν συνεδρία τῆς ἔκτακτης Ἱεραρχίας τῆς 27ης Ἰουνίου 2017 ποὺ μοναδικὸ θέμα εἶχε τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν.

Λίγες μέρες ἀργότερα, στὶς 2 Ἰουλίου 2017 ὁ Πρόεδρος τοῦ ΙΕΠ Γεράσιμος Κουζέλης σέ συνέντευξή του στὸ ΑΠΕ-ΜΠΕ ἀπαντώντας σὲ ἐρώτηση ἐὰν στὰ νέα βιβλία Θρησκευτικῶν ποὺ θὰ γραφοῦν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ὁ Θεοφ. Χριστουπόλεως παραποιεῖ Ἱ. Κανόνας;

Ἀποκλειστικὴν συνέντευξιν παρεχώρησεν ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Χριστουπόλεως κ. Μακάριος εἰς τὸν κ. Ν. Παπαχρήστου, ἡ ὁποία ἀνηρτήθη εἰς τὴν ἱστοσελίδα amen.gr τῆς 28ης Ἰουνίου 2017. Ὅλαι αἱ ἐρωτήσεις ἦσαν ἀποκλειστικὰ διὰ τὸ Κολυμβάριον καὶ ὁ Θεοφιλέστατος ἀνηλώθη κυρίως εἰς ἕνα ἐγκώμιον ρητοριῶν ἄνευ περιεχομένου. Ἀξίζουν σχολιασμὸν ὅμως κάποιαι φράσεις του.

«Τώρα ἡ Ἐκκλησία γνωρίζει καὶ πάλι (ἐνν. μετὰ τὸ Κολυμβάριον) πῶς θὰ κινηθεῖ», εἶπε, ἐννοῶν προφανῶς ὅτι ἕως τώρα ἡ Ἐκκλησία ἐπορεύετο χωρὶς νὰ γνωρίζη! Ἔπειτα προτρέπει τοὺς πιστοὺς νὰ διαβάσουν τὰ κείμενα, διότι «θὰ αἰσθανθοῦν ὑπερήφανοι ποὺ εἶναι Ὀρθόδοξοι χριστιανοί»! Αὐτὸς δηλαδὴ εἶναι ὁ σκοπὸς τῶν Συνόδων;

Ἡ συμβολὴ τοῦ κειμένου τῆς νηστείας κατὰ τὸν Θεοφιλέστατον ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι «καταγράφηκε ἡ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας γιὰ τὸ πότε καὶ πῶς νηστεύουμε» (διότι ἦτο ἄγνωστη μέχρι σήμερα;) καὶ «δόθηκε ἡ δυνατότητα ἐφαρμογῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας» (ἡ ὁποία δὲν ὑπῆρχε προηγουμένως;). Ὡς Ἐπίσκοπος δὲν ἐγνώριζε πότε καὶ πῶς νὰ νηστεύη;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Συμβολὴ εἰς τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης

Γράφουν ***οἱ π. Πέτρος Χίρς, π. Ἀναστάσιος Γκοτσόπουλος***

1ον

Ἀπάντησις εἰς ἄρθρον τοῦ κ. Εὐ. Σωτηροπούλου

Ἡ Ρωσικὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Διασπορᾶς (ROCOR)[1] ὅρισε τὸν πρωτοπρεσβύτερο **π. Πέτρο Heers, Καθηγητὴ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος στὸ Jordanville τῆς Ν. Ὑόρκης**, νὰ ὁμιλήσει γιὰ τὴ Σύνοδο τῆς Κρήτης[2] στὴν ἐτήσια ἱερατικὴ Σύναξη τῶν Κληρικῶν τῆς Ἐπισκοπῆς τῆς Ἀνατολικῆς Ἀμερικῆς (21.3.2017), παρουσίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἱλαρίωνος καὶ πολλῶν Ἱεραρχῶν της.

Κριτικὴ στὴν ὁμιλία τοῦ π. Heers ἄσκησε ὁ κ. Εὐ. Σωτηρόπουλος σὲ κείμενό του ποὺ δημοσιεύθηκε ἀρχικὰ στὴν ἱστοσελίδα The Huffington Post καὶ σὲ ἑλληνικὴ μετάφραση στὴ ΡΟΜΦΑΙΑ[3]. Ὁ κ. Σωτηρόπουλος, ἐπικαλούμενος τὸ γεγονὸς ὅτι ταξίδευσε στὴν Κρήτη χαρακτηρίζει τὴν κριτικὴ τοῦ π. Πέτρου ὡς «*κακόβουλα λόγια*» καὶ «*ἐσφαλμένες καὶ παραπλανητικὲς δηλώσεις, ἰσοδύναμες μὲ ψευδεῖς*

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ὀρδοδοξία ἴσον Ὀρδοπραξία

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΠΟΛΛΟΙ εἶναι οἱ ἀντίχριστοι καί οἱ ἄθεοι στήν ἐποχή μας, πού ἀδιάκοπα πολεμοῦν τήν Ἐκκλησία. Εἶναι δίπλα μας καί φανερώνουν τό πάθος τους μέ τόν τρόπο πού ζοῦν, μέ τίς ἰδέες τους καί τήν ἀπαξιωτική στάση τους ἀπέναντι στούς εὐσεβεῖς καί τούς κληρικούς. Ἡ ἀντιπαράθεση μαζί τους συνήθως δέν καταλήγει πουθενά. Εἶναι ὅμως ψυχοφθόρα, γιατί βλέπει κανείς τή διαστροφή τους καί τό φανατισμό τους. Κατηγοροῦν μέ πάθος, ἐνῶ ἀγνοοῦν καί τά στοιχειώδη τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας.

Ὡστόσο, ὑπάρχει ἕνας τρόπος νά ὑπερασπιστοῦμε τήν Ἐκκλησία, χωρίς νά συγκρουστοῦμε μέ τούς ἐχθρούς της. Καί αὐτός ὁ τρόπος εἶναι ἡ συνέπεια μας στή τήρηση τῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΝ

Τὸ παρασκήνιον τοῦ ἀνακοινωθέντος τῆς Διπλῆς Συνάξεως

Τοῦ ***κ. Δημ. Κ. Ἀναγνώστου****, θεολόγου*

Πρό μηνός καί πλέον κατά πρόνοιαν Θεοῦ συναντήθηκα μέ τόν συντάκτη τοῦ κειμένου πού μόλις χθές ἐξέδωσε ἡ Ἱερά Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὄρους διά τῆς ἐκτάκτου Διπλῆς Συνάξεως, τοῦ ἀνωτάτου θεσμικοῦ ὀργάνου τοῦ Ἱεροῦ Τόπου.

Μάλιστα, ἔγραψα τότε κάποιο σχετικό ἄρθρο γιά ἐκείνη τήν ἀναπάντεχη συνάντηση, τό ὁποῖο, ὅμως, ἐθεώρησα σωστό νά μή δημοσιεύσω πρίν ἐπαληθευτεῖ ἡ ληφθεῖσα πληροφορία περί τῆς τότε ἐπικειμένης ἀκόμη ἐπισήμου τοποθετήσεως τοῦ Ἁγίου Ὄρους γιά τήν λεγομένη "Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο" τῆς Κρήτης (Ἰούνιος 2016). Τό ἄρθρο ἐκεῖνο δίνω σήμερα στή δημοσιότητα.

Βάσει ἐκείνων, τά ὁποῖα ὅπως θά διαβάσετε πληροφορήθηκα τότε ἀπό "πρῶτο χέρι", ἔρχομαι σήμερα νά ἐπιχειρήσω τήν ἀποκρυπτογράφηση τοῦ ἐκδοθέντος Μηνύματος τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ὅπως ἕνας ἀφελῶς καλοπροαίρετος πιστός θά προσέγγιζε αὐτό τό ζήτημα, διακινδυνεύοντας ἐν γνώσει μου "πῦρ βαλεῖν", σέ μία κατάσταση ἡ ὁποία μόνον μέσῳ τῆς δοκιμασίας τοῦ πνευματικοῦ πυρός (τῆς φανερώσεως, τῆς κρίσεως καί παρρησίας) μπορεῖ καί πρέπει νά ξεκαθαρίσει.

Ἐνῶ, λοιπόν, περί τοῦ πραγματικοῦ "ἱστορικοῦ" τῆς ἐκδόσεώς του, τουλάχιστον ὅσον ἀφορᾶ στίς προθέσεις τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ὄρους καί τόν συντάκτη τοῦ Μηνύματός της, θά τά πληροφορηθεῖτε ἀπό τό προαναφερθέν ἄρθρο μας, τό τί ὑποδηλώνεται πίσω ἀπό τό "χρησμοφανές" περιεχόμενό του τό παραθέτουμε αὐθύς ἀμέσως.

Ἤδη στή δεύτερη παράγραφο τοῦ ἀπό 17)30/6/2017 ἑπτασέλιδου Κειμένου τους, οἱ Ἀντιπρόσωποι τῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐν Συνάξει ἐπισημαίνουν ὅτι **ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης προκάλεσε ταραχή καί ἀντίδραση κατά τῶν ἀποφάσεών της καί ὡς ἔκφραση αὐτῶν προτείνονται οἱ ἀποτειχίσεις καί ἡ διακοπή τοῦ μνημοσύνου τῶν Ἐπισκόπων** (ἐκείνων προφανῶς οἱ ὁποῖοι συμφωνοῦν μέ τίς ἀποφάσεις της καί τήν ἀναγνωρίζουν ὡς ἁγία καί μεγάλη).

Πουθενά στό Κείμενο δέν ὑπάρχει λόγος ὑποστηρικτικός τῆς συγκλήσεως ἤ τῆς προετοιμασίας ἤ τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐν λόγῳ συνόδου. Ἀντιθέτως, ὑπενθυμίζεται καί τρόπον τινά ἀνανεώνεται ἡ γνωστή ἐπικριτική τοποθέτησις τοῦ Ἁγίου Ὄρους γιά τό ζήτημα τῶν Διαλόγων μέ τούς ἑτεροδόξους (σελ. 2), ἡ ὁποία προφανῶς δέν υἱοθετήθηκε στίς ἀποφάσεις τῆς συνόδου τῆς Κρήτης.

Τά ὅσα ἀποφασίσθηκαν στήν Κρήτη θεωροῦνται "προσωπικές ἀπόψεις" τῶν Ἀρχιερέων πού συμμετεῖχαν σ' αὐτήν, ἐνῶ **οἱ κατ' αὐτῶν ἀντιρρήσεις ἐπιδοκιμάζονται ἐμμέσως πλήν σαφῶς, ἐπαινούμενες μάλιστα γιά τή σεμνότητα τοῦ τρόπου, ὅπου αὐτό ἐπιχειρήθηκε** (2η § σελ. 2). Περί ὅλων αὐτῶν δέ, τό Ἱεροκοινοτικό κείμενο ἐπισημαίνει τήν ἀξία τῆς καταγραφῆς των, σαφῶς ὑπονοώντας ὅτι δι' αὐτῆς καταδεικνύεται καί εἶναι δυνατόν νά ἀποδειχθεῖ τό ἐσφαλμένο καί ὀρθόν, ἀντιστοίχως καί ἀναλόγως.

Ἐπίσης, εἶναι χαρακτηριστικό τό ὅτι στό Κείμενο μέ ἔμμεσο πλήν σαφῆ τρόπο ἐπαναλαμβάνεται, ἐπιγραμματικά, ἡ περί Ἐκκλησίας διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῶν Ἁγίων Πατέρων, τό κριτήριο ἀποδοχῆς τῶν ὁποίων Πατριαρχικῶν καί Συνοδικῶν Ἀποφάσεων (παραθέτοντας τό γνωστό ἀπόσπασμα τῆς Ἀποφάνσεως τῶν τεσσάρων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς στή Σύνοδο τοῦ 1848), **ἡ δυνατότης τῆς Ἐκκλησίας ὡς τοῦ Σώματος**

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **«Πολτοποιημένον» τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν! Γράφει ὁ κ. Νικόλαος Ζαχαριάδης. Σελ. 3**
- **Ἡ Ἀνατολικὴ Οὐκρανία εἶναι Ρωσσική. Γράφει ὁ κ. Παναγιώτης Νικ. Γκουρβέλος. Σελ. 4**
- **Τὰ Δωδεκάνησα καὶ ἡ Κρήτη συμφωνοῦν διὰ τὰ νέα θρησκευτικά; Σελ. 4**
- **«Ἂς νοικιάσουμε τὸ σπίτι τῆς καρδιᾶς μας στὸ Χριστό μας!». Γράφει ὁ Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας. Σελ. 5**
- **Ἀδαὴς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος; Σελ. 8**

Κόντογλου ὑπὲρ Σεβ. Ναυπάκτου

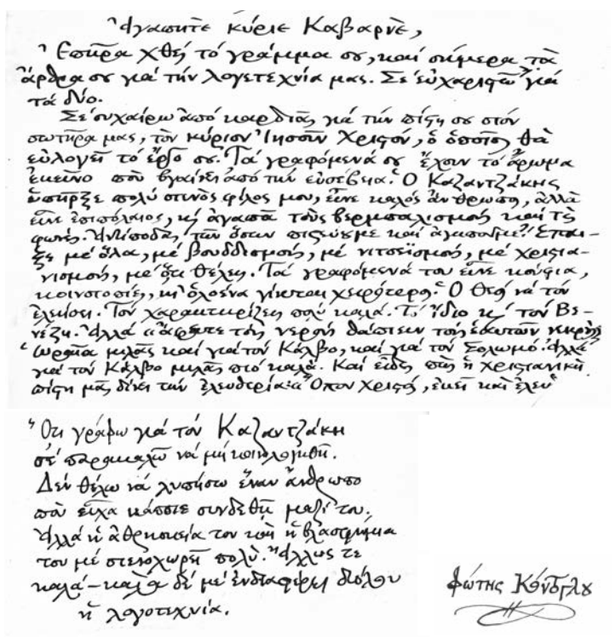

Ὁ ἀείμνηστος πολυτάλαντος Φώτιος Κόντογλου ὑπῆρξεν ὁ «ἀνάδοχος» τοῦ «Ο.Τ.», καθὼς ἡ ὀνομασία του διεμορφώθη εἰς τὴν τελικήν της μορφὴν ὑπ' αὐτοῦ καὶ κοσμεῖ ἕως τὴν σήμερον μὲ τὰ ἰδικά του γράμματα τὴν πρόσοψιν τῆς ἐφημερίδος.

Τὴν 13ην Ἰουλίου συμπληρώνονται 52 ἔτη ἐκ τῆς ἐκδημίας του, μὲ τὸν λόγον του ὅμως νὰ παραμένη παρ' ὅλα αὐτὰ πάντοτε ἐπίκαιρος. Εἰς παρέμβασίν του διὰ τὸ ζήτημα τῶν Θρησκευτικῶν ὁ Σεβ. Ναυπάκτου ἀνεφέρθη εἰς τὸ ἄτοπον τῆς συμπεριλήψεως κειμένου τοῦ Ν. Καζαντζάκη εἰς τοὺς νέους φακέλους. Παραδέτομεν ἀνέκδοτον ἐπιστολὴν ντοκουμέντο τοῦ Φ. Κόντογλου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκφράζει τὴν γνώμην του διὰ τὸ ἔργον τοῦ Καζαντζάκη ὡς πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν:

Ἀθῆναι 9 Ἰουνίου 1954

Ἀγαπητὲ κύριε Καβαρνέ,

Ἐπῆρα χθὲς τὸ γράμμα σου, καὶ σήμερα τὰ ἄρθρα σου γιὰ τὴν λογοτεχνία μας. Σὲ εὐχαριστῶ γιὰ τὰ Νέα.

Σὲ συγχαίρω ἀπὸ καρδιᾶς γιὰ τὴν πίστη σου στὸν σωτῆρα μας, τὸν κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ ὁποῖος θὰ εὐλογῆ τὸ ἔργο σου. Τὰ γραφόμενά σου ἔχουν τὸ ἄρωμα ἐκεῖνο ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴν ἐξουσία. Ὁ Καζαντζάκης ὑπῆρξε πολὺ σωστὸς φίλος μου, ἔτσι καλὸς ἀνθρωπος, ἀλλὰ εἶναι ἀποστάτης, μ' ἀγαπᾶ τὸν βρεμπαλισμὸ γιὰ τὴ φωνή. Ἀλλοίμονο, τὸν ὁποῖον ἀγκαλιάσαμε καὶ ἀγκαλιάζει! Ἔτσι-ἔτσι μὲ ὅλα, μὲ βουδδισμό, μὲ νιτσεϊσμό, μὲ χριστιανισμό, μὲ ὅτι θέλει. Τὰ γραφόμενά του εἶναι πολύφια, κοινοτοπίες, μὲ ὁλονὰ γίνεται χειρότερα. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἐλεήσῃ. Τὸν χαρακτηρίζει πολὺ καλὰ τὸ ἔργο μὲ τὸν Βενίζη. Ἀλλὰ «ἄφρατος τὸν νερὸν δώσιεν τὸν ἐκπαιν κηρόν». Ὡραῖα μιλᾶς καὶ γιὰ τὸν Κάλβο, καὶ γιὰ τὸν Σολωμό. Ἀλλὰ γιὰ τὸν Κάλβο μιλᾶς στὸ καλό. Καὶ ἐδῶ σὲ ἡ χριστιανικὴ πίστη μᾶς δίνει τὸν ἐξυδρείαν ὅπου χειρότερο, ἐνῶ καὶ ἄλλο.

Ὅτι γράφω γιὰ τὸν Καζαντζάκη σὲ ἐμπιστεύομαι νὰ μὴ κοινολογηθῆ. Δὲν θέλω νὰ χυνόσω ἔναν ἄνθρωπο ποὺ εἶχα κάποιαν συνδεθῆ μαζί του. Ἀλλὰ εἶναι ἀθεραπεύτος τὸν τρόπον ἡ βλασφημία του μὲ στεροχωρεῖ πολύ. Ἄλλως τε καλὰ-καλὰ δὲ μὲ ἐνδιαφέρει δόλον ἡ λογοτεχνία.

Φώτης Κόντογλου

Παρέμβασις τοῦ Σεβ. Ναυπάκτου εἰς τὴν Ἱεραρχίαν

Τοῦ ***Μητροπολίτου Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου Ἱεροθέου***

Ἔχω γράψει πάρα πολλά γύρω ἀπό τό θέμα τῶν Θρησκευτικῶν καί δέν θά ἤθελα νά ἐπαναλάβω τά ἴδια. Ἐπίσης, θά μποροῦσα νά ἀναφέρω πολλά γύρω ἀπό τό Πρόγραμμα Σπουδῶν, σύμφωνα μέ τήν Ὑπουργική Ἀπόφαση πού δημοσιεύθηκε στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καί ὅπως ἀναρτήθηκαν οἱ φάκελλοι τῶν μαθητῶν στό διαδίκτυο, διότι τά μελέτησα διεξοδικά.

Ὅμως θά ἀρκεσθῶ στήν διατύπωση μερικῶν συντόμων βασικῶν ἀπόψεών μου καί ἄν ἐρωτηθῶ, τότε θά κάνω εὐρύτερες ἀναλύσεις καί ἐπιχειρήματα.

1. Τό Πρόγραμμα Σπουδῶν δέν εἶναι οὔτε τοῦ Ὑπουργοῦ Φίλη οὔτε τοῦ Ὑπουργοῦ Γαβρόγλου, ἀλλά οὔτε καί τῆς Ὑπουργοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

ἐπιφυλλίδες τῆς Ὀρθοδόξου Τύπου

Ἡ νηστεία ὡς μέσον νίκης εἰς τὴν βιοτήν τοῦ Ὁσίου Κυρίλλου τοῦ Φιλεώτου

Τοῦ ***κ. Ἡλιού Σουτζίδη****, θεολόγου ἐκπαιδευτικοῦ*

1ον

Ἡ νηστεία ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητα στὴν ἐποχὴ μας μία ἀπὸ τὶς πιὸ παραμελημένες καὶ "κακοποιημένες" Ἐντολές, ἡ ἀθέτηση καὶ καταπάτηση τῆς ὁποίας τείνει σχεδὸν νὰ ἐπικρατήσει ὡς ἐθελοθρησκεῦον κανόνας στὴν ζωή τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. Ὁ σύγχρονος νεοέλληνας, ἀδυνατεῖ νὰ ἀναλογιστεῖ τὴν ἀξία τῆς νηστείας, τῆς Πρώτης δηλ. Ἐντολῆς ποὺ δόθηκε ποτὲ στὸν ἄνθρωπο καὶ δὴ στοὺς Πρωτοπλάστους ἐντός τοῦ ἐπιγείου παραδείσου, ἡ παρακοὴ καὶ παράβαση τῆς ὁποίας ἀπετέλεσε τὸ ἀφετηριακὸ ἐκεῖνο σημεῖο ποὺ ἐξαιτίας της ὑπεισῆλθαν στὴν ἀνθρώπινη Ἱστορία, ἡ ἁμαρτία, ἡ φθορὰ καὶ ὁ θάνατος. Οἱ προφάσεις ἀπόρριψής της ποικίλλουν καὶ ἐκτείνονται πρὸς πᾶσα κατεύθυνση. Συνοψίζοντας καὶ ταξινομώντας τρόπον τινὰ τὶς ὑπάρχουσες ἀντιλήψεις μεταξὺ τῶν χριστιανῶν περὶ νηστείας, θὰ μπορούσαμε νὰ ἐπισημάνουμε τὰ ἀκόλουθα: Μία μερίδα χριστιανῶν τὴν ἐκλαμβάνει ὡς ἕνα κραυγαλέο μέσο μαζοχισμοῦ, ποὺ ταλαιπωρεῖ χωρὶς ἐμφανῆ λόγο τὸ σῶμα καθὼς καὶ τελείως περιττὴ ἕως καὶ ἐπικίνδυνη πρακτικὴ ποὺ συνηγορεῖ στὸν κλονισμὸ καὶ ἐξασθένηση τῆς σωματικῆς κράσης καὶ ὑγείας ποὺ προκαλεῖ δῆθεν ἡ μὴ πρόσληψη τῶν ἀπαγορευμένων ζωϊκῆς κυρίως προέλευσης καὶ λοιπῶν διατροφικῶν εἰδῶν. Κάποιοι ἄλλοι τὴ θεωροῦν ὡς κάτι ξεπερασμένο καὶ παλιομοδίτικο ποὺ δὲν ἔχει καμία θέση στὴ ζωή τοῦ χριστιανοῦ τὸν 21ο αἰώνα, ἀρκούμενοι στὸ πνευματικὸ θέσφατο ''νὰ μὴν βλάπτει μόνο κανεὶς τὸν συνάνθρωπό του'', ὅπως ὑποστηρίζουν, ἐνῶ τέλος κάποιοι ἄλλοι ἐνῶ ἀναγνωρίζουν καὶ ἐπιχειρηματολογοῦν ὑπὲρ τῆς ἀξίας τῆς νηστείας, ἀδυνατοῦν ἐντούτοις ἀπὸ προσωπικὴ ἀκρασία καὶ ἔλλειψη ἐγκράτειας νὰ τὴν ἐφαρμόσουν, παραδομένοι στὸ πάθος τῆς γαστριμαργίας.

Τὸν τελευταῖο μάλιστα καιρό, ἔχουν πληθυνθεῖ κατὰ γεωμετρικὴ πρόοδο τὰ μέσα ἐκεῖνα ποὺ τροφοδοτοῦν, συντηροῦν καὶ ἐξάπτουν συστηματικὰ καὶ τεχνιέντως τὸ πάθος τῆς γαστριμαργίας, μὲ σχετικὲς καθημερινὲς ἐκπομπὲς καὶ ἀντίστοιχα ἀφιερώματα ποὺ ἐκθειάζουν τὴν ὑπερβολὴ στὴ φιληδονία τῆς γεύσης, μὲ τηλεοπτικοὺς διαγωνισμοὺς μαγειρικῆς, ἐνηλίκων ἀλλὰ καὶ ἀνηλίκων, μὲ περιοδικὰ ποὺ εἶναι ἀποκλειστικὰ ἀφιερωμένα στὴν ὑπόδειξη τῶν τρόπων ποὺ θὰ κάνουν τὰ φαγητὰ πιὸ γευστικὰ καὶ λαχταριστά, μὲ περίπλοκους καὶ πολύπλοκους διατροφικοὺς καὶ γευστικοὺς συνδυασμούς, μὲ ἔμφαση κυρίως καὶ στὴν ὀπτικὴ ἐμφάνισή τους, προκειμένου νὰ ὑπηρετήσουν πλήρως ὅλες τὶς αἰσθήσεις καὶ νὰ ἐπιτείνουν τὴν ἡδονὴ καὶ ἀπόλαυση ποὺ μπορεῖ νὰ ἀπολάβει καὶ νὰ ἀποκομίσει ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπιτηδεύματα. Ἀκόμη καὶ στὰ σχολικὰ ἐγχειρίδια τοῦ δημοτικοῦ ἀπαντοῦν ἀθῶες φαινομενικὰ συνταγὲς μαγειρικῆς ποὺ ὅμως περνοῦν τὸ λάθος μήνυμα καὶ ἐκπαιδεύουν ἀπὸ μικρὰ τὰ παιδιά, ἐξωθώντας τα μὲ πλάγιους καὶ ἔμμεσους τρόπους νὰ ἀσχολοῦνται διαρκῶς καὶ ἐπισταμένως μὲ θέματα πο

Γεγονότα καὶ σχόλια

Αἱ ἐπιστολαὶ Μητροπολιτῶν Ἀργολίδος καὶ Πειραιῶς

ΠΡΙΝ λίγες ἡμέρες ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀργολίδος κ. Νεκτάριος ἀπέστειλε μία ἀπαράδεκτη ὑβριστικὴ καὶ ἀπαξιωτικὴ «προσωπικὴ» ἐπιστολὴ στὸν Σεβ. Μητροπολίτη Πειραιῶς κ. Σεραφείμ, τὴν ὁποία ὅμως κοινοποίησε σὲ ὅλους τοὺς Μητροπολίτες (!!!) καὶ ἡ ὁποία ἀναρτήθηκε στὸ διαδίκτυο ἀπὸ τὴν κατὰ Τρίκαλα μεριά. Στὴν ἐπιστολή του ὁ Σεβ. Ἀργολίδος (ἄγνωστα τὰ κίνητρά του) προσπάθησε νὰ στηλιτεύσει τὸν Σεβ. Πειραιῶς, διότι, μὲ τὶς πράξεις του …γελοιοποιεῖ τὴν Ἐκκλησία καὶ ἐκθέτει τὸ σῶμα τῶν Ἐπισκόπων! Ἀποπειράθηκε νὰ τὸν ἐλέγξει γιὰ τὴν σκληρὴ στάση του ἀπέναντι στοὺς αἱρετικοὺς καὶ ἀλλοθρήσκους, ὅτι καλλιεργεῖ κλῖμα μισαλλοδοξίας. Ὁ Σεβ. Πειραιῶς ἀπάντησε μὲ μία δυναμικὴ ἀνοικτὴ ἐπιστολή του, μὲ τὴν ὁποία ἀντικρούει μία πρὸς μία τὶς κατηγορίες τοῦ Σεβ. Ἀργολίδος. Ὅσοι διαβάσαμε τὶς δύο ἐπιστολές, διακρίναμε ἄνετα, ὅτι ἡ πρώτη ἐνεῖχε τὸ στοιχεῖο τῆς ἐμπάθειας καὶ τῆς θεολογικῆς ρηχότητας. Ἐξέφραζε πλήρως τὴν σύγχρονη οἰκουμενιστικὴ γλώσσα τῆς «ἀγαπολογίας», ἡ ὁποία προσπαθεῖ νὰ συμβιβάσει τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μὲ τὸν σύγχρονο πτωτικὸ κόσμο. Ἡ δεύτερη ἐνεῖχε τὸ στοιχεῖο τῆς ὁμολογίας καὶ τῆς θεολογικῆς πληρότητας. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς δικαιολόγησε πλήρως καὶ τεκμηρίωσε τὴν ποιμαντική του διακονία, στὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ τὴν δισχιλιόχρονη Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὅπως τόνισε στὴν ὁμολογιακὴ ἐπιστολή του, ὁ ἐλεγκτικός του λόγος φαίνεται σκληρός, γιατί εἶναι ἀκριβὴς καὶ γιὰ τοῦτο χρήσιμος. Περιττὸ νὰ τονίσουμε ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Σεβ. Ἀργολίδος δημιούργησε πλῆθος ἀρνητικῶν σχολίων καὶ ἐξέθεσε τὸν ἴδιο καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν θιασῶτες τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Ἀντίθετα, ἂν συμπεράνουμε ἀπὸ τὰ πολυπληθῆ σχόλια στὸ διαδίκτυο, ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Σεβ. Πειραιῶς ἔγινε ἐνθουσιωδῶς δεκτὴ ἀπὸ τὸν κόσμο, ὁ ὁποῖος προσβλέπει στὸ πρόσωπό του ἕνα ἀγωνιστὴ Ἀρχιερέα. Πολλοὶ χαρακτήρισαν τὴν ἐπιστολή του ὡς ἕνα ἀκόμη μνημεῖο ὁμολογιακοῦ λόγου, τὸ ὁποῖο ἐμπλούτισε τὴν ἀντιαιρετικὴ γραμματεία τῆς Ἐκκλησίας μας!

Ὁ ἀληθινὸς ἐπίσκοπος δὲν ὑπάρχει διὰ τὸν ἑαυτόν του!

Ο Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφεὶμ στὴν ἀπαντητικὴ καὶ ἀποστομωτικὴ ἐπιστολή του πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Ἀργολίδος κ. Νεκτάριο, τόνισε πὼς ὁ ἀληθινὸς Ἐπίσκοπος δὲν μιλᾶ ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλὰ ἐξ ὀνόματος τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ «ἅγιος» Ἀργολίδος τὸν στηλίτευσε μὲ περισσὸ θράσος ὅτι ὁμιλεῖ καὶ λέει αὐτὰ ποὺ λέει, ὄχι ὡς ἐκπρόσωπος «τῆς διοικούσας Ἐκκλησίας», ἀλλὰ ὡς …ἰδιώτης! Τοῦ ἔγραψε: «Ὡς τί ὁμιλεῖς; Ὡς ἐκπρόσωπος τίνος; Τῆς διοικούσης ἐκκλησίας; Δὲν εἶσαι. Ὡς ἐπίσκοπος; Εἶναι ἀλλότριος ἱκέτης, αὐτὸς ποὺ ἀπευθύνεσαι. Ὡς ὑπερεπίσκοπος τελικά; Δὲν ἔχεις τὴν ἐπισύσταση (sic) πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν». Ὁ Σεβ. Πειραιῶς ἀπάντησε: «Σᾶς ἀπαντῶ λοιπόν: ἂν ἐννοεῖτε τὴν Ἐκκλησία ὡς ἕνα νομικὸ πρόσωπο, ἕνα σωματεῖο, ἀνάλογα μὲ τὴν "ἐκκλησία" τοῦ Βατικανοῦ, τότε δὲν ὁμιλῶ ἐκ μέρους της! Δὲν ἔχω καμιὰ ἐξουσιοδότηση νὰ μιλήσω γι' αὐτή. Ἂν ὅμως ἐννοεῖτε τὴν Ἐκκλησία ὡς Σῶμα Χριστοῦ. Ἂν δέχεστε τὴν ὀρθόδοξη διδασκαλία, ὅτι ἡ κάθε τοπικὴ Ἐκκλησία εἶναι ἡ φανέρωση τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τότε, ὡς Ἐπίσκοπός τῆς τοπικῆς μου ἐκκλησίας, ὁμιλῶ ἐκ μέρους της. Ἐκπροσωπῶ καὶ ὑπηρετῶ τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ τῆς τοπικῆς μου ἐκκλησίας καὶ τὸ διακόνημά μου μὲ ἐπιτάσσει νὰ ἐκπροσωπῶ καὶ νὰ ὁμιλῶ ἐκ μέρους του! Ὁ ἀληθινὸς Ἐπίσκοπος δὲν ὑπάρχει γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ γιὰ νὰ διακονεῖ καὶ νὰ ποιμαίνει τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, ὅπως δύναται καλλίτερα καὶ ἀρτιότερα!»! Λόγος καθαρός, κρυστάλλινος καὶ προπάντων πατερικὸς καὶ ὀρθόδοξος!

Σεβ. Ἀργολίδος: «Σεραφείμ, γελοιοποιεῖς τὴν Ἐκκλησία»!

ΕΠΙΣΗΜΑΝΕ καὶ κάτι ἄλλο πολὺ σημαντικὸ στὴν ἀπαντητική του ὁμολογιακὴ ἐπιστολὴ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφεὶμ στὸν Σεβ. Μητροπολίτη κ. Νεκτάριο, ὁ ὁποῖος δὲ δίστασε νὰ χαρακτηρίσει τὸν ἴδιο καὶ τοὺς συνεργάτες του ὡς «σταλινικοῦ τύπου δικτατορία… "Ὀρθοδόξων" φονταμενταλιστῶν», οἱ ὁποῖοι δὲν «ἐπιτρέπουν νὰ ἀκουστεῖ καμία ἄλλη φωνή». «Τὰ κείμενά σου (ἔγραψε) γελοιοποιοῦν τὴν ἐκκλησία, ἐκθέτουν τοὺς κληρικοὺς καὶ ρημάζουν τὴν ἐλπίδα νὰ δεχτοῦν τὸν Χριστὸ Σωτῆρα οἱ σημερινοὶ πελαγοδρομοῦντες ἄνθρωποι, ἀφοῦ διαβάζουν μένουν μὲ τὴν αἴσθηση φανατισμοῦ, μονομέρειας, ἐμμονικῆς ἀπολυτότητας, καμιᾶς διαλλακτικότητας καὶ σὲ τελικὴ ἀνάλυση φαρμακερῆς ἀναλγησίας ἀντὶ ἀγάπης»! Ὁ Σεβ. Πειραιῶς ἀπάντησε: «Λυποῦμαι Σεβασμιώτατε, ἀλλὰ αὐτὲς οἱ ἐκτιμήσεις εἶναι ἀπὸ τὸ "στρατόπεδο" τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὸ ὁποῖο, καὶ Ἐσεῖς τὸ γνωρίζετε, εἶναι συντριπτικὴ μειοψηφία. Ἐκτιμήσεις ἀπὸ τοὺς βελούδινους καναπέδες τῶν χλιδάτων σαλονιῶν τῶν βολεμένων. Κάματε κάποια ἔρευνα στὸν πολὺ λαὸ τί γνώμη ἔχει γιὰ τὸν Οἰκουμενισμὸ καὶ τὸν θρησκευτικὸ συγκρητισμό; Διαβάζετε ἔντυπα καὶ παρακολουθεῖτε ΜΜΕ ἀντίθετα μὲ τὸν οἰκουμενισμό, νὰ δεῖτε τί γνώμη ἔχουν γιὰ τὰ κείμενά μου; Ρωτήσατε τυχαῖα πιστοὺς τῶν ἐνοριῶν Σας γιὰ τὸν Οἰκουμενισμὸ καὶ τοὺς ἐπικίνδυνους νεωτερισμοὺς στὴν Ἐκκλησία;»! Ἀκριβολογεῖ ὁ κ. Σεραφείμ! Αὐτὴ εἶναι δυστυχῶς ἡ γλώσσα τῶν οἰκουμενιστῶν, μεστὴ ὕβρεων καὶ ψευδολογιῶν πρὸς τοὺς Ὀρθοδόξους καὶ ἀγαπολογίας πρὸς τοὺς ἀμετανόητους αἱρετικούς!

Ὁ Οἰκουμενιστικὸς γκεμπελισμὸς ἐν ἐξελίξει...

Ο ΓΚΕΜΠΕΛΙΣΜΟΣ εἶναι γνωστὴ μέθοδος σπίλωσης τοῦ ἀντιπάλου μὲ ψεύτικα καὶ χαλκευμένα στοιχεῖα. Ὁ ναζιστὴς ὑπουργὸς προπαγάνδας Γκέμπελ εἶχε ὡς ἀρχή: «ρῖξε, ρῖξε λάσπη, στὸ τέλος κάτι θὰ μείνει»! Αὐτὸ δυστυχῶς κάνουν καὶ οἱ σύγχρονοι θιασῶτες τῆς παναίρεσης τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ρίχνουν λάσπη, λασπολογοῦν, συκοφαντοῦν, τοποθετοῦν ἐτικέτες σὲ ὅσους ἀντιδροῦμε στὶς συγκρητιστικὲς θρησκευτικὲς ἐπιδιώξεις τους, στὸ δαιμονικῆς ἐμπνεύσεως, ἐγχείρημά τους, νὰ «φέρουν κοντὰ τὶς θρησκεῖες», (μᾶλλον νὰ πᾶνε κοντά τους), μὲ φαινομενικὸ στόχο τὴν ἐπικράτηση τῆς καταλλαγῆς καὶ τῆς εἰρήνης, μὲ ἀπώτερο ὅμως καὶ πραγματικὸ σκοπό, τὴ δημιουργία τῆς ἐφιαλτικῆς πανθρησκείας! Μᾶς ἀποκαλοῦν «φανατικούς», «ἐξτρεμιστὲς» καὶ «φονταμενταλιστές»! Σὲ αὐτὴ τὴν κατεύθυνση κινεῖτο δυστυχῶς καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀργολίδος πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Πειραιῶς. Ἀλλὰ ὁ ἀποδέκτης τῆς ἀπαράδεκτης ἐπιστολῆς, ἡρωικὸς Μητροπολίτης ἀπάντησε ὡς ἐξῆς στὸν «ἅγιο» Ἀργολίδος: «Λυποῦμαι, Σεβασμιώτατε, ποὺ θὰ Σᾶς τὸ πῶ, ἔτσι "χύμα": Ἂν ζούσατε τὸν 4ο αἰώνα, θὰ στέλνατε ἴδια ἢ καὶ χειρότερη ἐπιστολὴ στὸν "φανατικὸ" καὶ "φονταμενταλιστὴ" Μέγα Ἀθανάσιο γιὰ τὴ δυναμική του ποιμαντικὴ διακονία, τὴν ὁποία ἐγὼ ὁ παναμαρτωλὸς καὶ ταλαίπωρος προσπαθῶ νὰ μιμηθῶ!»! Αὐτὸ εἶναι σίγουρο, ὁ «ἀγαπολόγος» κ. Νεκτάριος θὰ κατακεραύνωνε τὸν τὸ Στῦλο τῆς Ὀρθοδοξίας, ὡς φανατικὸ καὶ φονταμενταλιστὴ καὶ θὰ συνυπέγραφε εὐχαρίστως τὴν ἐξορία του!

Παραλογισμός: «Περήφανες» Μητέρες διὰ τὴν ὁμοφυλοφιλίαν τῶν παιδιῶν τους!

ΣΤΟ «ΠΑΝΗΓΥΡΙ τοῦ διαβόλου», δηλαδὴ στὸ «Athnens Gay Pride», ὅπως εἶναι γνωστὴ ἡ θεσμοθετημένη πλέον κατ' ἔτος παρέλαση τῶν σοδομιστῶν στὸ κέντρο τῆς Ἀθήνας, συμμετεῖχαν καὶ πολλὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ὁδήγησαν ἐπίτηδες οἱ γονεῖς τους «γιὰ νὰ μαθαίνουν» καὶ νὰ μὴ «γίνουν ρατσιστὲς καὶ ἐχθροὶ τῆς διαφορετικότητας», ὅταν μεγαλώσουν! Μάλιστα δύο «μητέρες» ἀνέβηκαν στὸ «πλατό», γιὰ νὰ δηλώσουν τὴν «περηφάνια» τους γιὰ τὴν ὁμοφυλοφιλία τῶν παιδιῶν τους! Δεῖτε τὴν ἀπίστευτη εἴδηση: «Λίγο πρὶν ξεκινήσει ἡ παρέλαση, δύο μητέρες ἀνέβηκαν στὴ σκηνή, ποὺ ἔχει στηθεῖ φέτος στὴν πλατεῖα Συντάγματος καὶ μίλησαν γιὰ τὰ παιδιά τους, ποὺ ἀνήκουν στὴν ΛΟΑΤΚΙ κοινότητα. Τὰ ὅσα εἶπαν προκαλοῦν συγκίνηση καὶ θαυμασμό. "Εἶμαι πολὺ περήφανη γιὰ τὴν κόρη μου ποὺ εἶναι καὶ Λεσβία, ἐκτὸς τῶν ἄλλων. Ἡ ἀγάπη γιὰ τὰ παιδιά μας ἔφτιαξε τὴν ὁμάδα "Ὑπερήφανοι γονεῖς" σημείωσε μία ἐξ αὐτῶν. "Εἴμαστε ἐδῶ γιὰ ἐσᾶς σήμερα, εἴμαστε ὑπερβολικὰ περήφανοι ποὺ εἶστε ἔτσι ὅπως εἶστε" πρόσθεσε μία ἄλλη μητέρα ποὺ βρέθηκε στὸ βῆμα δίπλα της καὶ ἐξιστόρησε τὴν προσωπικὴ ἱστορία τῆς κόρης της. "Ἕνα βράδυ ἦρθε τύφλα στὸ μεθύσι, μούσκεμα ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ μπῆκε σπίτι μὲ τὸ κορίτσι της", ἐξήγησε καὶ πρόσθεσε πὼς ἡ σύντροφος τῆς κόρης της, τὴ βοήθησε νὰ ἀλλάξει καὶ νὰ κοιμηθεῖ. "Δὲν εἶναι μόνο ἡ δικιά μου ἀγάπη πρὸς τὸ παιδί, ἢ πρὸς τὸν ἄντρα γιὰ τὴ γυναίκα. Οἱ ἀγάπες εἶναι πολλὲς καὶ δὲν μπαίνουν σὲ ἕνα κουτί" εἶπε κλείνοντας καὶ στέλνοντας ἀγάπη σὲ ἕνα κοινὸ ποὺ τὶς ἀποθέωνε» (Ἰστ.24wro.gr)! Αὐτὲς εἶναι οἱ «ἀγάπες» ποὺ ἐμπνέει ὁ διάβολος, οἱ ὁποῖες ὁδηγοῦν ὁλοταχῶς στὸν ὄλεθρο!

Παρεπόμενα ἀπὸ τὸ ἐφετινὸν «πανηγύρι τοῦ διαβόλου»

ΑΝΑΔΥΘΗΚΑΝ ἀπὸ τὴν ἄβυσσο τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα στὴν Ἀθήνα τὸν περασμένο μήνα. Ἔγινε πλέον θεσμὸς ἡ κατ' ἔτος παρέλαση τῶν ὁμοφυλοφίλων καὶ ἡ ἀναίσχυντη πρόκληση τῆς δημόσιας αἰδοῦς, ὄχι ἁπλὰ ἀποποινικοποιήθηκε καὶ νομιμοποιήθηκε, ἀλλὰ ἔγινε «τρόπος ζωῆς» καὶ «ἔκφραση ὑπερηφάνειας» γιὰ χιλιάδες ἀνθρώπους καὶ τῶν δύο φύλων καὶ κάθε ἡλικίας! Γδύθηκαν, ντύθηκαν τὴν ἀναισχυντία καὶ βγῆκαν στοὺς δρόμους, γιὰ νὰ «γιορτάσουν» στὸ «πανηγύρι τοῦ διαβόλου»! Μαζί τους κορυφαῖα μέλη τῆς κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΝΕΛ, ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου τοῦ πρωθυπουργοῦ, ὁ ὑπουργὸς οἰκονομικῶν, ὁ πρώην ὑπουργὸς Θρησκευμάτων, βουλευτὲς καὶ πολιτευτὲς κομμάτων, νεολαῖες κομμάτων, ἐκπρόσωποι ὀργανώσεων καὶ σωματείων, τὰ ὁποῖα προωθοῦν τὴν «ἀνθρώπινη ἐλευθερία καὶ ἀξιοπρέπεια». Πολλοὶ «πανηγυριῶτες» πῆραν μαζί τους καὶ τὰ παιδιά τους, γιὰ νὰ δοῦν αὐτὸ τὸ αἴσχος, νὰ μυηθοῦν ἀπὸ μικρὰ στὴ «σεξουαλικὴ διαφορετικότητα»! Χρηματοδότες τοῦ «διαβολικοῦ αὐτοῦ πανηγυριοῦ» πρεσβεῖες «πολιτισμένων» χωρῶν, γνωστὲς ἑταιρεῖες, τῶν ὁποίων ἀγοράζουμε τὶς ὑπηρεσίες καὶ τὰ προϊόντα. Μέγας χορηγὸς ἡ ΕΡΤ, τὴν ὁποία χρηματοδοτοῦμε, χωρὶς νὰ τὸ θέλουμε, μέσῳ τῶν λογαριασμῶν τῆς ΔΕΗ, ἐπίσης οἱ ἀστικὲς συγκοινωνίες καὶ ἀκόμη ἡ Ἑλληνικὴ Ἀστυνομία! Μέρος τῆς ἀναίδειάς τους ἦταν καὶ ἡ βεβήλωση τοῦ ἐθνικοῦ μας συμβόλου, τοῦ ὁποίου ἀντικατέστησαν τὸ μπλὲ χρῶμα μὲ τὰ χρώματα τοῦ «οὐρανίου τόξου», δηλαδὴ μὲ τὰ χρώματα τῶν σοδομιστῶν! Μέχρι τώρα ποὺ γράφουμε τὸ παρὸν σχόλιο δὲ βρέθηκε κανένας εἰσαγγελέας, γιὰ νὰ ἀσκήσει δίωξη γιὰ τὴν προσβολὴ τῆς σημαίας μας! Ἐκεῖ φτάσαμε, μετὰ τὴν Ἑλληνικὴ Ἀστυνομία, ἀλώθηκε καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη! Δὲν ἔχουν τὸ σθένος εἴτε δὲν θέλουν νὰ τὰ βάλουν μὲ τὸ ἰσχυρὸ πλέον «λόμπυ» τοῦ σοδομισμοῦ! Κοντολογῆς: ὡς κοινωνία καὶ ὡς χώρα «πιάσαμε πάτο», τελειώνουμε! Ἂς κλίνουμε, λοιπόν, τὰ γόνατα καὶ νὰ προσευχηθοῦμε μὲ δάκρυα στὸν Παντελεήμονα Θεὸ νὰ λυπηθεῖ καὶ νὰ προστατέψει τουλάχιστον τὰ ἀθῷα παιδιά μας!

Ὀρθόδοξος ἱερεὺς προτείνει νὰ δεχθῆ ἡ Ἐκκλησία τὰ ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια!

ΣΤΟ «ΧΟΡΟ» τῆς σοδομιστικῆς παραζάλης ἄρχισε νὰ «μπαίνει» καὶ ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία! Ὀρθόδοξος ἱερέας στὶς Η.Π.Α. τῆς ἑλληνορθόδοξης Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, ζητᾶ «Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία πρέπει νὰ εἶναι πιὸ «ἀνοικτὴ» καὶ νὰ καλωσορίσει τὰ ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια»! Δεῖτε τὴν λίαν ἀνησυχητικὴ εἴδηση: «Ὁ ὀρθόδοξος ἱερέας π. Michael Courey, στὶς 12 Μαρτίου 2016, ἦταν ἕνας ἐκ τῶν ὁμιλητῶν στὸ λεγόμενο Συμπόσιο γιὰ τὴν Χριστιανικὴ Οἰκογενειακὴ Ζωή καὶ τὴν Πρόκληση τῆς Πιστότητας (Christian Family Life and the Challenges of Faithfulness symposium), ποὺ διοργανώθηκε καὶ χρηματοδοτήθηκε ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Ἰνστιτοῦτο Huffington (HEI) στὸ Πανεπιστήμιο Loyola Marymount (LMU) στὴν Καλιφόρνια τῶν ΗΠΑ. Ὁ π. Courey κάλεσε τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία νὰ εἶναι πιὸ "ἀνοικτὴ" ("more inclusive", πιὸ περιεκτικὴ) καὶ εὐπρόσδεκτη στὰ ζευγάρια τοῦ ἰδίου φύλου στὴ μυστηριακή της ζωή. […] ὁ π. Μιχαήλ, προτρέποντας τὴν Ἐκκλησία νὰ "ἀγκαλιάσει καὶ νὰ ὑποδεχτεῖ ὅλους ὅσους ἀναζητοῦν καταφύγιο ἀπὸ τὶς θυελλώδεις θάλασσες τῆς ζωῆς, τὶς παραδοσιακὲς καὶ τὶς μὴ παραδοσιακὲς οἰκογένειες, μὲ ἀνοιχτὲς ἀγκάλες καὶ ἀνοιχτὰ μυαλά"» (Ἰστ. redskywarning.blogspot.gr)! Ὁ ἐν λόγῳ φάδερ ἔγραψε στὰ παλαιότερα τῶν ὑποδημάτων του τὴν πληθώρα τῶν ἀγιογραφικῶν χωρίων, τὰ ὁποῖα καταδεικνύουν τὸν σοδομισμὸ ὡς μία ἀπὸ τὶς πλέον θανάσιμες ἁμαρτίες καὶ βδελύγματα ἀπέναντι στὸ Θεό, ὅπως καὶ τὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας γιὰ τὸ πάθος αὐτό. Νέα ἤθη, δαιμονικά! Ἄγιε Ἀμερικῆς: μήπως πρέπει νὰ «τραβήξεις τὸ αὐτὶ» τοῦ «ἀπελευθερωμένου» κληρικοῦ σου; Περιμένουμε!

Ὁ Ὅσιος τῆς Ἡμέρας

Ἡ Ἁγία Μεγαλομάρτυς Κυριακή

ΣΤΙΣ 7 Ἰουλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τῆς Ἁγίας μεγαλομάρτυρος Κυριακῆς. Ἡ ἁγία Κυριακὴ ἔζησε στοὺς χρόνους τοῦ Διοκλητιανοῦ. Οἱ γονεῖς της, Δωρόθεος καὶ Εὐσέβεια, ἐπειδὴ ἦσαν ἄτεκνοι παρακαλοῦσαν τὸν Θεὸ νὰ τοὺς χαρίσῃ παιδί, τὸ ὁποῖο θὰ τοῦ τὸ ἀφιέρωναν. Καὶ ὁ Θεὸς ἄκουσε τὶς προσευχές τους καὶ τοὺς χάρισε ἕνα κορίτσι, τὸ ὁποῖο ὀνόμασαν Κυριακή, διότι ἦταν Κυριακὴ ἡ ἡμέρα πού γεννήθηκε. Τὴν ἀνέθρεψαν μέ νουθεσία Κυρίου, ἀφοῦ ἐπρόκειτο νά τὴν ἀφιερώσουν στόν Θεό. Ὅταν ὁ Διοκλητιανός ξεκίνησε τόν διωγμό κατά τῶν χριστιανῶν τούς μέν γονεῖς της ἔστειλαν στόν Δοῦκα Ἰοῦστο, στήν μικρά Ἀρμενία, γιά νά τούς ἀνακρίνῃ, τήν δέ ἁγία στήν Νικομήδεια, στόν Καίσαρα Μαξιμιανό. Αὐτός ἐπειδή δέν μπόρεσε νά τήν μεταπείσῃ, παρά τούς βασανισμούς πού τήν ὑπέβαλε, τήν ἔστειλε στόν ἄρχοντα Ἰλαριανό στήν Βιθυνία, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ τήν ἀνέκρινε, τήν ὁδήγησε σέ ἕνα εἰδωλολατρικό ναό. Ἐκεῖ μετὰ τὴν προσευχὴ τῆς Ἁγίας Κυριακῆς ἔγινε μεγάλος σεισμός, πού κατέστρεψε τά εἴδωλα. Κατόπιν ἔπεσε μία ἀστραπή καί κατέκαψε τό πρόσωπο τοῦ ἄρχοντα, ὁ ὁποῖος σκοτώθηκε κρημνιζόμενος ἀπό τόν θρόνο του. Ἔπειτα ἔρριξαν τήν ἁγία σέ μία τεράστια φωτία, χάριτι Θεοῦ ὅμως, μολονότι ὁ οὐρανός ἦταν καθαρός ἐμφανίσθηκε ἕνα σύννεφο πού ἔφερε βροχή καί ἔτσι ἔμεινε ἡ ἁγία ἀβλαβής. Μετά τήν ἔρριξαν μέσα σέ θηρία, τά ὁποῖα ὡς ἄκακα ἀρνία στριφογύριζαν γύρω ἀπό τά πόδια της· βλέποντας οἱ εἰδωλολάτρες τότε τό γεγονός πίστεψαν στόν Χριστό. Τέλος, ἀφοῦ τήν φυλάκισαν, τήν ὁδήγησαν σέ ἀποκεφαλισμό καί ἔτσι ἡ ἁγία Κυριακή, ἀφοῦ προσευχήθηκε καί νουθέτησε τούς παρευρισκόμενους χριστιανούς, ξάπλωσε στήν γῆ καί παρέδωσε τό πνεῦμα της στόν Κύριο. Βλέποντες οἱ δήμιοι τά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ τῶν χριστιανῶν τόν ἐδόξασαν καί κήρυξαν τήν παντοδυναμία του.

Ἡ νηστεία ὡς μέσον νίκης εἰς τὴν βιοτήν τοῦ Ὁσίου Κυρίλλου τοῦ Φιλεώτου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τὸν κρύψει ἐπιμελῶς καὶ ἐπαρκῶς.

Ὁ ἀντίποδας τῆς νηστείας, ἡ γαστριμαργία δηλ., εἶναι ἡ πρόσληψη ποσότητας φαγητοῦ μεγαλύτερης ἀπὸ αὐτὴν ποὺ χρειάζεται ὁ ὀργανισμὸς μας προκειμένου νὰ ἀνταπεξέλθει στὶς ἀπαιτήσεις τῶν ἀναγκῶν του, σὲ ἀντιδιαστολὴ μὲ τὴ λαιμαργία ποὺ συνιστᾶ ἡ κατανάλωση ἰδιαίτερα γευστικῶν καὶ ἐπιμελημένων τροφῶν εἴτε ἁπλῶς καὶ μόνο γιὰ τὴν ἡδονὴ τῆς γεύσης, αὐτὸ ποὺ λέει ἡ λαϊκὴ ρήση, ''ζοῦμε γιὰ νὰ τρῶμε''. Εἶναι πολὺ σύνηθες νὰ γίνεται σύγχυση μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ἐννοιῶν, ἀνάμεσα δηλ. στὴ γαστριμαργία καὶ τὴ λαιμαργία. Τὸ ρῆμα μαργαίνω σημαίνει κατέχομαι ὑπὸ μανίας καὶ μάργους λέγεται ὁ μανιώδης. Ὅταν λοιπὸν καταλαμβάνεται κάποιος ἀπὸ τὴ μανία νὰ πληρώσει ἀδιάκριτα τὴν γαστέρα του μὲ μεγάλη ποσότητα τροφῆς, προκειμένου νὰ ἱκανοποιήσει τὸν ὑπερβολικὸ χορτασμὸ τῆς γαστέρας του, ἀνεξαρτήτως ποιότητας τροφῆς, αὐτὸ τότε συνιστᾶ γαστριμαργία ποὺ προέρχεται ἐτυμολογικὰ ἀπὸ τὸ γαστὴρ καὶ τὸ μάργος. Ὅταν τὸ πάθος ἐντοπίζεται περισσότερο στην γευστικὴ ποιότητα καὶ τέρψη τῆς αἴσθησης τῆς γεύσης, ὀνομάζεται λαιμαργία, ἀπὸ τὸ λαιμὸς καὶ μάργος ἢ τὸ μαργαίνω. Στὴν Ὀρθόδοξη ἀσκητικὴ πατερικὴ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, δὲν συναντοῦμε τὸν ὅρο λαιμαργία, παρὰ μόνο τὴν ἔννοια τῆς γαστριμαργίας, ἡ ὁποία ἐνέχει καὶ τὴν λαιμαργία, ὁπότε ὅταν γίνεται λόγος γιὰ γαστριμαργία περικλείεται ταυτόχρονα καὶ τὸ πάθος τῆς λαιμαργίας.

Ὁ ὁρισμὸς τῆς γαστριμαργίας ποὺ δίνεται στὴν Κλίμακα ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Σιναΐτη, στὸν δέκατο τέταρτο περὶ γαστριμαργίας λόγο του, εἶναι πράγματι συγκλονιστικός: «Γαστριμαργία ἐστὶν κοιλίας ὑπόκρισις· κεκορεσμένη γὰρ οὖσα ἔνδειαν ἀναβοᾶ, καὶ πεφορημένη καὶ ρηγνυμένη πεινᾶν ἀνακράζει. Γαστριμαργία ἐστὶν καρυκείας δημιουργός, ἡδυτήτων πηγή·....Γαστριμαργία ἐστὶν ὀφθαλμῶν ἀπάτη· μέτρια δεχομένη τάδε σύμπαντα καταπίνειν ὑφὲν ὑποτιθεμένη· κόρος βρωμάτων, πορνείας πατήρ· θλῖψις δὲ κοιλίας, ἀγνείας πρόξενος. Λέοντα ὁ κολακεύσας, πολλάκις ἡμέρωσε· σῶμα δὲ ὁ θεραπεύσας ἐπὶ πλείῳ ἠγρίωσε»[2].

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος βροντοφωνάζει μέσα ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο ἔργο του, ὅτι «ἄρχων δαιμόνων, ὁ πεσὼν ἑωσφόρος• καὶ ἄρχων παθῶν ὁ λαιμὸς τῆς κοιλίας»[3] γιὰ τὴν ὁποία στὴν ἐπιγραφὴ τοῦ ΙΔ' λόγου του, ἀναφέρεται «περὶ τῆς παμφίλου καὶ δεσποίνης πονηρᾶς γαστρὸς»[4].

Ἐξάλλου, δὲν εἶναι λίγοι καὶ αὐτοὶ –μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ γράφων- ποὺ μετὰ τὸ πέρας τῆς νηστείας καὶ τὴν κατάλυση τῶν ἀρτύσιμων τροφῶν, αἰσθάνονται ἄμεσα τὴν κατάνυξη τῆς Περιόδου τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καὶ ἰδιαιτέρως τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, νὰ ἐξανεμίζεται αἴφνης καὶ ἄρδην μετὰ τὸ γιορτινὸ τραπέζι. Τὴν ἔγκυρη ἀπάντηση σὲ αὐτὸν τὸν πνευματικὸ γρῖφο, ἂς μᾶς ἐπιτραπεῖ ἡ ἔκφραση, θὰ τὴ λάβουμε μέσα ἀπὸ τὴν ἀσκητικὴ Παράδοση τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας καὶ τὴν Ἐμπειρία τῶν Ἁγίων ποὺ βίωσαν στὴν καθημερινὴ πράξη τὸ Θέλημα τοῦ Θεοῦ στὴ ζωή τους.

Ἂς ἀφουγκραστοῦμε ὅμως καὶ νὰ ἐντρυφήσουμε κατὰ τὸ δυνατόν, ὅσο μᾶς ἐπιτρέπουν τὰ ἀσφυκτικὰ ὅρια τῆς παρούσης ἐπιφυλλίδος, στὰ ἀσκητικὰ παλαίσματα, στὴν ἐμπειρία καὶ στὸ βίωμα ἑνὸς ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν Ἁγίων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, ποὺ σχετίζεται ἰδιαιτέρως μὲ τὴν ἐξάσκηση τῆς νηστείας στὸν ἀπόλυτο ἴσως γιὰ τὰ ἀνθρώπινα μέτρα καὶ δεδομένα βαθμό, ἐπειδὴ ἀκριβῶς οἱ Ἅγιοι ἀποτελοῦν τὰ Πρότυπα μετὰ τὸν Χριστό, μὲ τὰ ὁποῖα ὀφείλουμε νὰ συγκρίνουμε τὸν ἑαυτό μας καὶ νὰ ἐπιδιώκουμε τὴ μίμησή τους καὶ ὄχι μὲ τοὺς διπλανούς μας, ὅπου ἐλλοχεύει ὁ κίνδυνος τῆς αὐτάρκειας καὶ αὐτοδικαίωσης, ὅταν ἡ σύγκριση γίνεται ὄχι μὲ τοὺς ἀνώτερους πνευματικά, ἀλλὰ μὲ τοὺς κατώτερους, μὲ ἀπώτερο στόχο πάντοτε νὰ συνειδητοποιήσουμε ὅτι ὑπολειπόμεθα πνευματικὰ κατὰ πολὺ ἀπὸ τὸ τέλειο καὶ τὸ ἄριστα, τὸ Θέλημα τοῦ Θεοῦ δηλ., τὸ ἀληθὲς νόημα καὶ τὸν σκοπὸ τ

Ἡ στήλη τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Αἰδὼς κύριοι τοῦ ΙΕΠ

«Πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι» (Β΄ Τιμ. 3, 13)

Καταγγέλλουμε τὴν ἡγεσία τοῦ ΙΕΠ, ἡ ὁποία συνεπικουρούμενη ἀπὸ τοὺς Θεολόγους συμβούλους της (;;), ἐξέδωσε Δελτίο Τύπου (28/06/2017), στὸ ὁποῖο μὲ περίσσιο θράσος ψεύδεται ἀσύστολα καὶ ὁλοφάνερα καὶ **προσπαθεῖ νὰ ἐξαπατήσει τὴν κοινὴ γνώμη** καὶ τὸν ἐκπαιδευτικὸ καὶ θεολογικὸ κόσμο, διαδίδοντας τὴν ψευδέστατη εἴδηση ὅτι ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στῆ συνεδρίασή της (27/06/2017), δῆθεν «ἀποδέχθηκε ὁμόφωνα τὰ νέα προγράμματα σπουδῶν γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν στὴν Πρωτοβάθμια καὶ Δευτεροβάθμια Ἐκπαίδευση».

Μία ἁπλὴ ἀνάγνωση τοῦ Δελτίου Τύπου (27/06/2017), τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀποδεικνύει τὴν ἀγωνία καὶ τὸν προβληματισμό της, καθὼς καὶ τὴν ἀπαίτησή της γιὰ περαιτέρω διάλογο σχετικὰ μὲ τὴ διαμόρφωση τῆς ὕλης τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν. Πῶς θὰ μποροῦσε, ἄλλωστε, νὰ εἶναι καὶ διαφορετικό, ὅταν ὁ πρώην Ὑπουργὸς Παιδείας κ. Φίλης, μὲ ἀνακοίνωσή του, πανηγυρίζει γιὰ τὴν ἐπικράτηση τῶν ἀπόψεών του, σχετικὰ μὲ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, ἀπόψεις ποὺ γνωρίζουμε πολὺ καλὰ πὼς ἔχουν καταδικαστεῖ ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδας μὲ προηγούμενη ἀπόφασή της;

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι **ἡ Ἐκκλησία «τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία ποιούμενη», συγκατένευσε σὲ συνέχιση τοῦ διαλόγου μὲ τὸ Ὑπουργεῖο μέχρι τὴν ἔκδοση τῶν νέων βιβλίων, χωρὶς οὐδέποτε νὰ λάβει καμία ἀπόφαση ἐπὶ τῶν νέων Προγραμμάτων, τῶν νέων ΦΕΚ καὶ τῶν «Φακέλων μαθητῆ».** Τὸ θέμα δὲν ἐτέθη κἂν σὲ ψηφοφορία στὴν προειρημένη συνεδρίαση τῆς Ἱεραρχίας, παρὰ μόνο ἔγινε ἐνημέρωση καὶ συζήτηση, μεταξὺ τῶν Ἱεραρχῶν. **Στὸ Δελτίο Τύπου,** ποὺ ἐκδόθηκε στὸ τέλος τῆς συνεδριάσεως, **δὲν ὑπάρχει καμιὰ νύξη περὶ ἔγκρισης τῶν νέων Προγραμμάτων,** τὰ ὁποῖα ἤδη ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2016, ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔχει χαρακτηρίσει «ἀπαράδεκτα καὶ ἐπικίνδυνα». **Κατόπιν τούτων αἰτούμαστε τὴν ἄμεση παραίτηση τῆς ἡγεσίας τοῦ ΙΕΠ, γιατί ψεύδεται καὶ ἐξαπατᾶ τὸν λαό!** Ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας ὀφείλει νὰ ἀποπέμψει ἄμεσα τοὺς ἐμπλεκόμενους συνεργάτες του, διότι προσπαθοῦν νὰ χειραγωγήσουν τὴν κοινὴ γνώμη μὲ ψευδεῖς εἰδήσεις, μία μορφή, δηλαδή, μαύρης προπαγάνδας, ποὺ θὰ ζήλευε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Γκαῖμπελς.

Καλοῦμε τὸ ΥΠΠΕΘ καὶ τὸ ΙΕΠ ἀφοῦ δὲν σέβονται Χριστό, δὲν σέβονται θεσμούς, ὅπως τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἂς σεβαστοῦν τουλάχιστον, στοιχειωδῶς τὴν ἀλήθεια.

Τὸ ΔΣ τῆς ΠΕΘ

«Πολτοποιημένον» τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν!

Γράφει ***ὁ κ. Νικόλαος Ζαχαριάδης,*** *Καθηγητὴς Θεολογίας -συγγραφεὺς- Ἱεροκήρυξ*

«Τὰ νέα προγράμματα γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν εἶναι ἀπαράδεκτα καὶ ἀκατάλληλα γιὰ τὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο» (Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος ὁ Β΄).

Ἡ διοίκηση τοῦ Ἰνστιτούτου, Ἐκπαιδευτικῆς πολιτικῆς, σὲ συνεννόηση μὲ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας ὥρισε 4 ἄτομα, ποὺ συνεργάστηκαν μὲ ἐπιτροπὴ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας ΜΑΣ, γιὰ τὰ Νέα Προγράμματα σπουδῶν στὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Δυστυχῶς ἡ Τριμελὴς Ἐπιτροπή, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ Ἀρχιερεῖς, ποὺ ἐπέλεξε ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος - συνετάχθη μὲ τὶς προτάσεις τῶν τεσσάρων. Ἐρωτῶ. Ἔλεος! Ἡ Ἐκκλησία μας συνηγόρησε σὲ ἕνα διάλογο, ποὺ ἔγινε ἀπὸ ὁμόφρονες; Ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος παραιτήθηκε, ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴ τῶν Ἀρχιερέων γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ἤ τὸν ἀνάγκασαν νὰ παραιτηθῆ;

Μήπως καὶ τὰ παραρτήματα τῆς Π.Ε.Θ. στοὺς διαφόρους νομοὺς καὶ ἐδῶ στὴν Ἠλεία, στὸ ὁποῖο ὁ γράφων εἶναι στὸ συμβούλιο, θὰ πρέπει νὰ καταργηθοῦν; Ποιὸν ἀγώνα διεξάγομε. Ὅταν ὅλα εἶναι τηλεκατευθυνόμενα; Δυστυχῶς μὲ τὶς συγκεκριμένες προτάσεις, φανερώνουν, ὑποχωρήσεις καὶ συμβιβασμούς, τῆς Ἐκκλησίας, ἔναντι τῶν νέων προγραμμάτων.

Γίνεται προσπάθεια, νὰ πολτοποιηθῆ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, μὲ ἄλλες θρησκεῖες, ποὺ στὴν οὐσία, ἐξαφανίζεται ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία. Ἡ θρησκεία εἶναι ἀνθρώπινο κατασκεύασμα, θρησκεία καὶ ὁ βουδισμός, ὁ Μουσουλμανισμός κ.λπ. Ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν εἶναι θρησκεία. Τί εἶναι; Εἶναι Ἀποκάλυψη δηλ. φανέρωση τοῦ Θεοῦ μέσα στὴν ἴδια τὴν Ἱστορία.

Ἡ πολυθρησκειακὴ αὐτὴ δομή, τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, τὸ προάγει σὲ συγκρητισμό, σύγχυση καὶ ἀλλοίωση τῆς Πίστεώς μας, ὅπου (ὁ πολυθρησκειακὸς) «ΠΟΛΤΟΣ», θὰ ἔχει συνέπειες στὶς ψυχὲς τῶν παιδιῶν μας. Ὁ καταστατικὸς χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Νόμος 590/1977 ἀρθ. 2) ἀναφέρει ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συνεργάζεται μὲ τὴν Πολιτεία, περὶ χριστιανικῆς ἀγωγῆς τῆς Νεότητος. Οἱ ἄλλες θρησκεῖες καὶ τὰ δόγματα στὴν Ἑλλάδα ἀπαίτησαν νὰ διδάσκονται, ἀπὸ τὴν Πολιτεία, ἀποκλειστικὰ τὴν δική τους ὁμολογία. Ἐρωτῶ. Αὐτὸ δὲν εἶναι (Ρατσισμὸς = ὑποτίμηση νὰ θέλουν) νὰ διδάσκεται ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία μὲ τὶς ἄλλες θρησκεῖες, ποὺ στὴν οὐσία τὴν ἐξαφανίζουν ἀπὸ προσώπου γῆς καὶ αὐτὸ ἀντίκειται, πρὸς τὸ Σύνταγμα, τὸν Ἐκπαιδευτικὸ νόμο καὶ τὴν ἰσχύουσα νομολογία. Μὲ ὅλα αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν, στὰ πλαίσια τῆς Νέας Τάξης πραγμάτων, τοποθετεῖται ἕνας δυναμίτης (βόμβα) στὰ θεμέλια τῆς Ἑλληνικῆς μας κοινωνίας, ποὺ ἀγγίζουν τὰ ὅρια πνευματικῆς γενοκτονίας! Ἀπὸ τὸ 1863, διδάσκεται ἡ Ὀρθόδοξη Χριστιανικὴ διδασκαλία, στὰ σχολεῖα μας. Ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ σεπτή μας Ἱεραρχία, ἔχει τεράστια ἱστορικὴ Εὐθύνη καὶ πρέπει νὰ ὑπάρξει ἄμεση ἀποτροπή, αὐτῶν τῶν προγραμμάτων ὄχι μὲ λόγια, μὲ ἔργα...

Ἔρχεται τσουνάμι!

Ἔρχεται πνευματικὸς μαρασμὸς στὸ ἔνδοξο Ἑλληνικό μας Ἔθνος. Ὁ ἀγωνιστὴς καὶ συναγωνιστής μας π. Γεώργιος Μεταλληνὸς καθηγητὴς Πανεπιστημίου τῆς Θεολογίας τῶν Ἀθηνῶν φωνάζει: «Ὅποιος μορφώνεται σήμερα χωρὶς ΧΡΙΣΤΟ καὶ ΕΛΛΑΔΑ εἶναι ἐπικίνδυνος». Οἱ νόμοι πᾶνε στὶς καλένδες; Πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι: 1) Ἡ 25η Μαρτίου, ὡς ἐθνικὴ ἑορτὴ καθιερώθηκε διὰ νόμου τὸ 1833. 2) Ἡ πρωϊνὴ προσευχὴ στὰ σχολεῖα, καθιερώθηκε στὸ τέλος τῆς συνεδριάσεως, **δὲν ὑπάρχει καμιὰ νύξη περὶ ἔγκρισης τῶν νέων Προγραμμάτων,** τὰ ὁποῖα ἤδη ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2016, ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔχει χαρακτηρίσει «ἀπαράδεκτα καὶ ἐπικίνδυνα». **Κατόπιν τούτων αἰτούμαστε τὴν ἄμεση παραίτηση τῆς ἡγεσίας τοῦ ΙΕΠ, γιατί ψεύδεται καὶ ἐξαπατᾶ τὸν λαό!** Ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας ὀφείλει νὰ ἀποπέμψει ἄμεσα τοὺς ἐμπλεκόμενους συνεργάτες του, διότι προσπαθοῦν νὰ χειραγωγήσουν τὴν κοινὴ γνώμη μὲ ψευδεῖς εἰδήσεις, μία μορφή, δηλαδή, μαύρης προπαγάνδας, ποὺ θὰ ζήλευε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Γκαῖμπελς.

Καλοῦμε τὸ ΥΠΠΕΘ καὶ τὸ ΙΕΠ ἀφοῦ δὲν σέβονται Χριστό, δὲν σέβονται θεσμούς, ὅπως τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἂς σεβαστοῦν τουλάχιστον, στοιχειωδῶς τὴν ἀλήθεια.

Τὸ ΔΣ τῆς ΠΕΘ

Ἡ ὑπομονὴ μᾶς ἁγιάζει

Μᾶς συμβουλεύει ὁ Ἀπ. Παῦλος «ἐν παντὶ θλιβόμενοι ἀλλὰ οὐ στενοχωρούμενοι» Β΄ Κορ. δ,8. Δηλαδή. Συμβαίνει νὰ θλιβώμεθα σὲ κάθε τόπο καὶ σὲ κάθε περίσταση, ἀλλὰ νὰ μὴ στενοχωρούμεθα. Ἀλλὰ τὶ νὰ κάνουμε;

Ὡραῖα παραδείγματα περὶ ὑπομονῆς σταχυολογοῦμε ἀπὸ τὸ ἁγιοπατερικὸ περιοδικὸ «Πρωτᾶτον» ἀρ. 130, ποὺ ἐξέδιδε ὁ μακαριστὸς π. Μωυσῆς, ὁ Ἁγιορείτης.

• Μᾶς διδάσκει ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος:

«Πόσο σπουδαῖο εἶναι νὰ ὑπομείνεις γενναῖα καὶ μὲ εὐχαριστίες τὴν ἀρρώστια τοῦ σώματος! Αὐτὸ στεφάνωσε τὸν Λάζαρο (τῆς παραβολῆς), αὐτὸ καταντρόπιασε τὸν διάβολο κατὰ τοὺς ἀγῶνες τοῦ Ἰὼβ καὶ κατέστησε λαμπρότερο τὸν ἀθλητὴ ἐκείνης τῆς καρτερίας. Αὐτὸ εἶναι ποὺ περισσότερο ἀπ' τὴ φιλοπτωχία καὶ τὴν περιφρόνηση τῶν χρημάτων καὶ τὴν ξαφνικὴ ἐκείνη ἀπώλεια τῶν παιδιῶν καὶ τὶς μύριες ἐπιβουλὲς τὸν ἀνακήρυξε καὶ ἔφραξε μὲ πολλὴ ἐπιτυχία τὸ ἀδιάντροπο στόμα τοῦ πονηροῦ ἐκείνου δαίμονα».

• Πρὶν μερικὰ χρόνια μία κυρία ἔστειλε ἕνα γράμμα στὸν μακαριστὸ γέροντα Ἐφραὶμ τὸν Κατουνακιώτη καὶ τοῦ ἔγραφε ὅτι ἔχει πολλὰ βάσανα, μεγάλο σταυρὸ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σηκώσει τὸν Σταυρό της.

Καὶ ὁ γέροντας Ἐφραὶμ τῆς ἀπάντησε: «Μοῦ γράφεις ὅτι ἔχεις πολλὰ βάσανα. Καὶ ἐγὼ σοῦ λέγω τόσο τὸ καλύτερο γιὰ τὴν ψυχή σου! Ὁ Θεὸς πού σοῦ δίδει αὐτὰ τὰ βάσανα γνωρίζει ὅτι τόσα βαστάζεις, σὲ τόσα ἀντέχει ἡ ψυχή σου, ἄν σοῦ δώσει περισσότερα θὰ πέσεις, ἐάν σοῦ δώσει ὀλιγοτέρα βάσανα σὲ ἀδικεῖ, ἀπὸ αἰώνιο μισθό, ἀπὸ αἰώνια χαρά.

• Εἰς τὰ μέρη τῶν Ἀθηνῶν ἦτο ἕνας παπουτσὴς πολὺ σκληρὸς ἄνθρωπος, εἶχε ἕνα κοριτσάκι μικρό, τὸ ὅποιο πολὺ τὸ παίδευε. Τὸ καημένο ἔκανε ὑπομονὴ ἕως ὅτου χτίκιασε, δηλ. ἔπαθε φυματίωση, καὶ ἔπεσε στὸ κρεβάτι. Δὲν γόγγυζε, δὲν ἀντιμιλοῦσε τοῦ θετοῦ πατέρα της, ἀλλὰ ἦταν ὅλο ὑπομονή. Στὸ τέλος πέθανε, ἀφοῦ προηγουμένως μία Γερόντισσα τὸ ἔκανε καλογριούλα καὶ τὸ ὀνόμασε Ἀνυσία μοναχή. Ὅταν τῆς ἔκαναν ἀνακομιδὴ τὰ λείψανά της εὐωδίασαν. Αὐτὸ εἶναι σημάδι ἁγιότητας. Βλέπετε πῶς πληρώνει ὁ Χριστὸς τὴν ὑπομονή; Ἐὰν γνωρίζαμε τὰ αἰώνια ἀγαθά, ποὺ θὰ μᾶς χαρίσει ὁ Πανάγαθος Θεὸς θὰ τὸν παρακαλούσαμε νὰ ἔχουμε ἐδῶ πάντοτε θλίψεις, βάσανα καὶ πίκρες, γιὰ νὰ χαιρόμαστε ἐκεῖ αἰωνίως. Ἡ Ἐκκλησία μᾶς λέγει ὅτι, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος γνώριζε τὰ αἰώνια ἀγαθά, θὰ ὑπέμενε εὐχαρίστως ὅλες τὶς θλίψεις καὶ τὰ βάσανα ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, γιὰ αὐτὰ τὰ ἀνέκφραστα ἀγαθά, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν γνωρίζει γιὰ αὐτὸ εὔκολα ἀπογοητεύεται καὶ εὔκολα ἀπελπίζεται.

• Στὴν Κρήτη μία γυναίκα πολὺ ὑπέφερε ἀπὸ τὸν ἄνδρα της. Ἦσαν φτωχοί, πάμφτωχοι. Ὁ ἄνδρας ἦτο καπνιστὴς μανιώδης καὶ ἔπινε πολύ. Ὅταν δὲν εἶχε χρήματα γιὰ τὸ πιοτὸ καὶ τὰ τσιγάρα στὴ γυναίκα του ξεθύμαινε καὶ πολὺ ξύλο τῆς ἔδινε. Μία βραδιὰ πῆγε στὸ σπίτι του καὶ πολὺ χτύπησε τὴ γυναίκα του. Αὐτὴ ὅμως, Μαρία τὸ ὄνομά της, ὑπέμενε γενναίως καὶ ὅλο τὴν Παναγία ἐπεκαλεῖτο. Τὰ μεσάνυχτα σηκώθηκε, χτενίστηκε, φόρεσε τὰ καλά της ροῦχα καὶ πλάγιασε, γιὰ νὰ μὴ ξυπνήσει πλέον. Ἀπέθανε. Ὅταν, μετὰ ἕνα χρόνο, τὴν ἔκαναν ἀνακομιδὴ ὅλος ὁ τόπος εὐωδίασε. Δὲν εἶχαν ἀκόμη φτάσει σκάφτοντας στὰ ὀστᾶ της καὶ μία ἄρρητος εὐωδία ἐξῆλθε. Ὅταν ἔβγαλαν τὰ ὀστᾶ της γέμισε ὁ τόπος ἀρρήτου εὐωδίας. Ἔκλαιγαν ὅλοι. Ὁ ἄνδρας της συγκινημένος καὶ αὐτὸς ἄλλαξε πλέον βίο. Σταμάτησε νὰ καπνίζει καὶ νὰ πίνει καὶ ἔζησε ἐν εἰρήνῃ καὶ μετανοίᾳ. Ἔτσι λοιπὸν βραβεύει, ἔτσι ἀνταμείβει ὁ Χριστὸς ἐκείνους ποὺ κάνουν ὑπομονή. Μακάρι μὲ τὶς εὐχὲς τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Ἐφραὶμ τοῦ Κατουνακιώτη ὁ Χριστὸς νὰ χαρίζει τὴν ἁγία ὑπομονή του σὲ ὅλους μας.

• Τὸν Μάϊο τοῦ 1988 ἐπισκέφτηκε τὸν Γέροντα Παΐσιο ἕνας φίλος μου Ἀρχιμανδρίτης. Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα σοφὰ ποὺ τοῦ εἶπε ὁ γέροντας τόνισε ἰδιαίτερα τὴν ἀνάγκη τῆς ὑπομονῆς θυμίζοντας τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ: «Ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν» Ὅταν ὁ ἀρχιμανδρίτης τὸν ρώτησε: «Γιατί πάτερ δὲν πᾶτε σὲ γιατρό, γιὰ νὰ ἀνακουφιστεῖτε ἀπὸ τοὺς πόνους;», ὁ Γέροντας ἀπάντησε: «Πάτερ, ἱερεὺς ἐσεῖς μὲ ρωτᾶτε, γιατί δὲν πάω στοὺς γιατρούς; Ὅτι κερδίζουμε μὲ τὶς προσευχές, μὲ τὶς νηστεῖες, μὲ τὸν ἀγώνα ποὺ νομίζουμε ὅτι κάνουμε, τὰ ξοδεύουμε. Γιὰ αὐτὸ πρέπει νὰ κάνουμε ἀποταμίευση, ὑπομένοντας τὶς θλίψεις ποὺ ἐπιτρέπει ὁ Θεός».

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΑΤ. Δ΄ ΟΙΚ. ΣΥΝΟΔΟΥ
16 ΙΟΥΛΙΟΥ 2017
Ἀπόστολος: Τίτ. γ΄ 8-15
Εὐαγγέλιον: Ματθ. ε΄ 14-19
Ἦχος: πλ. α΄.- Ἑωθινόν: ΣΤ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

«Αἱρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ»

Αἵρεσις καὶ αἱρετικοί

Τὴν σήμερον Κυριακήν, οἱ Θεῖοι καὶ πνευματέμφοροι Ἅγιοι Πατέρες, καθώρισαν, ὅπως τιμῶνται ὑπὸ τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, οἱ 630 Θεοφόροι ἐκεῖνοι Πατέρες, οἱ συγκροτήσαντες τὴν Δ΄ Ἁγίαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον. Ἡ Ἁγία αὕτη Σύνοδος συνῆλθεν, ἵνα ἀναθεματίσῃ καὶ καταδικάσῃ τὴν βλάσφημον θεωρίαν καὶ αἵρεσιν Εὐτυχίου τινος μοναχοῦ καὶ πρεσβυτέρου, ὅστις καταφερόμενος κατὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔλεγεν Αὐτὸν ***«μιᾶς φύσεως εἶναι, καὶ μιᾶς ἐνεργείας» (Συναξάριον ἡμέρας).*** Εἰς ταύτην δὲ τὴν Σύνοδον, ἡ καταδίκη τῶν βλασφημιῶν τοῦ Εὐτυχίου, ἐγένετο θαυμαστῷ τῷ τρόπῳ. Κατὰ τὸ συναξάριον, *«Ἀμφότεροι δέ, ὀρθόδοξοι δηλονότι καὶ ἑτερόδοξοι, ἐγγράψαντες τὰ ἑαυτῶν φρονήματα εἰς δύο τόμους καὶ διανοίξαντες τὴν λάρνακα τῆς πανευφήμου μάρτυρος Εὐφημίας, ἐπὶ τοῦ ταύτης στήθους σφραγίσαντες ἔθηκαν΄ καὶ μετὰ ῥητὰς ἡμέρας εὐξάμενοι, καὶ ὑπανοίξαντες, εὗρον τὸν μὲν τῶν αἱρετικῶν Τόμον ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς Ἁγίας ἐῤῥιμμένον, τὸν δὲ τῶν ὀρθοδόξων, ταῖς τιμίαις χερσὶν αὐτῆς κατεχόμενον»*.

Τοιαῦται δέ, Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, ἐγένοντο, ὅταν ἀνεφαίνοντο ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, παρόμοιαι τῶν ὡς ἄνω βλασφήμων θεωριῶν, προσβάλουσαι τὸ θεανδρικὸν πρόσωπον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἢ αὐτό, τὸ τοῦ Παναγίου καὶ Ζωαρχικοῦ Πνεύματος ἢ ἀκόμη, τὸ πανυπέραγγον πρόσωπον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Πρὸς τούτοις δέ, Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι συνεκροτοῦντο, ὅταν προσεβάλλοντο δόγματα τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως, ποικίλης ὑφῆς.

Ἅπαντας τοὺς τοιούτους βλασφήμους, ἐστιγμάτισεν ἡ Ἁγία ἡμῶν Μήτηρ Ἐκκλησία, διὰ τοῦ προσωνυμίου **«αἱρετικοί»**. Ἄλλοις λόγοις, «αἱρετικὸς» ὀνομάζεταί τις, ὅστις παρεκκλίνει τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως καὶ τῶν ὑπ' Αὐτῆς δεδογματισμένων, ὑπὸ τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Τοιοῦτοι δὲ αἱρετικοί, ἐκ τῶν πρώτων μόλις Ἀποστολικῶν χρόνων, ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐτάραξαν καὶ συνεκλόνισαν Αὐτὴν καὶ δὲν ἔπαυσαν, ὡς ἄλλη Λερναία τις ὕδρα, νὰ παράγῃ καὶ βλαστάνῃ τοιούτους Θεομισήτους καρπούς.

Ἡ στάσις τῆς Ἐκκλησίας ἔναντι τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν αἱρετικῶν

Ὡς προείπωμεν, ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία οὐδέποτε ἠδράνησεν εἰς τὴν παρουσίαν τῶν αἱρέσεων. Ὡς φιλόστοργος μήτηρ, θάλπουσα τὰ ἑαυτῆς τέκνα, ἐκινεῖτο δραστηρίως, σκοπὸν ἔχουσα ἀφ' ἑνὸς τὴν λάμψιν τῆς Ἀληθείας, ἀφ' ἑτέρου δέ, τὴν προφύλαξιν τοῦ ἑαυτῆς ποιμνίου ἐκ τῶν νοητῶν τούτων λύκων. Μελετῶντες τὴν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἱστορίαν, καὶ ἀναδιφῶντες τὰ πεπραγμένα Αὐτῆς, διακρίνομεν μόνον κινήσεις ἀγάπης καὶ οὐχὶ κινήσεις μισαλλοδοξίας, ὡς καταγγέλλουν τινές, δυστυχῶς ἀνιστόρητοι καὶ φέροντες ἀναξίως τὸ τοῦ Ὀρθοδόξου ὄνομα.

Ἡ πρώτη κίνησις τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἄλλης μητρός, ἦτο, ἵνα ἐγκαλέσῃ τὸν πλανηθέντα, ὅπως ἀντιληφθῇ τὴν πλάνην αὐτοῦ καὶ μετανοῶν ἐπιστρέψῃ. Τοῦτο δὲ ἐγένετο, οὐχὶ μόνον δὶς καὶ τρίς, ἀλλὰ πολλάκις. Πολλοὺς μῆνας καὶ πολλὰ ἔτη ἐνίοτε, ἀνέμενεν ἡ Ἐκκλησία τὴν ἐπιστροφὴν τῶν αἱρετικῶν. Ἐκάλει καὶ παρεκάλει τούτους, ἵνα ἀνανήψωσι καὶ ἀποστραφῶσι τὴν αἵρεσιν. Ποῖος δύναται νὰ ἐγκαλέσῃ τὴν Ἐκκλησίαν διὰ βεβιασμένην τινα κίνησιν; Ποῖος ἐκ τῶν ἀνατεθεματισμένων καὶ ἀφορισθέντων καὶ καταδεδικασμένων θὰ ἠδύνατο ἔστω νὰ ἐκφράσῃ τινα διαμαρτυρίαν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δῆθεν, ἔχουσα δόλον τινα, ἠδίκησεν αὐτόν; Ἀντιθέτως αἱ διαμαρτυρίαι κατὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, προήρχοντο πολλάκις, ἀπὸ Ὀρθοδόξους τινας, οἵτινες ἐνεκάλουν Αὐτὴν διὰ ἀδικαιολόγητον καθυστέρησιν.

Δευτέρα κίνησις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἦτο ἡ ἐνημέρωσις τοῦ Ὀρθοδόξου αὐτῆς ποιμνίου, διὰ τὴν ἐμφάνισιν καὶ κίνησιν αἱρετικῶν ἀναμέσον τῶν Ὀρθοδόξων. Ἡ κίνησις αὕτη ἐπεβάλετο, πρῶτον μέν, διὰ τὴν προφύλαξιν τοῦ ποιμνίου, δεύτερον δέ, παρέχουσα ἔτι χρόνον εἰς τὸν αἱρετικόν διὰ τὸν περαιτέρω αὐτοέλεγχον αὐτοῦ ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐνδεχομένην αὐτοῦ ἀνάνηψιν.

Τρίτη δὲ κίνησις, κίνησις ἀγάπης καὶ αὕτη, ἦτο ἡ καταδίκη αὐτοῦ (τοῦ αἱρετικοῦ) καὶ ὁ ἀναθεματισμὸς ἢ ὁ ἀφορισμὸς αὐτοῦ, διὰ τὴν μετάνοιαν αὐτοῦ καὶ ἐπιστροφήν, οὐχὶ δὲ διὰ τὴν αἰώνιον αὐτοῦ καταδίκην. Πάντοτε ἔδιδεν ἡ Ἐκκλησία τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιστροφῆς εἰς αὐτὸν καὶ τὸ δικαίωμα τοῦτο ἦτο, φυσικῶς εἰς τὴν ἀπόλυτον διαχείρισιν τοῦ πεπλανημένου.

Ἡ προφύλαξις τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ

Ἡ ἐκτροπὴ εἰς τὴν αἵρεσιν, θεωρεῖται σήμερον ὑπό τινων, ὡς ἀνεπαίσθητον λάθος ἢ ἀκόμη καὶ ὡς «μὴ λάθος». Αἱ λεγόμεναι «οἰκουμενιστικαὶ κινήσεις», σκοπὸν ἔχουσαι τὴν ἄμβλυνσιν τῶν δεδογματισμένων καὶ τὴν ἀνώμαλον προσέγγισιν καὶ ἐναγκαλισμὸν ἁπασῶν τῶν αἱρέσεων καὶ θρησκευτικῶν δοξασιῶν, καταβάλλουσι προσπαθείας ἀντορθοδόξους, ὅπως ἐκριζωθῇ εἰ δυνατόν ἡ, ἐπὶ τῆς ἀσαλεύτου Πέτρας, δῆλον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἑδράζουσα καὶ τεθεμελιωμένη Ὀρθόδοξος ἡμῶν Πίστις. Ὅμως, κατὰ τὴν Ὀρθόδοξον ἡμῶν Πίστιν καὶ ἄποψιν, ἡ αἵρεσις συνιστᾷ, ὕβριν βαρυτάτην καὶ βλασφημίαν κραυγαλέαν, ἡ ὁποία, κατὰ τοὺς Ἱεροὺς κανόνας καταδικάζεται διὰ βαρυτάτων ἐπιτιμίων.

Οἱ τοιοῦτοι ἱεροὶ κανόνες ἀπαγορεύουσι ῥητῶς καὶ κατηγορηματικῶς, τὴν μετὰ τῶν αἱρετικῶν συμπροσευχήν. Ἐπισυνάπτουν δέ, βαρυτάτους ἀφορισμοὺς καὶ ἀναθέματα, δι' ἐκείνους, οἵτινες, περιφρονήσαντες τὰς τοιαύτας ἀπαγορεύσεις, προσχωροῦσιν, **«ἀκατακαλύπτῳ τῇ κεφαλῇ»,** εἰς τὴν καταπάτησιν τῶν κανονικῶν τούτων ἀπαγορεύσεων. Ἀκόμη δὲ αὐστηρότερον φέρονται οἱ ἱεροὶ οὗτοι κανόνες πρὸς τοὺς τολμητίας ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι συλλειτουργοῦσι μετὰ αἱρετικῶν.

Ἐν προκειμένῳ ὁ Θεῖος Παῦλος, θέλων νὰ διαφυλάξῃ τὴν πίστιν τῶν Χριστιανῶν, συνιστᾷ, ***«Αἱρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει ὢν αὐτοκατάκριτος» (Τίτ. Γ΄ 10 – 11)***. Ἀξίζει εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ νὰ ἴδωμεν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Παύλου πρὸς τοὺς αἱρετικούς, ἀλλὰ καὶ τὴν διάθεσιν αὐτοῦ ὅπως προστατεύσῃ τοὺς κινδυνεύοντας χριστιανούς. ***«μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ»,*** δηλαδή, νὰ προσπαθήσῃ ὁ Τίτος καὶ μίαν καὶ δευτέραν προσπάθειαν. Εἰς τὴν συνέχειαν ὅμως ... «***παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει ὢν αὐτοκατάκριτος».***

Ἡ κατακλείς

Ὁ, ἐκ τῶν συγχρόνων πατέρων καὶ μοναδικὸς ἴσως κανονολόγος τῆς Ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἀείμνηστος π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, εἰς ἀνοικτὴν αὐτοῦ ἐπιστολὴν πρὸς τὸν πάλαι ποτὲ Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως κυρὸν Ἀθηναγόραν, γράφει τὰ ἑξῆς μνημειώδη: «Παναγιώτατε, Μυριάκις προτιμότερον νὰ ἐκριζωθῇ ὁ ἱστορικὸς τῆς Κωνσταντινουπό

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Azerbaijan – Ἕνα μουσουλμανικὸν Δυτικὸν προτεκτορᾶτον εἰς τὴν "μύτην" τῆς Ρωσίας

Τὸ 1828 οἱ Σουνίτες τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας παραχώρησαν στὴν Ρωσία τὸ βόρειο τμῆμα τοῦ σημερινοῦ Azerbaijan. Μετὰ ἀπὸ 90 χρόνια, τὸ 1918, τὸ Azerbaijan ἀνακηρύχθηκε ἀνεξάρτητη δημοκρατία, ἐνῶ ἀπέκτησε πολιτικὴ ὀντότητα στὶς 28 Ἀπριλίου τοῦ 1920. Τὸ 1936 ἔγινε ὁμόσπονδη δημοκρατία τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης, ἐνῶ διακηρύχθηκε σὲ κυρίαρχο κράτος τὸ 1989. Ἀπέκτησε τὴν ἀνεξαρτησία του, στὶς 30 Αὐγούστου 1991 καὶ ἀφοῦ προηγήθηκε ἡ κατάρρευση τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως.

Στὰ τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ 1980 τὸ Azerbaijan γνώρισε μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐθνικιστικὲς ἀναταραχές, ποὺ ἔλαβαν χώρα στὴν πρώην Ε.Σ.Σ.Δ. Συγκεκριμένα, τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1988, ἡ αὐτόνομη περιοχὴ τοῦ Nagorno-Karabakh, ὅπου ὑπῆρχε ἔντονο τὸ Ἀρμενικὸ στοιχεῖο, ἀποφάσισε τὴν προσχώρησή της στὴν Ἀρμενία. Ἡ Μόσχα ἀντέδρασε καὶ ἀπέρριψε κατηγορηματικὰ τὴν προοπτικὴ αὐτῆς τῆς ἕνωσης, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐκδηλωθοῦν αἱματηρὲς διαδηλώσεις στὸ Sumqayit –τρίτη μεγαλύτερη πόλη τοῦ Azerbaijan, ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὴν Κασπία θάλασσα– ποὺ στοίχισαν τὴν ζωή σὲ 32 ἄτομα.

Ἀλλὰ καὶ στὴν Ἀρμενία οἱ ἀντιδράσεις ἦταν τόσο ἔντονες, ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ ἐκτονωθοῦν παρὰ τὶς ὑποχωρήσεις τῆς Σοβιετικῆς κυβέρνησης πρὸς τοὺς Ἀρμένιους τῆς περιοχῆς. Ὅταν τελικὰ τὸ Nagorno-Karabakh περιῆλθε στὴν δικαιοδοσία τῆς Μόσχας –σὲ μία ὕστατη προσπάθεια τῆς κυβέρνησης νὰ ἐκτονώσει τὴν κρίση– οἱ Ἀζέροι ἀντέδρασαν ἔντονα διεκδικώντας τὴν ἀνεξαρτησία τοῦ Azerbaijan, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐπέμβαση τοῦ Σοβιετικοῦ στρατοῦ στὴν πρωτεύουσα Baku, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1990.

Ἀπὸ τὴν διάλυση τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως καὶ ἔπειτα, οἱ Δυτικοὶ ἐλέγχουν ἀπόλυτα τὸ Azerbaijan, "διορίζοντας" ἢ καὶ ἀποπέμποντας τὸν ἑκάστοτε πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας. Τὸ ὅτι τὸ μουσουλμανικὸ αὐτὸ κρατίδιο εἶναι σημαντικὸ γιὰ τὴν Δύση φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν πρόσφατη ἀπόφαση τῶν ἰθυνόντων τῆς διοργανώσεως τῶν ἀγώνων τῆς Formula-1 –μαζὶ μὲ τὸ ποδόσφαιρο ἀποτελοῦν τὴν αἰχμὴ τοῦ δόρατος τῆς ἐπιβολῆς τῆς Δυτικῆς πολιτικῆς μέσῳ τοῦ ἀθλητισμοῦ– ποὺ ὄχι ἁπλῶς τὸ συμπεριέλαβαν στοὺς ἀγῶνες τοῦ παγκοσμίου πρωταθλήματος, ἀλλὰ ὀνόμασαν τὸν συγκεκριμένο ἀγώνα ὡς τὸ "Grand Prix τῆς Εὐρώπης". Αὐτὸς ὁ τίτλος μέχρι σήμερα δινόταν, κυρίως, σὲ ἀγῶνες ποὺ γίνονταν ἐπὶ Γερμανικοῦ ἢ Γαλλικοῦ ἐδάφους.

Τὸν Αὔγουστο τοῦ 2014, σκοτώθηκαν τουλάχιστον δέκα ἄνθρωποι σὲ ἀψιμαχίες μεταξὺ Ἀζέρων στρατιωτῶν καὶ Ἀρμενίων αὐτονομιστῶν, ποὺ ἐλέγχουν τὸν θύλακα τοῦ Nagorno-Karabakh. Ἡ συγκεκριμένη περιοχὴ στὸν Νότιο Καύκασο εἶναι ἐξέχουσας σημασίας, ἂν ἀναλογιστεῖ κανεὶς ὅτι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, εἶναι τὸ σημεῖο ἀπὸ ὅπου περνοῦν σημαντικοὶ ἀγωγοί, ποὺ μεταφέρουν πετρέλαιο καὶ φυσικὸ ἀέριο ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς Κασπίας στὴν Εὐρώπη.

Τὸ Azerbaijan ἀπειλεῖ κατὰ διαστήματα πὼς θὰ ἀνακαταλάβει διὰ τῆς βίας τὸ Nagorno-Karabakh καὶ γι' αὐτὸν τὸν λόγο αὐξάνει διαρκῶς τὶς ἀμυντικὲς δαπάνες του, φυσικὰ πάντοτε μὲ τὴν βοήθεια τῆς Δύσης. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἡ Ἀρμενία, καὶ αὐτὴ πρώην Σοβιετικὴ Δημοκρατία ἀλλὰ στενὴ σύμμαχος τῆς Μόσχας, ἔχει προειδοποιήσει ὅτι θὰ ἐπέμβει, ἐὰν τὸ Nagorno-Karabakh δεχτεῖ ἐπίθεση.

Τὸ Nagorno-Karabakh λαμβάνει ἰσχυρὴ στρατιωτικὴ καὶ οἰκονομικὴ ὑποστήριξη ἀπὸ τὴν Ἀρμενία μετὰ ἀπὸ τὸν πόλεμο, ποὺ στοίχισε τὴν ζωή σὲ 30.000 ἀνθρώπους πρὶν ἀπὸ δύο δεκαετίες. Οἱ προσπάθειες γιὰ τὴν ἐπίτευξη ἑνὸς ὁριστικοῦ διακανονισμοῦ στὴν διαμάχη ἀπέτυχαν, παρὰ τὶς ἐπανειλημμένες προσπάθειες τῆς Ρωσίας.

Πρὶν ἀπὸ ἕνα μήνα –τὸν Μάϊο τοῦ 2017– τὸ Azerbaijan κατέστρεψε ἕνα σύστημα πυραυλικῆς ἀεροπορικῆς ἄμυνας τῶν Ἀρμενίων στὴν ἀποσχισθεῖσα περιοχή, προκαλώντας τὴν βίαιη ἀνταπάντηση τῶν αὐτονομιστῶν, ποὺ ὁρκίστηκαν νὰ προβοῦν σὲ ἀντίποινα.

Τὸ περιστατικὸ συνέβη λίγους μῆνες μετὰ τὸν θάνατο ἀρκετῶν Ἀζέρων στρατιωτῶν, ἀπὸ στρατεύματα τοῦ Karabakh, τὸν Φεβρουάριο τοῦ 2017. Ἕνα χρόνο νωρίτερα, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 2016, οἱ δύο πλευρὲς ἔφθασαν κοντὰ στὸν πόλεμο, ὅταν συνολικὰ σκοτώθηκαν 110 ἄτομα στὶς χειρότερες συγκρούσεις ποὺ γνώρισε ἡ περιοχὴ μέσα σὲ δεκαετίες. Μὲ τὴν μεσολάβηση τῆς Ρωσίας ἐπετεύχθη κατάπαυση τοῦ πυρός, τερματίζοντας τέσσερις ἡμέρες ἰδιαίτερα ἔντονων πολεμικῶν ἀντεγκλήσεων. Ὅμως, ἡ εἰρηνευτικὴ διαδικασία παραμένει στάσιμη καὶ πάλι, μετὰ τὶς παρεμβάσεις καὶ τὴν ἐμπλοκὴ τῶν Δυτικῶν.

Ὁ αὐτονομιστικὸς πόλεμος στὴν περιοχὴ τερματίστηκε τὸ 1994, μὲ θύματα ἕως σήμερα 30.000 ἀνθρώπους, περίπου. Οἱ δύο πλευρὲς δὲν ὑπέγραψαν ποτὲ συμφωνία εἰρήνης, ἀλλὰ ἐπισήμως τὸ Nagorno-Karabakh εἶναι τμῆμα τοῦ Azerbaijan, ποὺ ἐλέγχεται ἀπὸ τὶς δυνάμεις τῆς τοπικῆς ἐθνότητας τῶν Ἀρμενοαζέρων.

Σὲ ἀντιστάθμιση τῶν ψευδῶν ἰσχυρισμῶν τῆς Δύσης, πὼς δηλαδὴ στὴν περιοχὴ βρίσκονται Ἀρμένιοι στρατιῶτες, ἡ Ρωσία χρηματοδοτεῖ καὶ συμμετέχει στὴν διαδικασία γιὰ τὸν τερματισμὸ τῆς ἀντιπαραθέσεως. Ἐπιπλέον ἔχει προωθήσει στρατεύματα χιλιάδων στρατιωτῶν καὶ ὑλικοῦ στὴν Ἀρμενία, ποὺ παραμένει πιστὸς καὶ στενός της σύμμαχος.

Τὸ βέβαιο εἶναι πὼς ἡ ἀναζωπύρωση τῆς ἔντασης στὴν περιοχὴ ἔρχεται νὰ προστεθεῖ στὴν διαρκῶς κλιμακούμενη πίεση, ποὺ οἱ Δυτικοὶ προσπαθοῦν νὰ ἀσκήσουν στὴν Ρωσία.

Οἱ Δυτικοὶ ἐκμεταλλευόμενοι καὶ αὐτὸ τὸ προτεκτορᾶτο τους, προσπαθοῦν νὰ φέρουν σὲ δύσκολη θέση τοὺς Ρώσους, δημιουργώντας ἀκόμα ἕνα πρόβλημα ποὺ προστίθεται στὰ ἤδη φλέγοντα μέτωπα τῆς Οὐκρανίας, τῆς Γεωργίας καὶ τῆς Βαλτικῆς.

Βέβαια, ὁ Ρῶσος Πρόεδρος Βλαντιμίρ Πούτιν ἔχει δηλώσει κατηγορηματικὰ ὅτι ἡ Ρωσία «δὲν θὰ δώσει ποτὲ ξανὰ ἕνα πόλεμο στὴν ἐπικράτειά της» καὶ πὼς «ἂν ἕνας ἀγώνας εἶναι ἀναπόφευκτος, χτύπα πρῶτος». Ἡ ἐμπλοκή του στὴν Συρία, ἡ ἀπεμπλοκή του –ποὺ εἶναι ἄτυπη βοήθεια πρὸς τὴν Τουρκία– ἀπὸ τὸ Κουρδικὸ ζήτημα καὶ ἡ προειδοποίησή του πρὸς τοὺς Δυτικοὺς στὴν περίπτωση ποὺ ἐπιτεθοῦν στὴν Σερβία, δείχνουν ξεκάθαρα τὶς προθέσεις του νὰ περιμένει, ἀλλὰ νὰ μὴ ἀνεχθεῖ τὴν θρασύτητα τῆς Δύσης.

Ἡ παγκόσμια εἰρήνη κρέμεται σὲ μία κλωστή, καθὼς βρίσκεται στὰ χέρια ἀφρόνων –ἴσως παραφρόνων– ἀρχόντων. Ἀπὸ τὴν μία μεριὰ οἱ Δυτικοὶ καὶ τὸ οἰκουμενιστικὸ σχέδιο τῆς μιᾶς παγκοσμίου κυβερνήσεως καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ ἐπανασύσταση τῆς Ρωσικῆς ἀπολυταρχικῆς καὶ βίαιης αὐτοκρατορίας. Ὅλοι, ὅμως, εἶναι ὑποχείρια καὶ δέσμιοι τῶν ἀρχόντων τοῦ κόσμου τούτου, **δηλαδὴ τοῦ Ἕνα τοῖς ἑκατό,** καὶ πολέμιοι τῆς Ἀληθείας καὶ τοῦ «διὰ τοῦ Σταυροῦ» Πολιτεύματος!

Μ. Β.

Ἡ Ἀνατολικὴ Οὐκρανία εἶναι Ρωσική

Γράφει ***ὁ κ. Παναγιώτης Νικ. Γκουρβέλος,*** *Θεολόγος –καθηγητής*

Πέρασαν κιόλας 17 χρόνια. Πόσο γρήγορα περνάει ὁ καιρός! Ἦταν καί τότε Ἅγιες ἡμέρες, Μεγάλη Ἑβδομάδα καί Πάσχα- ναί! ἀνήμερα τῆς Λαμπρῆς- τοῦ 1999 καί τά ἀεροπλάνα τοῦ νεο- Ναζιστικοῦ Ἀμερικανικοῦ Τρομοκρατικοῦ Ὀργανισμοῦ, ἤ ἀλλοιῶς ΝΑΤΟ (Βορειοατλαντικῆς Συμμαχίας) συνέχιζαν νά σκορπίζουν τόν ὄλεθρο στήν μαρτυρική καί ὁμόδοξή μας Σερβία. Καί ποιό ἦταν ἀλήθεια τό ἔγκλημα τῶν Σέρβων, γιά τό ὁποῖο τόσο σκληρά τιμωρήθηκαν ἀπό τή Δύση (Ἀμερική καί Εὐρώπη); Τό ὅτι ὑπερασπίστηκαν τό Σερβικό, τό Σερβικότατο Κοσσυφοπέδιο, τήν καρδιά δηλαδή τοῦ Σερβικοῦ ἔθνους! Ἐνῶ κατά τήν κρίση τῶν ἀδυσώπητων τιμωρῶν τῆς Δύσης, θά ἔπρεπε οἱ Σέρβοι νά δεχθοῦν ἀδιαμαρτύρητα τήν παράδοση τοῦ Κοσσόβου!

Καί νἄμαστε τώρα, 17 χρόνια μετά, τό ἴδιο πολεμικό σκηνικό ἐπαναλαμβάνεται ἐναντίον τῆς Ρωσίας. Καί ποιό τό ἔγκλημα τῶν Ρώσων, πού προκάλεσε τήν μῆνι τῶν ὑπερευαίσθητων Εὐρωπαίων καί Ἀμερικανῶν; Τό μόνο «κακό» πού κάνει ἡ Ρωσία εἶναι τό νά ὑπερασπίζεται τά ἐθνικά δίκαια τῶν ὁμοεθνῶν της τῆς Ρωσικῆς, τῆς Ρωσικότατης Ἀνατολικῆς Οὐκρανίας. Γιά τήν ἱστορία, ἄς ἀναφέρουμε ὅτι ἡ Οὐκρανία καί εἰδικότερα τό Κίεβο εἶναι τά ἅγια τῶν ἁγίων τῆς Ρωσίας: Τό Κίεβο ἦταν ἡ πρώτη πρωτεύουσα τῶν Ρώσων, ἡ ἕδρα τοῦ Ρωσικοῦ Πατριαρχείου, ἐνῶ στόν Δνείπερο ποταμό, πού διασχίζει τήν ὄμορφη πόλη, βαπτίστηκαν οἱ Ρῶσοι χριστιανοί, τό σωτήριο ἔτος 988 μ.Χ., μέ πρῶτο τόν τσάρο Ἅγιο Βλαδίμηρο καί τή γιαγιά του Ἁγία Ὄλγα.

Ὅμως δυστυχῶς οἱ καιροί ἄλλαξαν: Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ξερριζωθήκαμε ἀπό τήν Βασιλεύουσα Πόλη, τήν Κωνσταντινούπολη, τή Μικρά Ἀσία (Ἰωνία) καί τόν Πόντο, οἱ Ὀρθόδοξοι Σέρβοι ἀπώλεσαν τό μεγαλύτερο μέρος τοῦ Κοσσυφοπεδίου καί οἱ Ρῶσοι τή Δυτική Οὐκρανία. Ἄς μήν ἐπιτρέψουμε λοιπόν καί ἄλλην ὀδυνηρή ἀπώλεια!

Στήν περίπτωση τῆς Ἀνατολικῆς Οὐκρανίας, ἡ Δυτική (Ἀμερικανική καί Εὐρωπαϊκή) ὑποκρισία καί θρασυδειλία ἐκδηλώνεται σ' ὅλο της τό μεγαλεῖο: «Ἡ Χρυσή Αὐγή, οἱ φασίστες τῆς Πατρίδας μας δηλαδή, εἶναι Ναζιστικό κόμμα», ὑποστηρίζουν πολύ σωστά. Τήν ἴδια ὅμως στιγμή οἱ Δυτικοί ἀναγορεύουν τήν ἀντίστοιχη Χρυσή Αὐγή τῆς Οὐκρανίας, δηλαδή τό κόμμα τῆς Ἐλευθερίας, μέχρι πρότινος Ἐθνικοσοσιαλιστικό κόμμα, καθώς καί τήν Ἀκροδεξιά παρακρατική ὀργάνωση τοῦ Δεξιοῦ Τομέα, πού ἀποτελοῦν θλιβερές ἀναβιώσεις- μακάβριες μετεμψυχώσεις!- τῆς μερίδας ἐκείνης τῶν Δυτικῶν Οὐκρανῶν πού κατά τόν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο συντάχθηκαν μέ τούς Γερμανούς κατακτητές τῆς πατρίδας τους, σέ ὑγιῆ καί πλήρως δημοκρατική πολιτική ἔκφραση!

Καί ἡ Ἀμερικανο- Εὐρωπαϊκή ὑποκρισία καί θρασυδειλία μεγεθύνεται καί γιγαντώνεται: Αὐθαίρετα καί φασιστικά περιθωριοποίησαν καί καθαίρεσαν τόν νόμιμα καί δημοκρατικά ἐκλεγμένο πρόεδρο τῆς Οὐκρανίας Βίκτωρ Γιαννουκόβιτς, μόνο καί μόνο ἐπειδή εἶναι Ρῶσος. Ἀκόμη, ὑποστηρίζουν οἱ Δυτικοί ὅτι τό δημοψήφισμα καί ἡ ἀπόσχιση τῆς Κριμαίας ἀπό τήν Οὐκρανία καί ἡ ἐνσωμάτωσή της στήν Ρωσία εἶναι παράνομη, ὅπως βέβαια παράνομη θά ἰσχυριστοῦν πώς θά εἶναι καί ἡ σίγουρη μελλοντική ἀπόσχιση κατόπιν δημοψηφίσματος τῆς Ἀνατολικῆς Οὐκρανίας καί ἡ ἕνωσή της μέ τήν μητέρα- πατρίδα, τή Ρωσία. Ἀλήθεια, γιατί ἡ Δύση ἐθελοτυφλεῖ ἐπιμένοντας πεισματικά νά ἀρνεῖται πώς οἱ κάτοικοι τῆς Ἀνατολικῆς Οὐκρανίας εἶναι Ρῶσοι καί ὅτι βιαίως καί πραξικοπηματικῶς ἀποσχίστηκαν ἀπό τόν Ρωσικό ἐθνικό κορμό, ὁπότε διακαῶς ἐπιθυμοῦν τήν ἐπανένωσή τους μέ τήν Ρωσία;

Τήν ἴδια βέβαια στιγμή οἱ ὑποκριτές Ἀμερικανοί καί Εὐρωπαῖοι ἔχουν τελεσίδικα ἐπικυρώσει τήν ἀπόσχιση τοῦ Κοσσυφοπεδίου ἀπό τήν Σερβία. Δύο μέτρα καί δύο σταθμά! Μήπως στό μέλλον, ὅταν οἱ Τοῦρκοι θά ἀπαιτήσουν τήν ἀνεξαρτοποίηση τῆς Ἑλληνικῆς Δυτικῆς Θράκης ἤ τῶν Ἑλληνικότατων νησιῶν τοῦ Ἀνατολικοῦ Αἰγαίου καί τήν προσάρτησή τους ἐν συνεχείᾳ στήν Τουρκία, μήπως καί τότε οἱ θρασύδειλοι Ἀμερικανο- Εὐρωπαῖοι θά ἀρνηθοῦν στήν πατρίδα μας τό δικαίωμα νά ὑπερασπιστεῖ τήν ἐθνική της κυριαρχία στίς περιοχές αὐτές; Διότι τό νόμιμο καί ἱερό αὐτό δικαίωμα, τῆς ὑπεράσπισης, δηλαδή τῆς ἐθνικής τους ἀκεραιότητας, ἀρνήθηκαν καί συνεχίζουν νά τό ἀρνοῦνται τόσο στούς Σέρβους ὅσο καί στούς Ρώσους.

Εἶναι ἐπομένως ἀναπαλλοτρίωτο δικαίωμα τῆς Ρωσίας τό νά ζητεῖ τήν ἐπιστροφή τῆς Ρωσικῆς Ἀνατολικῆς Οὐκρανίας σ' αὐτήν. Ἐπιπλέον, στήν Ἀνατολική Οὐκρανία ζοῦν καί πολλοί Ἕλληνες. Ποιός ἀλήθεια θά προστατεύσει τήν ἀριθμητικά ἰσχυρή Ἑλληνική κοινότητα τῆς Νότιας Οὐκρανίας καί τῆς Κριμαίας; Πάντως σίγουρα δέν θά τήν προστατεύσει ἡ Οὐκρανική Ἀκροδεξιά, ἡ ὁποία δογματίζει ὑπέρ τῆς «καθαρῆς», ἀπαλλαγμένης δηλαδή ἀπό μειονότητες, Ρώσους, Ἕλληνες καί ἄλλους Οὐκρανίας.

Τέλος, ὅπως ὡραῖα τό λέει ὁ Ἔθνο- ἱερομάρτυρας Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ἐμεῖς οἱ χριστιανοί ἔχουμε δύο πατρίδες: τήν μιά ἐπίγεια καί πρόσκαιρη, ἐνῶ τήν ἄλλη ἄφθαρτη καί οὐράνια, τήν αἰώνια καί εὐλογημένη Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἐν προκειμένῳ, κατά τήν ἐπίγεια καί φθαρτή πατρίδα του, ὁ θαυματουργός Ἅγιος Λουκᾶς ὁ ἰατρός, ἀρχιεπίσκοπος Συμφερουπόλεως καί Κριμαίας, ἦταν Οὐκρανός ἤ μήπως ἦταν Ρῶσος;

Κλείνοντας θά ἤθελα νά ἐρωτήσω τό ἑξῆς: Οἱ Δυτικοί, Ἀμερικανοί καί Εὐρωπαῖοι εἶναι ὄντως ἑταῖροι μας, ἤ τελικά οἱ πραγματικοί ἑταῖροι καί σύμμαχοί μας εἶναι οἱ ὁμόδοξοι Σλάβοι ἀδελφοί μας, Ρῶσοι καί Σέρβοι;

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΪΣΙΟΣ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

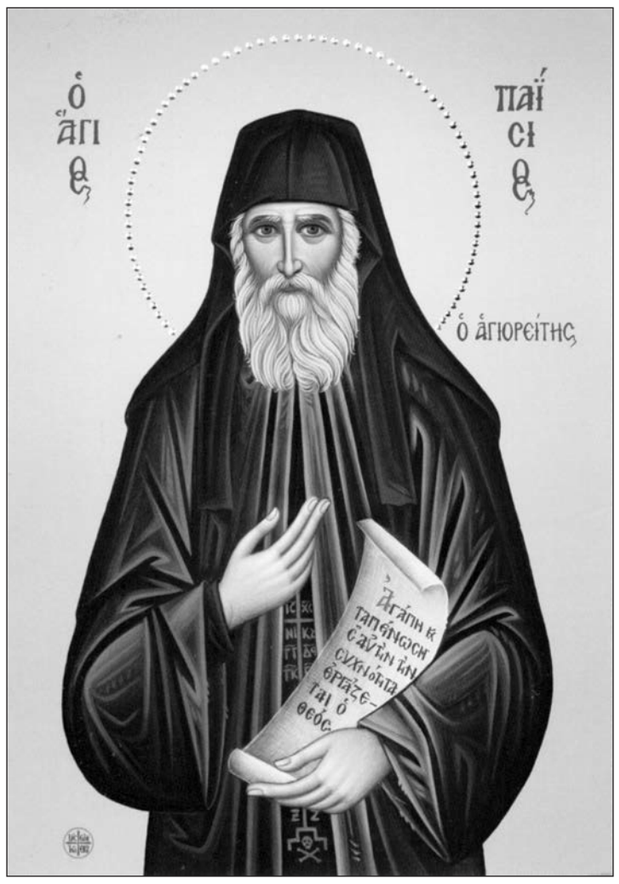

Τὴν 12ην Ἰουλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Παϊσίου τοῦ Ἁγιορείτου.

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης

Τῶν Φαράσων τὸν γόνον, καὶ τοῦ Ἄθωνος κλεῖσμα, καὶ τῶν ἀπ' αἰῶνος ὁσίων, μιμητὴν καὶ ἰσότιμον, Παΐσιον τιμήσωμεν πιστοί, τὸ σκεῦος χαρισμάτων τὸ μεστόν, ὡς φυλάσσοντα ἐκ πάντων τῶν λυπηρῶν, τοὺς πίστει ἀνακράζοντας, δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Ἀπολογητικαί Ψηφίδες

Γράφει ὁ ***Ἀρχιμ. Ἰωάννης Κωστώφ***

Ἐξαρτᾶται ἀπό τό εἶδος τῆς γνώσεως

22. «Ἐκεῖνος πού ἀποκτάει γνῶσι καί δέν τή χρησιμοποιεῖ, μοιάζει μέ ἐκεῖνον πού ὀργώνει ἕνα χωράφι καί δέν τό σπέρνει».

Σωστό!

23. «Τό Connecticut ἀποτελεῖ μέρος τῆς Νέας Ἀγγλίας, ὅπου τό βρετανικό χιοῦμορ παραμένει ἀκόμη ἄθικτο. Ἕνα ὡραῖο παράδειγμα μᾶς τό δίνει ὁ Τζών Γκάντερ, ἀναφερόμενος στήν ἀνάκρισι ἑνός ψαρᾶ, τοῦ Μπέρτ Σίννετ, στή διάρκεια μιᾶς δίκης στό κακουργιοδικεῖο.

—Ὀνομάζεστε Μπέρτ Σίννετ;

—Μάλιστα.

—Εἶσθε κάτοικος τοῦ Μπαίηλυ Ἄιλαντ;

—Μάλιστα.

—Μείνατε ὅλη σας τή ζωή ἐκεῖ;

—Ὄχι ἀκόμη».

Σπουδαία τέχνη!

24. «Ἐλπίζω πώς κανένας χίλια χρόνια ἀπό τώρα δέν θά πιστεύη ὅτι πρίν οἱ ἄνθρωποι εἶχαν δύο μύτες καί τρία μάτια μόνο καί μόνο γιατί ὁ Picasso ζωγράφισε τούς ἀνθρώπους μ' αὐτό τόν τρόπο».

Ποῦ εἶναι ἡ χριστιανική ἐλπίδα;

25. «Οἱ προφῆτες τῆς καταστροφῆς πωλοῦν ἑκατομμύρια ἀντίτυπα ἀπ' τά βιβλία καί τίς ταινίες τους. Ἔχουν ἑκατομμύρια ὀπαδούς πού περιμένουν πάντα τό χειρότερο, καί μέ ἐντελῶς διεστραμμένο τρόπο προβλέπουν τή συντέλεια τοῦ κόσμου. Ἡ νοοτροπία αὐτή ὑπονομεύει τήν πρόοδο. Ἕνας ἀπ' αὐτούς δήλωσε χαρακτηριστικά: "Ποιός ὁ λόγος νά γυαλίζης τούς μπρούντζους, τή στιγμή κατά τήν ὁποία τό πλοῖο βουλιάζει; Γιατί νά προσπαθήσης νά καλυτερεύσης τά πράγματα, ὅταν ὅλα εἶναι ἕτοιμα νά τιναχθοῦν στόν ἀέρα;". Καί ὑπάρχει καί ἕνα εἶδος ἀκόμη πιό διεστραμμένων ἀτόμων, πού κτίζουν φρούρια στούς λόφους, τά γεμίζουν προμήθειες καί ὁπλίζονται, γιά νά ὑπερασπισθοῦν τόν ἑαυτό τους καί τά ἀγαθά τους ἀπ' τόν ἀστικό πληθυσμό, τή μέρα τῆς μεγάλης καταστροφῆς».

Ἡ ματαιότης!

26. «Φαγώσιμος: Εὔγευστος καί ὑγιεινός, ὅπως τό σκουλήκι γιά τό βάτραχο, ὁ βάτραχος γιά τό φίδι, τό φίδι γιά τό γουρούνι, τό γουρούνι γιά τόν ἄνθρωπο καί ὁ ἄνθρωπος γιά τό σκουλήκι».

Τό περιορισμένο τῆς γνώσεως!

27. «Ἀνταγωνιζόσουν τό Brentano στό μάθημα τῆς φιλοσοφίας. Θυμᾶσαι τή μέρα κατά τήν ὁποία σέ ἐπέπληξε; Πᾶνε εἴκοσι χρόνια καί τό θυμᾶμαι σάν χθές. Εἶπε, "Herr Breuer, γιατί δέν προσπαθεῖτε νά μάθετε αὐτά τά ὁποῖα μπορῶ νά διδάξω, ἀντί νά προσπαθῆτε νά ἀποδείξετε πόσα πράγματα δέν γνωρίζω;"».

Δύσκολη ἡ ἀπόκτησι τῆς σοφίας

28. «Γιατί νά μή πάρω κάτι θετικό ἀπό ἐκεῖνον; Ἀρκετά τόν πληρώνω. Ἀκόμη κι αὐτός ἔχει νά πῆ κάτι χρήσιμο, πότε-πότε. Ἀκόμη κι ἕνα τυφλό γουρούνι βρίσκει ἕνα βελανίδι μιά φορά στίς τόσες!».

Ὑπερβολικό

29. «Ἡ διαφορά ἀνάμεσα στούς τακτικούς καθηγητές καί στούς ἐκτάκτους εἶναι τό ὅτι οἱ τακτικοί δέν κάνουν τίποτε ἔκτακτο (ἐξαιρετικό) καί οἱ ἔκτακτοι δέν κάνουν τίποτε τακτικό (= μέ τάξι)».

«Πολτοποιημένον» τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

ρώθηκε μὲ νόμο τὸ 1853. 3) Τὸ 1857, μὲ νόμο τοῦ Κράτους, καθιερώθηκε ὁ ὑποχρεωτικὸς Ἐκκλησιασμός. Οἱ θεολόγοι καθηγητὲς καὶ τὰ ὄργανά τους, ἡ Ἐκκλησία μας μὲ τοὺς Ἱεράρχες μας, ποὺ εἶναι διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, σύμφωνα μὲ τὸ Σύνταγμα καὶ Καταστατικὸ χάρτη (ἀριθ. 2 καὶ 9 παράγραφος 5), εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ παρακολουθοῦν τὸ δογματικὸ περιεχόμενο τῶν Θρησκευτικῶν βιβλίων στὰ σχολεῖα μας. Ἐρωτῶ θέλουν μία Ἑλληνορθόδοξη παιδεία ἤ ἄθεα γράμματα; Ὀδεύουμε σὲ πλήρη ἀποχριστιανοποίηση καὶ ἀφελληνισμὸ τῆς Ἑλλάδος! Ἂς ἀγωνιστοῦμε...

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΙΣ: «ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΔΙΔΑΧΑΙ»

Μὴ χάσετε τὸν 2ο Τόμο «Πατερικαὶ Διδαχαί» τῶν ἐκδόσεων τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου».

Σὲ αὐτὸ θὰ βρῆτε πῶς οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας ἀγάπησαν τὸν Χριστό καὶ ἔγιναν ταμεῖα τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Περιλαμβάνει διδαχὲς Ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων, οἱ ὁποῖοι μὲ τὸν ἀγῶνα τους νίκησαν τὶς παγίδες τοῦ πονηροῦ καὶ ἀπέκτησαν τὶς ἀρετὲς καὶ τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἔγχρωμο, καλαίσθητο, σὲ σχῆμα 21x14 σσ 176. Χρήσιμο σὲ κάθε πιστό. Τιμᾶται 8 εὐρώ.

Νεανικά Ζητήματα

Ἡ τεχνολογία καταργεῖ τὰ ὅρια!

Ἂν ἀξίζει σὲ κάτι ἡ τεχνολογία, καλοί μου φίλοι, εἶναι γιατί μπορεῖ καὶ καταργεῖ κάθε φορά ἀκόμη καὶ τὰ ἴδια της τὰ ὅρια! Δὲν ὑπάρχει ἡμέρα ποὺ νὰ μὴ τὸ κάνει αὐτό. Γι' αὐτὸ καὶ μᾶς συγκινεῖ ὅλους, μᾶς γοητεύει, μᾶς εἶναι χρήσιμη καὶ μάλιστα τόσο πολύ, ποὺ διαφεντεύει ἀκόμη καὶ τὴ ζωή μας! Καὶ ἀναρωτιέται εὔλογα κανείς. Ὡς ποῦ θὰ φθάσει ἄραγε; Εἶναι ἤδη τέτοιες οἱ ἐξελίξεις της ποὺ πραγματικὰ ἀδυνατεῖ νὰ τὶς παρακολουθήσει ὁ μέσος ἄνθρωπος! Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ὑπέρβαση τοῦ ἑαυτοῦ της ποὺ κάνει, εἶναι ὅτι καταργεῖ καὶ πολλὰ ἄλλα ὅρια. Δηλαδή;

* * *

Ἔχει κατορθώσει, γιὰ παράδειγμα, νὰ καταστήσει δυσδιάκριτα τὰ ὅρια ἀκόμη καὶ μεταξὺ τοῦ πραγματικοῦ καὶ τοῦ φανταστικοῦ!

Ἔγραψαν οἱ «The New York Times» σχετικὰ μὲ τὴν ταινία: «Πλανήτης τῶν Πιθήκων: Ἡ ἐξέγερση», πὼς πολὺ δύσκολα πλέον μπορεῖ νὰ διακρίνει κανεὶς ἕνα ἠθοποιὸ μιᾶς κινηματογραφικῆς ταινίας ἀπὸ ἕνα ψηφιακὸ χαρακτήρα. Μάλιστα ὅλοι οἱ πίθηκοι τῆς ἐν λόγῳ ταινίας κατασκευάστηκαν μὲ ὑπολογιστές. Κι ὅμως φαίνονται τόσο ἀληθινοὶ ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ ξεγελάσουν ἀκόμη κι ἕνα εἰδικὸ ἐπιστήμονα τῶν θηλαστικῶν! Ὡς καὶ οἱ ρυτίδες ἢ καὶ οἱ κινήσεις τῶν μυῶν μοιάζουν νὰ εἶναι ἀληθινά! Καὶ τὸ δημοσίευμα κατέληγε σ' αὐτό: «Ἡ ψηφιακὴ τεχνολογία σβήνει τὰ ὅρια μεταξὺ τοῦ πραγματικοῦ καὶ τοῦ φανταστικοῦ»!

Ἀλλ' αὐτὸ τὸ γνωρίζουμε ὅλοι σήμερα καὶ μὲ τὴν λεγόμενη «εἰκονικὴ πραγματικότητα», ποὺ ἡ τεχνολογία τὴν ἔκανε νὰ εἶναι ὄντως δυσδιάκριτη ἀπὸ τὴν ἀληθινή! Τόσο πολύ, ποὺ νομίζουμε ὅτι ζοῦμε στὸν πραγματικὸ κόσμο, ὅταν εἴμαστε κυριολεκτικὰ χαμένοι στὸν εἰκονικό! Κι ἔτσι…

Ἐκεῖ ποὺ νομίζουμε ὅτι τάχα ἔχουμε πολλοὺς φίλους στὰ κοινωνικὰ δίκτυα, στὴν πραγματικότητα δὲν ἔχουμε κανένα!

Ἐκεῖ ποὺ ὑποτίθεται ὅτι ἀπολαμβάνουμε τὸ (online) παιχνίδι μὲ τὴν παρέα, στὴν πραγματικότητα παίζουμε μόνοι μας!

Ἐκεῖ ποὺ πιστεύουμε πὼς ἐπικοινωνοῦμε, πόσο μακριὰ βρισκόμαστε ἀπ' τὴν ζεστασιὰ τῶν προσωπικῶν σχέσεων καὶ τῆς ἴδιας τῆς ἀνθρώπινης προσέγγισης!

Ναί, προκαλεῖ ἐντύπωση αὐτὸ ποὺ γράφτηκε σὲ προσκλητήριο γάμου. Ἔλεγε: «Τραβῆξτε ὅσες φωτογραφίες θέλετε, ἀλλὰ σᾶς παρακαλο

Συμβολὴ εἰς τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

παρουσιάσεις καὶ παραλείψεις»! Ἀδυνατώντας ὅμως νὰ προσφέρει τὴν ἀπαραίτητη τεκμηρίωση στὴν κριτικὴ του κινδυνεύει νὰ ἐπαληθευθεῖ σὲ αὐτὸν τὸ ψαλμικό: «*ἐπὶ κορυφὴν αὐτοῦ ἡ ἀδικία αὐτοῦ καταβήσετε*»… Πιὸ ἀναλυτικά:

Ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν τῆς Πανορθοδόξου. Ἐγκαλεῖ τὸν ὁμιλητὴ γιὰ τὴν ἀναφορά του στὸν μικρὸ ἀριθμὸ τῶν ἐπισκόπων ποὺ συμμετεῖχαν στὴ Σύνοδο (160 περίπου ἐπίσκοποι-μέλη). Δὲν ἀντελήφθηκε ὁ κ. Σωτηρόπουλος τὴ μομφὴ κατὰ τῆς Συνόδου ἀναφορικὰ μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἐπισκόπων-μελῶν καὶ τὴ σύγκριση μὲ ὁρισμένες ἀπὸ τὶς Οἰκουμενικὲς Συνόδους! Ἀσφαλῶς τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι αὐτὸς καθ' ἑαυτὸς ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν, ἀλλὰ τὸ γιατί φτάσαμε στὸν ἀριθμὸ αὐτό. Γιατί νὰ περιοριστεῖ τόσο πολὺ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπισκόπων-μελῶν τὴ στιγμὴ ποὺ σήμερα δὲν ὑπάρχει κανένα τεχνικὸ ἐμπόδιο γιὰ μία ἐπὶ τὸ αὐτὸ συν-παράσταση ἐν Συνόδῳ ὅλων τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον Ὀρθοδόξων ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι δὲν ὑπερβαίνουν τοὺς 900! Ἂν τὸ 325 ἢ τὸ 451 ἢ τὸ 787 μΧ μποροῦσαν καὶ συγκεντρώθηκαν 318 ἢ 630 ἢ 350 ἐπίσκοποι ἀντίστοιχα εἶναι ἀκατανόητο νὰ μὴ μποροῦν σήμερα νὰ συγκεντρωθοῦν γιὰ ἕνα τέτοιο γεγονὸς 800-900 ἐπίσκοποι! Δὲν εἶναι;

Ἂς εἴμαστε εἰλικρινεῖς, ἀγαπητοί! Ὁ περιορισμὸς τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συμμετεχόντων ἐπισκόπων δὲν ἔχει νὰ κάνει μὲ πνευματικὰ καὶ ἐκκλησιολογικὰ κριτήρια, ἀλλὰ μὲ … ζητήματα ἐθνοφυλετισμοῦ, τακτικισμοῦ καὶ ἰσορροπιῶν ἢ γιὰ νὰ τὸ ποῦμε πιὸ λαϊκά: Οἱ ἀρμόδιοι φοβήθηκαν πὼς ἂν ἐπιτραπεῖ ἡ συμμετοχὴ ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων ἐπισκόπων δὲν θὰ τοὺς βγαίνουν τά … "κουκιά"! Ἂς ἀναλογισθοῦμε τὸν ἀριθμὸ τῶν ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας καὶ θὰ γίνει κατανοητὸ τὸ γιατί δὲν ἐπετράπη ἡ συμμετοχὴ ὅλων τῶν ἐπισκόπων στὴ Σύνοδο τῆς Κρήτης. (Αὐτὸ ὑποδηλώνει ἐμμέσως πλὴν σαφῶς καὶ ὁ ἐκ τῶν ὑποστηρικτῶν τῆς Συνόδου ἱερομόναχος Δοσίθεος (Ἰ. Μ. Ἰατάρνης)!). Τὰ κριτήρια ποὺ πρυτάνευσαν γιὰ τὴ μὴ συμμετοχὴ ὅλων τῶν ἐπισκόπων δὲν ἐδράζονταν ἐπὶ τῆς ἐκκλησιολογίας, ἀλλὰ ἐπὶ ἐθνοφυλετικῶν σκοπιμοτήτων…

Δὲν μποροῦμε ὅμως νὰ μὴ μνημονεύσουμε τὸ **σοβαρὸ ἐκκλησιολογικὸ ζήτημα** ποὺ ἐγείρεται, κατὰ τὸν **Μητροπολίτη Περγάμου Ἰωάννη (Ζηζιούλα),** ἀπὸ τὴν μὴ συμμετοχὴ ὅλων τῶν ἐπισκόπων. Γράφει ὁ Μητροπολίτης Περγάμου: «*Ἡ Σύνοδος, λοιπόν, δὲν εἶναι ἕνας θεσμὸς ὑπεράνω τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἕνας θεσμὸς ποὺ ἐκφράζει τὴν ἑνότητα, τὴν σύμπτωση, τὴν συναίνεση καὶ ἀμοιβαιότητα τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν. Κάτι τέτοιο δομικὰ καὶ ὀργανωτικὰ ἐξασφαλίζεται μὲ τὸ* ***νὰ μετέχουν αὐτοδικαίως στὶς Συνόδους ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι…*** *Γι' αὐτὸ εἶναι* ***ἐκτροπές, ἀπὸ ἐκκλησιολογικῆς ἀπόψεως****, ὅλες οἱ μορφὲς τῶν Συνόδων οἱ ὁποῖες – ἐκτὸς ἂν ἔχουν ἀναπόφευκτο λόγο ἱστορικῆς ἀνάγκης – ἀποκλείουν ὁρισμένους ἐπισκόπους ἀπὸ τὴ συμμετοχὴ στὴ Σύνοδο. Ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουν διάφορες τέτοιες* ***ἀδικαιολόγητες ἐκκλησιολογικὰ ἀποκλίσεις****… Ὅταν ὅμως μπορεῖ ἡ Σύνοδος νὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ ὅλους, τὸ νὰ ἐπιλέγεις ὁρισμένους καὶ νὰ τοὺς καθιστᾶς ἐξουσιαστὲς πάνω στοὺς ὑπολοίπους ἐπισκόπους* ***διαβρώνει ἐπικίνδυνα τὰ θεμέλια τῆς Ἐκκλησιολογίας καὶ δημιουργεῖ ἀνωμαλίες καὶ ἐκτροπές… Ἡ ἰδεώδης κατάσταση εἶναι ἡ σύναξη ὅλων τῶν ἐπισκόπων***»[4].

«Ἁγία καὶ Μεγάλη» ἢ διευρυμένη «Σύνοδος Προκαθημένων»; Ἡ φράση στὴν ὁμιλία τοῦ π. Πέτρου ὅτι ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης ἦταν «Σύνοδος τῶν Προκαθημένων μὲ τὶς συνοδεῖες τους" ἦταν δανεισμένη ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Ναυπάκτου, ὁ ὁποῖος τὴν αἰτιολογεῖ πλήρως σὲ τεκμηριωμένη παρέμβασή του στὴν συνεδρίαση τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Μάιος 2016)[5], στὴν ὁποία καὶ παραπέμπουμε τὸν κ. Σωτηρόπουλο. Ἀσφαλῶς δὲν ὑποτιμοῦμε ἐμεῖς τοὺς ἐπισκόπους, ἀλλὰ ὁ τρόπος λειτουργίας τῆς Συνόδου, ποὺ ἀνάγκασε μετριοπαθῆ ἐπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νὰ ἀρνεῖται τὴ συμμετοχή του στὴν ἀντιπροσωπία, διότι δὲν θέλει νὰ εἶναι «γλάστρα»! Ἐπίσης, δὲν δείχνει σεβασμὸ στὸ ἐπισκοπικὸ ἀξίωμα τὸ γεγονὸς ὅτι στὴν ἐπίσημη ἱστοσελίδα τῆς Συνόδου φέρονται ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι-μέλη ὡς ὑπογράψαντες τὰ κείμενα, ἐνῶ σημαντικὸς ἀριθμός τους, ἄνω τῶν 40 ἐπισκόπων, δὲν ἀποδέχθηκε καὶ δὲν ὑπέγραψε τὸ κείμενο γιὰ τὶς «Σχέσεις Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μὲ τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον»! Τέλος, δὲν δείχνει σεβασμὸ στὸ ἐπισκοπικὸ ἀξίωμα ὅτι ἔγινε ἀνεκτὸ ἀπὸ τὴ Σύνοδο τὸ ἀπαράδεκτο γεγονὸς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου νὰ ὑπογράψει «ἀντ' αὐτῶν» γιὰ τοὺς ἐπισκόπους ποὺ ἀρνήθηκαν νὰ συνυπογράψουν τὸ ἀνωτέρω κείμενο (βλ. πιὸ κάτω § 4δ).

Ἡ ψηφοφορία. Γιὰ τὸ θέμα τῆς ψηφοφορίας, ἡ ὁμιλία τοῦ π. Χίρς ἐπεσήμανε ὅτι ἡ ψῆφος τῶν Προκαθημένων ἦταν ἀποφασιστικῆς σημασίας καὶ αὐτὴ καὶ μόνο οὐσιαστικὰ ἐκτιμήθηκε, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν βούληση τῶν τοπικῶν τους Ἐκκλησιῶν (βλ. πιὸ κάτω § 4 α,β,γ).

Συνοδική κατάλυση τῆς συνοδικότητας. Ὁ κ. Σωτηρόπουλος ἐγκαλεῖ τὸν π. Πέτρο, γιατί ἰσχυρίστηκε ὅτι ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης ὁδηγεῖ στὴν «κατάργηση τῆς συνοδικότητας» στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Μάλιστα, γιὰ νὰ ἐνισχύσει τὴν κριτική του μέμφεται τὴ συνοδικὴ ἀπόφαση (Μάιος 2016) τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς ξένη στὴν συνοδικὴ πρακτική τῆς Ἐκκλησίας. Σημειώνει πολὺ ἄστοχα ὁ κ. Σωτηρόπουλος: «*Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδας ἔφτασε στὴν Κρήτη μὲ συγκεκριμένα αἰτήματα γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῶν Προσυνοδικῶν ἐγγράφων. Αὐτὴ ἡ τοποθέτηση, εἰδικὰ πρὶν ἀπὸ μία Σύνοδο, εἶναι ἀμφισβητήσιμη, στὴν καλύτερη περίπτωση. Γιατί λοιπόν, ἀρχικῶς, μία ἄκαμπτη, προκαθορισμένη προσέγγιση ἀπομακρύνει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἀπὸ τὴν συνεργασία μεταξὺ τῶν ἐπισκόπων, ὅταν συγκεντρωθοῦν στὴ Σύνοδο*».

Δυστυχῶς γιὰ τὸν κ. Σωτηρόπουλο οἱ ἰσχυρισμοὶ του αὐτοὶ δὲν εὐσταθοῦν, οὔτε ἀπὸ ἱστορικῆς οὔτε ἀπὸ θεολογικῆς ἀπόψεως:

α) Σύμφωνα μὲ τὴν οὐσία τοῦ συνοδικοῦ θεσμοῦ καὶ τὴ συνοδικὴ πρακτική τῆς Ἐκκλησίας μας οἱ ἐπίσκοποι-μέλη μιᾶς Συνόδου, ἀκόμα καὶ Οἰκουμενικῆς, συμμετέχουν στὴ συζήτηση γιὰ θέματα πίστεως ἐκφράζοντας ὄχι τὶς προσωπικές τους ἀπόψεις, ἀλλὰ **κομίζοντες τὸ ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα τῆς τοπικῆς τους Ἐκκλησίας,** τὸ ὁποῖο, ἐννοεῖται ὅτι εἶναι καὶ δικό τους φρόνημα. Οὐσιαστικὰ ἐνεργοῦν ὡς **ἐντολοδόχοι τῆς τοπικῆς τους Ἐκκλησίας**. Καὶ ἂν αὐτὸ ἰσχύει γιὰ κάθε ἐπίσκοπο-μέλος μιᾶς τοπικῆς Συνόδου, ἰσχύει πολὺ περισσότερο, ὅταν μία τοπικὴ Ἐκκλησία συνοδικῶς ἔχει ὁρίσει συγκεκριμένη ἀντιπροσωπία, ποὺ θὰ συμμετάσχει σὲ Πανορθόδοξη ἢ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο καὶ τὴν ἔχει δεσμεύσει συνοδικῶς μὲ συγκεκριμένη θεολογικὴ θέση. **Εἶναι ἀδιανόητο ὁ ἐντολοδόχος νὰ ἐνεργεῖ περιφρονώντας τὴ βούληση τοῦ ἐντολέως, τὸν ὁποῖον ἐκπροσωπεῖ.**

Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὲ συνοδικὴ ἀπόφαση ἐξέλεξε συγκεκριμένα μέλη Της ὡς ἀντιπροσωπία γιὰ τὴ Σύνοδο τῆς Κρήτης καὶ μὲ **ΟΜΟΦΩΝΗ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΔΕΣΜΕΥΣΕ ΤΗΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΙΑ** νὰ ἐκφράσει καὶ νὰ ὑποστηρίξει συγκεκριμένη θεολογικὴ θέση γιὰ τὸ μεῖζον θεολογικὸ-ἐκκλησιολογικὸ ζήτημα. Ἡ ΟΜΟΦΩΝΗ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ δὲν ἦταν ἀποτέλεσμα πρόχειρης καὶ ἐπιπόλαιης κρίσης, ἀλλὰ ἦταν καρπὸς πολύμηνων συζητήσεων καὶ ζυμώσεων ποὺ διεξήχθησαν ὄχι μόνο στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ σὲ ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν Ὀρθοδοξία. Ἡ ΟΜΟΦΩΝΗ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ τῆς Ἐκκλησίας τῆς **Ἑλλάδος δὲν προέβλεπε δυνατότητα τροποποιήσεως τῆς ἀποφάσεώς Της** ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ἀντιπροσωπίας — ἀλήθεια, πῶς μπορεῖ νὰ ἐπιτραπεῖ τροποποίηση δόγματος; Ἡ ἀντιπροσωπία ὑποχρεοῦτο νὰ ἐκφράσει καὶ νὰ ὑποστηρίξει τὴ συγκεκριμένη θεολογικὴ-ἐκκλησιολογικὴ θέση καὶ μόνο αὐτή.

Καὶ ἀσφαλῶς ἡ ἀπόφαση αὐτὴ τῆς Ἱεραρχίας πρὶν ἀπὸ τὴν Πανορθόδοξη δὲν εἶναι οὔτε ξένη στὴν συνοδικὴ πρακτική τῆς Ἐκκλησίας μας οὔτε καὶ «*ἀμφισβητήσιμη*», ὅπως ὑποστηρίζει ὁ κ. Σωτηρόπουλος. Ὑπενθυμίζουμε:

i) Τὴ Σύνοδο τῆς Ρώμης τῶν 125 ἐπισκόπων, τὴν ὁποία Σύνοδο ἐκπροσώπησε στὴν Στ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο ἀντιπροσωπία της, ἑκτὸς τῶν παπικῶν λεγάτων. Ἡ ἀντιπροσωπία κόμισε στὴν Στ΄ Οἰκουμενικὴ τὴ γραπτὴ ἀπόφαση τῆς Συνόδου τῆς Ρώμης[6].

ii) Τοὺς παπικοὺς λεγάτους-ἀντιπροσώπους τοῦ πάπα Ἁγ. Λέοντος τοῦ Μεγάλου στὴ Ληστρικὴ Σύνοδο τῆς Ἐφέσου (449), οἱ ὁποῖοι ὅταν εἶδαν ὅτι ἡ Σύνοδος ἐκτρέπεται σὲ χριστολογικὴ διδασκαλία ἀντίθετη μὲ αὐτὴ τοῦ πάπα Ἁγ. Λέοντος, τὸν ὁποῖον ἐκπροσωποῦσαν καὶ ἦσαν δεσμευμένοι ἀπέναντί του, εἶπαν τὸ «*κονταδίκιτουρ, ὃ ἐστὶν ἀντιλέγεται*»[7] καὶ ἀποχώρησαν ἀπὸ τὴ Σύνοδο.

iii) Τοὺς λεγάτους τοῦ πάπα Ἁγ. Λέοντος στὴν Δ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο (451), οἱ ὁποῖοι κόμισαν στὴ Σύνοδο τὸν περίφημο «Τόμο τοῦ Λέοντος» καὶ ἀπαίτησαν νὰ γίνει ἀποδεκτὴ ἡ χριστολογία του. Ἀξίζει νὰ σημειώσουμε ὅτι ἐνῶ δὲν διαπραγματεύτηκαν οὐδὲ στὸ ἐλάχιστο τὴ χριστολογικὴ διδασκαλία τοῦ Ἁγ. Λέοντος, τὴν ὁποία τελικὰ ἀποδέχθηκε ἡ Σύνοδος, σέ "τεχνικῆς φύσεως" ζητήματα, ποὺ εἶναι ἥσσονος σημασίας, ἦσαν διαλλακτικοί (π.χ. συζήτησαν καὶ τελικὰ ἀποδέχθηκαν τὴ σύνταξη ὡς Ὅρου πίστεως ἄλλου κειμένου καὶ ὄχι τοῦ ἰδίου τοῦ «Τόμου»).

iv) Τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ πάπα καὶ τῶν ὑπὸ ἀραβικὴ κατοχὴ Ἀνατολικῶν Πατριαρχείων στὶς ἄλλες Οἰκουμενικὲς Συνόδους, οἱ ὁποῖοι κόμιζαν ἐπιστολὲς τῶν Πατριαρχῶν τους, στὶς ὁποῖες ὁμολογοῦσαν τὴ δογματικὴ πίστη τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι λοιπὸν σαφὲς ὅτι γιὰ τὴ συνοδικὴ πρακτικὴ τῆς Ἐκκλησίας ἦταν συνήθης καὶ αὐτονόητη ἡ δέσμευση τῆς ἀντιπροσωπίας ἔναντι τοῦ Πατριάρχου (καὶ συνακόλουθα τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας), τὸν ὁποῖο ἐκπροσωπεῖ καὶ τοῦ ὁποίου τὸ φρόνημα κομίζει στὴ Σύνοδο. Ἡ ἀντιπροσωπία μιᾶς τοπικῆς Ἐκκλησίας **ΔΕΣΜΕΥΕΤΑΙ ΝΑ ΕΚΦΡΑΣΕΙ ΕΠΑΚΡΙΒΩΣ ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΟ ΦΡΟΝΗΜΑ ΤΗΣ ΤΟΠΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ**, τὸ ὁποῖο δέν μπορεῖ παρά νά εἶναι ἀδιαπραγμάτευτο. Ἐπαφίεται στὴν διακριτική της εὐχέρεια νὰ διαπραγματευθεῖ μόνο ζητήματα ἥσσονος σημασίας ἢ τεχνικῆς φύσεως θέματα, πάντα ὅμως ἐντὸς τῶν θεολογικῶν πλαισίων τῆς ἐντολῆς ποὺ ἔχει λάβει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία της.

Στὴ συγκεκριμένη περίπτωση, ἡ ἀντιπροσωπία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἦταν δεσμευμένη μὲ τὴν **ὁμόφωνη συνοδικὴ ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας νὰ μὴν ἀποδεχθεῖ τὸν χαρακτηρισμὸ τῶν αἱρετικῶν κοινοτήτων ὡς «Ἐκκλησιῶν».** Ἐπαναλαμβάνουμε ὅτι ἡ ἀπόφαση αὐτὴ ἦταν καρπὸς πολύμηνων θεολογικῶν συζητήσεων. Ὁ κ. Σωτηρόπουλος διερωτᾶται ἔμφοβος, τί θὰ συνέβαινε ἂν ἡ Ἑλληνικὴ ἀντιπροσωπία τηροῦσε τὴ δέσμευση ποὺ εἶχε λάβει καὶ κάποια ἄλλη Ἐκκλησία ἐπέμενε σὲ ἀντίθετη ἄποψη; Δὲν μποροῦμε νὰ κατανοήσουμε τὸ φόβο αὐτό! Πολὺ ἁπλὰ ἡ Σύνοδος δὲν θὰ λάμβανε ἀπόφαση ἐπ' αὐτοῦ καὶ θὰ παρέπεμπε τὸ θέμα σὲ σοβαρὴ καὶ ἐνδελεχῆ ἐπανεξέταση, ὅπως ἔγινε μὲ πολλὰ ἄλλα ζωτικῆς σημασίας θέματα κατὰ τὴν προσυνοδικὴ προετοιμασία. Ἡ ἀναβολὴ λήψεως ἀποφάσεως ἦταν προτιμότερη ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ζοῦμε τώρα μὲ τέτοιου ἐπιπέδου «Πανορθόδοξη», δῆθεν, ἀπόφαση, ἡ ὁποία μόνο κολακευτικὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι γιὰ τὴν Ἐκκλησία μας καὶ τὴ θεολογική Της παραγωγή.

β) Περιφρόνηση τοῦ θεμελιώδους 34ου Ἀποστολικοῦ Κανόνος:

Σύμφωνα μὲ τὸν Ἀποστ-34 οἱ ἐπίσκοποι κάθε τοπικῆς Ἐκκλησίας σὲ θέματα ποὺ ἀφοροῦν «*τὴν κοινήν τῆς Ἐκκλησίας κατάστασιν*», ὀφείλουν νὰ συνδιασκέπτονται καὶ νὰ συναποφασίζουν μὲ τὸν Προκαθημενό τους ἐν Συνόδῳ: «***μηδὲν τί πράττειν ἄνευ τῆς ἐκείνου γνώμης****· ἐκεῖνα δὲ μόνα πράττειν ἕκαστον, ὅσα τῇ αὐτοῦ παροικίᾳ ἐπιβάλλει, καὶ ταῖς ὑπ' αὐτὴν χώραις*». Ὁ θεμελιώδης αὐτὸς κανόνας προβλέπει καὶ δεσμεύει ὄχι μόνο τοὺς ἐπισκόπους ἀλλὰ καὶ τὸν προκαθήμενο νὰ ἐνεργεῖ πάντοτε στὰ πλαίσια τῆς Συνόδου καὶ νὰ δεσμεύεται ἀπὸ τὴ συνοδικὴ ἀπόφαση: «**Ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνος (ὁ Προκαθήμενος) ἄνευ τῆς πάντων γνώμης ποιείτω τι**». Ὅταν ἔχουμε **ΟΜΟΦΩΝΗ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ τῆς Ἱεραρχίας,** μὲ ποιὸ κανονικὸ δικαίωμα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ὑπέγραψε γιὰ λογαριασμὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος **ἀντίθετα «τῆς πάντων γνώμης»;** Δὲν ἔχουμε παραβίαση καὶ περιφρόνηση τοῦ θεμελιώδους Ἀποστ-34;

γ) Παραβίαση τοῦ ἴδιου τοῦ Κανονισμοῦ τῆς Πανορθοδόξου:

Σύμφωνα μὲ τὸν Κανονισμὸ Λειτουργίας τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου (ἄρθρο 12 § 3), ἡ κάθε Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ διαφωνία ὁρισμένων ἀρχιερέων («*ἑνὸς ἢ πλειόνων ἀρχιερέων*» κατὰ τὴν § 2) τῆς ἀντιπροσωπίας της «*δύναται νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν θετικὴν ψῆφον αὐτῆς* ***ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς ἐσωτερικῆς πλειονοψηφίας, ἐκφράζεται δέ ὑπό τοῦ Προκαθημένου αὐτῆς***». Δηλαδὴ, ἡ ψῆφος τοῦ Προκαθημένου κάθε Ἐκκλησίας νομιμοποιεῖται «***ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς ἐσωτερικῆς πλειονοψηφίας***» τῆς ἀντιπροσωπίας καὶ ἔτσι ἐκφράζει τὴν τοπικὴ Ἐκκλησία του.

Τί σημαίνει αὐτὸ γιὰ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία πού καυχιέται ὅτι δὲν διοικεῖται παπικά, ἀλλὰ ἔχει συνοδικὸ πολίτευμα; Ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι κάθε Ἐκκλησίας, ἂν δὲν ὑπῆρχε ρητὴ δέσμευση τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποία ἐκπροσωποῦσαν, θὰ συναποφάσιζαν ἂν θὰ ἀποδεχθοῦν τὰ κείμενα καὶ ὁ Προκαθήμενός της ὡς ἐκπρόσωπος τῆς κάθε Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας «***ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς ἐσωτερικῆς πλειονοψηφίας***» θὰ ψήφιζε ὄχι σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία του, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφαση τῆς ἀντιπροσωπίας του.

Καὶ ὅμως ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης καταστρατήγησε καὶ τὸν ἴδιο τὸν Κανονισμὸ Λειτουργίας της! Ἡ ἀντιπροσωπία τῆς **Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας** ἀποτελεῖτο ἀπὸ τὸν Πατριάρχη καὶ 24 ἐπισκόπους. Τὸ ἐπίμαχο 6ο κείμενο («*Σχέσεις Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μὲ τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον*») **μόνο 7 Σέρβοι ἐπίσκοποι τὸ ἀποδέχθηκαν καὶ τὸ ὑπέγραψαν, ἐνῶ 17 ἀρνήθηκαν νὰ τὸ ἐγκρίνουν καὶ νὰ τὸ ὑπογράψουν** (βλ. σελ. 12-14 τοῦ Παραρτήματος Α΄ τῆς παρούσης ἐπιστολῆς,)! Τὸ ἀποτέλεσμα; Ἐπειδὴ τὸ ὑπέγραψε ὁ Πατριάρχης τους θεωρεῖται ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Σερβίας ἀποδέχεται τὸ κείμενο αὐτό! Δὲν εἶναι αὐτὸ **κατάλυση τῆς συνοδικότητας**; Δὲν εἶναι **καταστρατήγηση τοῦ Ἀποστ-34**; Δὲν εἶναι **παραβίαση καὶ κατάλυση τοῦ Κανονισμοῦ Λειτουργίας τῆς Συνόδου**(ἄρθρο 12 §3); Ὑπῆρχε «***ἐσωτερικὴ πλειονοψηφία***» τῆς ἀντιπροσωπίας τῆς Σερβίας, ὅταν **οἱ 17 στοὺς 24 δὲν συμφώνησαν μὲ τὸ κείμενο καὶ δὲν τὸ ὑπέγραψαν**; Δὲν ἔγινε ἀντιληπτὴ ἡ παραβίαση αὐτὴ ὑπὸ τοῦ «*Προέδρου τῆς ἐν Κρήτῃ συνελθούσης Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου καὶ ὡς φύλακος τοῦ Δόγματος καὶ τῆς κανονικῆς ἐν τῇ κατὰ Ἀνατολὰς Ἐκκλησίᾳ τάξεως*»;! Εἰλικρινὰ θὰ θέλαμε ἀπάντηση…

Ἡ εἰρωνεία εἶναι πώς, παρότι οἱ Ὀρθόδοξοι ὑπογραμμίζουμε τὴν ἀνάγκη τὸ Βατικανὸ νὰ βασίζει τὶς σχέσεις μεταξὺ Προκαθημένου καὶ τοπικῆς Ἐκκλησίας, στὸν 34ο Ἀποστολικὸ Κανόνα, οἱ ἴδια ἡ Πανορθόδοξη ὠμὰ τὸν παραβίασε.

δ) Προκαθήμενος ἢ πάπας;[8]

Ἀδιανόητα εἶναι καὶ ὅσα συνέβησαν μὲ τὴν ψηφοφορία στὴν **Ἐκκλησία τῆς Κύπρου**, γιὰ τὰ ὁποῖα ὁ κ. Σωτηρόπουλος σιωπᾶ: ἐκεῖ **4-5 ἀπὸ τοὺς 17 ἐπισκόπους** τῆς Κυπριακῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀντιπροσωπίας **ἀρνήθηκαν νὰ ὑπογράψουν τὸ ἐπίμαχο κείμενο**. Τί συνέβη λοιπόν; **Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου ὑπέγραψε «ἀντ' αὐτοῦ»** (βλ. σελ. 16-17 τοῦ Παραρτήματος Α΄ τῆς παρούσης ἐπιστολῆς)! Μάλιστα σὲ συνέντευξή του σὲ ἑλληνοαμερικανικὴ ἐφημερίδα, χαρακτήρισε τοὺς διαφωνοῦντες ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας του ὡς «*πέμπτη φάλαγγα … μέσα στὴ Σύνοδο*»! Εἶναι ὁ ἴδιος ποὺ καταφέρθηκε μὲ σκαιότητα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀναγκάζοντας τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμο νὰ τοῦ ἀπαντήσει πολὺ ἔντονα.

Εἶναι πρόδηλο ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα ὅτι στὴ Σύνοδο τῆς Κρήτης εἴχαμε ὄχι μόνο περιφρόνηση καὶ κατάλυση τοῦ συνοδικοῦ πνεύματος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ προσβολὴ τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος ἀπὸ τὸν «πρῶτο». Δυστυχῶς ὅλα αὐτὰ ἔγιναν ἀνεκτὰ καὶ ἀποδεκτὰ ἀπὸ τὴν Πανορθόδοξη Σύνοδο καὶ ὑπὸ τοῦ «*Προέδρου τῆς ἐν Κρήτῃ συνελθούσης Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου καὶ φύλακος τοῦ Δόγματος καὶ τῆς κανονικῆς ἐν τῇ κατὰ Ἀνατολὰς Ἐκκλησίᾳ τάξεως*»! Ἢ ὀρθότερα: πάνω σὲ αὐτὰ στηρίχθηκε ἡ «πανορθόδοξη», ἀλλιῶς θὰ διαλυόταν…

Ἐγκαλοῦμε τὸν πάπα γιὰ περιφρόνηση τοῦ συνοδικοῦ θεσμοῦ καὶ δὲν βλέπουμε ὅτι στὴν παπικὴ νοοτροπία τῆς – δῆθεν – ὑπεροχῆς τοῦ «πρώτου» στηρίχθηκε ἡ λεγομένη Πανορθόδοξη Σύνοδος, περιφρονώντας καὶ καταλύοντας κάθε ἔννοια Ὀρθοδόξου συνοδικότητας καὶ κανονικῆς τάξεως: **Ὁ «πρῶτος» ἐνεργεῖ παπικῷ τῷ τρόπῳ ἀντίθετα πρὸς τὴ γνώμη τῆς Συνόδου του καὶ αὐτὸ εἶναι ἀποδεκτὸ ἀπὸ τὴ «Σύνοδο»!**

Εἶναι θλιβερὸ καὶ ἔνδειξη παρακμῆς τῆς κανονικῆς τάξεως νὰ ἔχουμε σὲ τόσο ὑψηλὸ θεσμικὸ ἐπίπεδο **«συνοδικὴ» κατάλυση τῆς συνοδικότητας τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἐπιβολὴ τοῦ «πρώτου» κάθε Ἐκκλησίας μὲ παπικὲς ἐξουσίες**.

Ἡ ἀπουσία τῶν τεσσάρων Πατριαρχείων. Ἂς σταθοῦμε λίγο στὴν ἀπουσία τῶν τεσσάρων Πατριαρχείων ἀπὸ τὴν Κρήτη: Ἀρνήθηκαν νὰ συμμετάσχουν στὴ Σύνοδο τῆς Κρήτης καί, τὸ σημαντικότερο, **ἀρνήθηκαν νὰ ἀποδεχθοῦν τὶς ἀποφάσεις της καὶ νὰ τὴν ἀποδεχθοῦν ὡς Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο τῆς Ὀρθοδοξίας: τὸ παλαίφατο Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας, τὸ Πατριαρχεῖο Ρωσίας, τὸ Πατριαρχεῖο Βουλγαρίας καὶ τὸ Πατριαρχεῖο Γεωργίας**.

α) Ὁ κ. Σωτηρόπουλος κρίνει ὡς «*ἐντελῶς ἀνεπαρκεῖς*» τοὺς λόγους ποὺ ἐπικαλοῦνται τὰ τέσσερα Πατριαρχεῖα γιὰ τὴ μὴ συμμετοχή τους στὴν Κρήτη. Μάλιστα, στοιχισμένος στὴ γραμμὴ τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς Κρήτης, προτάσσει ἢ ὀρθότερα περιορίζει μόνο σὲ γεωπολιτικὲς σκοπιμότητες καὶ στὸν ἐθνοφυλετισμὸ τὰ κίνητρα μὴ συμμετοχῆς τῶν τεσσάρων Πατριαρχείων. Εἶναι τραγικὸ ἐκκλησιαστικοὶ ἄνδρες νὰ βλέπουν τὰ πάντα μέσα ἀπὸ γεωπολιτικοὺς συσχετισμοὺς καὶ νὰ μὴ μποροῦν νὰ κατανοήσουν ὅτι εἶναι δυνατὸν μία Ἐκκλησία νὰ διαφοροποιεῖται γιὰ πνευματικοὺς-θεολογικοὺς-ἐκκλησιολογικοὺς λόγους! Βέβαια γιὰ νὰ μὴ τοὺς ἀδικοῦμε: αὐτὸ ζοῦν οἱ ἄνθρωποι · μὲ βάση τὶς πολιτικές, διπλωματικές, γεωπολιτικὲς καὶ δημοσιοσχετίστικες σκοπιμότητες πολιτεύονται, μὲ βάση αὐτὲς τὶς "ἀρχὲς" κινοῦνται καὶ ἔτσι νομίζουν πώς καὶ οἱ ἄλλοι, μὲ αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις

Πῶς ἀσκεῖται ἡ παρακολούθησις τοῦ δογματικοῦ περιεχομένου τῶν βιβλίων Θρησκευτικῶν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

θὰ ἔχει λόγο ἡ Ἐκκλησία ἀπάντησε: «Ὄχι, πρέπει νὰ δεῖ μόνο, ἐὰν στέκει ἡ δογματικὴ ἀπόδοση τῶν ἀποσπασμάτων, ποὺ ἔχουν νὰ κάνουν μὲ τὴν ὀρθόδοξη πίστη». Με τὴν ἀπάντησή του αὐτὴ ὁ Πρόεδρος τοῦ ΙΕΠ ἐπιχειρεῖ νὰ ἑρμηνεύσει τὴν διάταξη τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας μὲ τρόπο λίαν περιοριστικό τῆς δυνατότητας παρέμβασης τῆς Ἐκκλησίας στὰ βιβλία Θρησκευτικῶν. Ἐνῷ ὁ Καταστατικὸς Χάρτης δίνει ξεκάθαρα δικαίωμα παρακολούθησης τοῦ δογματικοῦ περιεχομένου τῶν σχολικῶν βιβλίων Θρησκευτικῶν ἐκεῖνος κάνει λόγο γιὰ ἔλεγχο μόνο τῶν ἀποσπασμάτων τῶν βιβλίων ποὺ ἀφοροῦν στὴν ὀρθόδοξη πίστη!

Στὴν πραγματικότητα ὁ Καταστατικὸς Χάρτης δίνει στὴν Ἐκκλησία δικαίωμα παρέμβασης καὶ λόγου γιὰ ὅλο τὸ περιεχόμενο τῶν βιβλίων Θρησκευτικῶν σὲ ζητήματα ποὺ ἅπτονται τῆς δογματικῆς διδασκαλίας της. Ἔτσι ἐὰν οἱ ἑνότητες τῶν διδακτικῶν βιβλίων ἔρχονται σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ τὴ δογματική της διδασκαλία ἢ μὲ τρόπο ἄμεσο ἢ ἔμμεσο ὑποσκάπτουν τὴν δογματικὴ διδασκαλία τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας τότε ἡ Σύνοδος ἔχει δικαίωμα ὄχι ἁπλῶς νὰ ζητήσει, ἀλλὰ νὰ ἀπαιτήσει ὡς ἐκ τοῦ νόμου (τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη της) τὴν ἀλλαγὴ τῶν σχετικῶν ἀναφορῶν.

Σὲ εὐρύτερη κλίμακα ἡ Ἐκκλησία θὰ ἔπρεπε ἤδη νὰ ζητήσει ριζικὲς ἀλλαγὲς στὸ προτεινόμενο νέο μάθημα Θρησκευτικῶν, ἕως καὶ τὴν πλήρη ἀπόσυρσή του, γιὰ λόγους δογματικοὺς καθότι ἡ πανθρησκειακὴ καὶ μεταπατερικὴ προοπτική του ἔρχεται σαφῶς σὲ ἀντίθεση μὲ τὴ δογματικὴ της διδασκαλία. Ὅταν οἱ αἱρετικοὶ ποὺ ἔχουν καταδικαστεῖ ἀπὸ Οἰκουμενικὲς καὶ Τοπικὲς Συνόδους προβάλλονται ἰσότιμα μὲ τοὺς ἁγίους τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, ὅταν ἀποφεύγεται ἀκόμη καὶ ἡ ἀναφορὰ τῶν λέξεων «αἵρεση» καὶ «αἱρετικὸς» τότε ἡ Ἐκκλησία ἔχει λόγους νὰ ζητήσει πλήρη ἀναθεώρηση τῶν νέων Θρησκευτικῶν. Οἱ ψευδοδιδασκαλίες καὶ οἱ ψευδοδιδάσκαλοι ποὺ οἱ ἅγιοι τῆς Ὀρθοδοξίας καταδίκασαν μὲ Συνόδους καὶ ἀνέτρεψαν μὲ κείμενα γνήσιας ὀρθόδοξης θεολογίας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνονται δεκτὰ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὡς ἀντικείμενο διδασκαλίας μὲ θετικὸ πρόσημο στὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δὲν φαίνεται μέχρι στιγμῆς νὰ ἔχει ἀντιληφθεῖ τὸ χρέος της ἀπέναντι τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος, τὸ ὁποῖο ἀπορρέει ἐκτὸς ὅλων τῶν ἄλλων καὶ ἐκ τοῦ νόμου τοῦ Κράτους. Ἀφήνει ἀνενόχλητο τὸ ΙΕΠ καὶ τοὺς θεολόγους του νὰ εἰσάγουν καινοφανεῖς «θεολογίες», μεταπατερικὲς ἀναζητήσεις καὶ προσωπικοὺς στοχασμοὺς στὸ θρησκευτικὸ μάθημα καὶ δὲν ἀσκεῖ ἐνεργὰ τὸ δικαίωμα ἐλέγχου τῶν ἀποκλίσεων αὐτῶν ἀπὸ τὴν δογματικὴ διδασκαλία της, ὅπως αὐτὴ παραδόθηκε ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρες.

Ἐπειδὴ ὁ ἀντίλογος ὑπάρχει καὶ εἶναι ὅτι τὸν πρῶτο καὶ τελευταῖο λόγο ἔχει γιὰ ὅλα τὰ μαθήματα καὶ γιὰ τὰ Θρησκευτικὰ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας καὶ τὸ ΙΕΠ, ἡ ἀπάντηση εἶναι ὅτι ἐνδιάμεσο ἀλλὰ κεντρικὸ ρόλο εἰδικὰ γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ἔχει ἡ Ἐκκλησία σύμφωνα μὲ τὴν ἀνωτέρω πρόβλεψη τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη. Τέτοια πρόβλεψη ὑπάρχει μόνο γιὰ τὰ Θρησκευτικὰ καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ναί, τὰ Θρησκευτικὰ δὲν εἶναι ἕνα μάθημα ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα μαθήματα.

Τέλος ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐὰν κατὰ τὴν ἄσκηση τῆς ὑποχρέωσής της νὰ ἐλέγχει τὸ δογματικὸ περιεχόμενο τῶν βιβλίων Θρησκευτικῶν συναντᾶ ἐμπόδια ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας ἢ διαπιστώνει ὅτι οἱ ἐπισημάνσεις της παραθεωροῦνται ἢ βρίσκεται ἐνώπιον προειλημμένων ἀποφάσεων καὶ τετελεσμένων πράξεων πρέπει νὰ προσφύγει ἐπισήμως στὴν ἑλληνικὴ δικαιοσύνη ζητώντας τὴν ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη καὶ τὴν ἀκύρωση ὁποιασδήποτε πράξεως τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ τοῦ ΙΕΠ, ἡ ὁποία ἔγινε ἀντίθετα μὲ τὶς διατάξεις αὐτές.

Παρέμβασις τοῦ Σεβ. Ναυπάκτου εἰς τὴν Ἱεραρχίαν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Ἄννας Διαμαντοπούλου τοῦ ἔτους 2010. Εἶναι ἕνα πρόγραμμα, τό ὁποῖο ἑτοιμάσθηκε ἀπό μιά ὁμάδα θεολόγων, πού εἶναι γνωστοί στούς ἐκκλησιαστικούς κύκλους καί δέν χρειάζεται νά ἀναφερθοῦν ὀνόματα, ἡ ὁποία ἔχει μιά μεταπατερική κατεύθυνση.

Ὅταν διαβάση κανείς ἔστω καί πρόχειρα τούς φακέλλους τοῦ μαθητῆ καί ὅταν δῆ ἀπό ποῦ ἐπιλέγεται τό ὑλικό, θά τό διαπιστώση εὐχερῶς. Μνημονεύονται χωρία ἀπό κείμενα συγκεκριμένων ἀνθρώπων πού ἔχουν συγκεκριμένη θεολογική σκέψη. Αὐτό γιά μένα εἶναι πάρα πολύ ἐπικίνδυνο.

Πρέπει νά σταθοῦμε μέ μεγάλη εὐθύνη ἀπέναντι στήν Παράδοση αὐτοῦ τοῦ τόπου καί ἀπέναντι στά 1.200.000 παιδιά, πού θά διδαχθοῦν αὐτό τό ἐπικίνδυνο μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν.

2. Τό πρόγραμμα αὐτό ἀπό τήν βάση του εἶναι προβληματικό, θά μποροῦσα δέ νά πῶ ἐκθεμελιωτικό, διότι ἀποδομεῖ τά πάντα. Παρουσιάζει τίς θρησκεῖες μέσα ἀπό τήν κοινωνιολογική τους προοπτική καί μέ τόν τρόπο αὐτόν ἀποδομεῖ ὄχι μόνον τήν Ὀρθόδοξη θεολογία, ἀλλά καί τήν διδασκαλία καί τῶν ἄλλων θρησκειῶν.

Αὐτή ἡ ἀποδόμηση δέν γίνεται μόνον στά θρησκευτικά, ἀλλά καί στήν ἱστορία. Διότι καί γιά τό μάθημα τῆς ἱστορίας εἰσάγεται ἡ θεματική μέθοδος Σπουδῶν. Ἔχουν δημοσιευθῆ στόν τύπο ἀπόψεις τῶν ὑπευθύνων γιά τήν ἀναμόρφωση τοῦ μαθήματος τῆς ἱστορίας, ὅπου ὑποστηρίζονται τά Δεκεμβριανά, πού θεωροῦνται ὅτι εἶναι «ἐπανάσταση πού χάσαμε», τά Σκόπια νά μετονομασθοῦν σέ Μακεδονία, γίνεται λόγος γιά τούς μύθους τοῦ 1821, γιά τήν Πηνελόπη Δέλτα ὡς ἐθνικίστριας κ.ἄ., καθώς ἐπίσης ἔχουν δημοσιευθῆ ἄλλες ἀπόψεις ἱστορικῶν πού ἀντιδροῦν σέ αὐτόν τόν τρόπο καταγραφῆς τῆς ἱστορίας.

Ἐπίσης, εἶναι πολύ σημαντικές οἱ παρατηρήσεις καί τά συμπεράσματα τῆς Πανελλήνιας Ἕνωσης Φιλολόγων γιά τό προτεινόμενο πρόγραμμα σπουδῶν στήν ἱστορία.

Ὅταν, λοιπόν, θά γίνη ἐντονώτερη ἡ συζήτηση γιά τήν θεματική συγγραφή τῆς ἱστορίας, μέ ὅλα αὐτά πού ἀνέφερα, τότε τί θά κάνουμε ἐμεῖς ὡς Ἐκκλησία, ὅταν ἔχουμε ἀποδεχθῆ τό πρόγραμμα Σπουδῶν στά Θρησκευτικά, ὅπου ἐπιχειρεῖται ἡ ἴδια ἀποδόμηση; Θά μιλήσουμε γιά τήν ἀποδόμηση τῆς ἱστορίας, ὅταν συμφωνήσαμε στήν ἀποδόμηση τῶν Θρησκευτικῶν;

3. Θεωρῶ ἀνεπίτρεπτο, ὅπως τό ἔχω γράψει καί σέ κείμενό μου, τό ὅτι ὁ διάλογος ἔγινε μεταξύ τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς καί τῶν ἐκπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας καί ὄχι καί μέ τήν Πανελλήνια Ἕνωση τῶν Θεολόγων. Παραγνωρίσθηκαν τελείως οἱ θεολόγοι πού ἐργάζονται τό μάθημα στήν τάξη καί δέν τούς δόθηκε ἡ δυνατότητα νά ἐκφράσουν τίς ἀπόψεις τους, ὅπως δόθηκε ἡ δυνατότητα νά ἐκφράσουν τίς ἀπόψεις τους ὁ Θεολογικός Σύνδεσμος ΚΑΙΡΟΣ.

4. Θεωρῶ ὅτι ἡ ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας τῆς 9ης Μαρτίου 2017, στήν ὁποία καταλήξαμε κατόπιν ψηφοφορίας, πού ἦταν σαφέστατη πρόταση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, δέν ἐφαρμόσθηκε καί στά τρία σκέλη της, ἤτοι νά συνεχισθῆ ὁ διάλογος μέ νομικό παραστάτη, νά γίνη προσπάθεια ἀποδόμησης τοῦ νέου προγράμματος καί νά ἔλθη ἡ συμφωνία στήν Ἱεραρχία γιά ἀποδοχή τῆς ἀποφάσεως τῶν δύο Ἐπιτροπῶν, προφανῶς πρίν δημοσιευθοῦν στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καί πρίν οἱ φάκελλοι τῶν μαθημάτων ἀναρτηθοῦν στό διαδίκτυο. Αὐτό εἶναι σοβαρή ἔλλειψη.

Θεωρῶ ὅτι δέν ἄλλαξε τίποτε ὡς πρός τήν θεματολογία, ἐκτός ἀπό τήν Γ΄καί Δ΄Τάξη τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου πού βγῆκαν τά σχετικά μέ τίς Ἀνατολικές Θρησκεῖες καί παρέμειναν οἱ λεγόμενες «Ἀβρααμικές Θρησκεῖες», ἔγιναν μερικές ἀλλαγές στό ὑλικό καί στόν φάκελλο τοῦ μαθητῆ, ἀλλά τό πρόβλημα τό οὐσιαστικό παραμένει, ὅτι πρόκειται γιά ἕνα διαθρησκειακό ὑλικό.

Μέ τήν εὐκαιρία αὐτή θέλω νά τονίσω, γιατί γίνεται λόγος καί πῶς νοεῖται ὁ ὅρος «Ἀβρααμικές θρησκεῖες»; Γνωρίζω ὅτι ἀποτελεῖ κεντρικό πρόσωπο ὁ Ἀβραάμ. Ὅμως, οἱ συντάξαντες τά προγράμματα γνωρίζουν πολύ καλά ὅτι ὁ Χριστιανισμός εἶναι Ἐκκλησία καί ὄχι θρησκεία καί ἐπίσης στήν Παλαιά Διαθήκη ἐμφανίζεται ὁ Ἄσαρκος Λόγος καί στήν Καινή Διαθήκη ὁ Σεσαρκωμένος Λόγος. Ἔτσι, οἱ Χριστιανοί πιστεύουμε στόν ἐνανθρωπήσαντα Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ καί τήν Ἐκκλησία Του, πού εἶναι τό Σῶμα Του. Ἄλλωστε, κατά τόν Εὐαγγελιστή Ἰωάννη: «εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι πρός αὐτόν (τόν Χριστό)· πεντήκοντα ἔτη οὔπω ἔχεις καὶ Ἀβραὰμ ἑώρακας; εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, πρὶν Ἀβραὰμ γενέσθαι ἐγώ εἰμι» (Ἰω. η΄, 57-58).

Ἕνα παράδειγμα εἶναι ἐκφραστικό. Στήν Β΄ Γυμνασίου καί τήν ἑνότητα «Ποιός εἶναι ὁ Θεός τῶν χριστιανῶν;», ὕστερα ἀπό τά βιβλικά κείμενα πού ἀναφέρουν τί εἶπε ὁ Χριστός στόν Πιλάτο, παρατίθενται μαρτυρίες ἀπό τόν Ἰώσηπο, τόν Τάκιτο, τόν Κέλσο, τόν Πασκάλ Μπρυκνέρ, Μάρτιν Μπούμπερ, τόν Γκάντι, τόν Καζαντζάκη καί τόν Λειβαδίτη, ἀπό τό Κοράνιο. Ὑπάρχουν περικοπές τῆς Καινῆς Διαθήκης καί ἑρμηνεία τῶν περικοπῶν ἀπ' ὅλους αὐτούς πού ἀναφέρθησαν, χωρίς νά ὑπάρχουν ἑρμηνεῖες τῶν Ἁγίων γιά τόν Χριστό (Φάκελλος Β΄ Γυμνασίου, σελ. 32-38).

Ἐπίσης νά ἀναφέρω ἕνα προσωπικό παράδειγμα. Πῆγα στό Ἡράκλειο τῆς Κρήτης καί ὁμίλησα γιά τόν Ντοστογιέφσκι. Μετά ἀπό τήν ὁμιλία κάποιος ἀκροατής μοῦ εἶπε νά πῶ ποιά εἶναι ἡ ἄποψή μου καί γιά τόν Καζαντζάκη. Ὁ διευθύνων τήν συζήτηση μέ προέτρεψε νά μή ἀπαντήσω. Ὅμως ἐγώ ἀπάντησα, ἀναφέροντας τήν ἄποψή μου γιά τόν Καζαντζάκη διότι ἔχω διαβάσει ὅλα τά κείμενά του ἐκτός ἀπό τόν «Τελευταῖο πειρασμό», τοῦ ὁποίου τήν ἀνάγνωση ἀπό τίς πρῶτες σελίδες δέν ἄντεξα νά συνεχίσω. Ἐπί τρία τέταρτα τῆς ὥρας ὁμιλοῦσα γιά τόν Καζαντζάκη, λέγοντας τά θετικά καί τά ἀρνητικά του καί στό τέλος μέ χειροκρότησαν. Καί ὅμως στόν φάκελλο τῶν μαθητῶν ὑπάρχει ἀπόσπασμα ἀπό τό χειρότερο ἔργο τοῦ Καζαντζάκη «Ὁ τελευταῖος πειρασμός» (Φάκελλος Β΄Γυμνασίου, σελ. 37-38).

5. Γιά ὅλους αὐτούς τούς λόγους πού ἀνέφερα προηγουμένως μέ συντομία νομίζω ὅτι ἡ Ἱεραρχία δέν πρέπει νά ἀναλάβη τήν εὐθύνη ἀποδοχῆς αὐτοῦ τοῦ προγράμματος, διότι πέρα ἀπό τήν μεθοδολογία ὑπάρχουν καί προβλήματα πού σχετίζονται μέ τό ὑλικό πού χρησιμοποιεῖται. Γενικά, τό πρόγραμμα αὐτό παραπέμπει στήν ἀρχή τῶν «πολλαπλῶν ταυτοτήτων».

Ἡ πρότασή μου εἶναι: Ἐπειδή ἡ ὅλη δομή καί ἡ διάρθρωση τοῦ προγράμματος αὐτοῦ δέν θεραπεύεται, γι' αὐτό ἡ Ἱεραρχία, ἄν δέν μπορῆ, γιά διαφόρους λόγους, νά τό ἀπορρίψη ὁλοσχερῶς, τούλάχιστον θά πρέπει νά ἐπιφυλαχθῆ, γιά νά μή ἀναλάβη τίς εὐθύνες ἑνός τέτοιου προγράμματος, τό ὁποῖο θά διδαχθοῦν περίπου 1.200.000 μαθητές στά σχολεῖα μας.

Ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας κατὰ Οὐκρανίας

Εἰς ἀπάντησιν ἐκκλήσεως τοῦ Πατριάρχου Μόσχας διὰ τὰ σχέδια νόμου, τὰ ὁποῖα εἰσάγουν διάκρισιν εἰς βάρος τῆς κανονικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας κ. Ἰωάννης ἀπέστειλε μήνυμα. Παραθέτομεν τμῆμα αὐτοῦ ὡς ἐδημοσιεύθη ἀπὸ τὴν ἐπίσημον ἱστοσελίδα ἐξωτερικῶν σχέσεων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας:

«Ἐπικρίνουμε κάθε κίνηση, ἡ ὁποία εἶναι σὲ θέση νὰ ζημιώσει τὴν κυριαρχία τοῦ Οὐκρανικοῦ λαοῦ καὶ καταδικάζουμε ἀπεριφράστως κάθε κίνηση, ἡ ὁποία δύναται νὰ ἐπηρεάσει ἀρνητικῶς τὸ αὐτόνομο, τὴ γνησιότητα, τὴν ἀκεραιότητα καὶ τὴν ἐλευθερία τῆς κανονικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας. Παρόμοια νομοσχέδια εἶναι καταδικαστέα, διότι συντελοῦν στὴν κλιμάκωση τῆς ἐντάσεως καὶ ἀποβλέπουν στὴν ἀλλοίωση τῆς πολιτιστικῆς ταυτότητας ὁλόκληρης τῆς οὐκρανικῆς κοινωνίας. Δραττόμενοι τῆς εὐκαιρίας ἐπαναδηλώνουμε τὴν προσήλωση στὴ θέση μας ὡς πρὸς τὴν ὑποστήριξη τῆς κανονικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας, ἡ ὁποία ἀναγνωρίζεται ἀπὸ ὅλες τὶς Ὀρθόδοξες Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες».

1.000.000 Τοῦρκοι μὲ εἰκόνα τῆς Θεοτόκου

Νὰ ἐργασθοῦν οἱ τιτουλάριοι Μητροπολῖται τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὰς ἐπαρχίας των, διὰ νὰ βαπτίσουν κρυπτοχριστιανούς. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα pentapostagma.gr:

«Τὸ νούμερο σᾶς φαίνεται ὑπερβολικό; Σύμφωνα μὲ πληροφορίες Τουρκικῆς ἐφημερίδας πολλοὶ Κρυπτοχριστιανοὶ, ἀλλὰ κυρίως ἄνθρωποι ἁπλοῖ ποὺ εἶναι πιὸ κοντὰ στὸν δυτικὸ πολιτισμὸ καί στήν πόλη τῆς Κωνταντινούπολης ἔχουν στὸ σπίτι τους μία εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Τὸ φαινόμενο δὲν εἶναι πρόσφατο, ἂν σκεφτεῖτε ὅτι ὑπάρχουν περίπου 35 χιλιάδες κρυφὲς Ἐκκλησίες στὴν Τουρκία καὶ μὲ τοὺς κατοίκους τοῦ Πόντου νὰ φτάνουν τὰ 2 ἑκατομμύρια, ἐνῶ τὸ προσκύνημα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Κουδουνᾶ νὰ ξεπερνᾶ τίς 150 χιλιάδες ἐπισκέψεις τὸ χρόνο .Τὸ κρυφὸ ποίμνιο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πάντοτε ὑπῆρχε καὶ πάντοτε θὰ ὑπάρχει. Ἄλλωστε δὲν εἶναι τυχαῖο πῶς ἐπιβιώνει ἀνὰ τοὺς αἰῶνες».

«Ἂς νοικιάσουμε τὸ σπίτι τῆς καρδιᾶς μας στὸ Χριστό μας!»

Γράφει ***ὁ Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας,***

Μέγας Ὑμνογράφος τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

Πόσοι ἀπὸ ἐμᾶς ποὺ λεγόμαστε χριστιανοὶ θὰ μπορούσαμε νὰ ἀναφωνοῦμε αὐτὸ ποὺ μὲ παρρησία φώναζε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γαλ. β΄ 20); Πόσοι ἀπὸ ἐμᾶς ἔχουμε ἀποθέσει τὸν ἑαυτό μας, τὰ προβλήματά μας, τὶς ἀγωνίες μας, τὶς βιοτικές μας μέριμνες, τὴν ὑγεία μας στὸ σταυρὸ τοῦ Κυρίου μας; Πόσοι ἀπὸ ἐμᾶς ἔχουμε νεκρωθεῖ γιὰ τὸν κόσμο καὶ ζοῦμε μόνο γιὰ τὸ Σωτήρα μας Χριστό, ὥστε νὰ τοῦ λέμε:

Στὸ Σταυρό Σου, Χριστέ μου, πέθανες γιὰ μένα καὶ ἐγὼ βλέποντάς Σε σταυρωμένο πεθαίνω γιὰ τὸν κόσμο θέλοντας νὰ ζῶ μόνο γιὰ Σένα! Τώρα πιὰ δὲν θέλω νὰ ζῶ ἐγώ, ἀλλὰ νὰ ζῇς Ἐσὺ μέσα μου, ὁ Χριστός μου, «ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου» (Ἰωά. κ΄ 28). Μὲ τὸ Βάπτισμα ἔχω σταυρωθεῖ κι ἔχω πεθάνει μαζί Σου, Χριστέ μου. Ἔγινα κοινωνὸς τοῦ σταυρικοῦ θανάτου Σου καὶ εἶμαι νεκρός. Λοιπόν, δὲν ζῶ πλέον ἐγώ, ὁ παλαιὸς ἑαυτός μου, ἀλλὰ ζεῖς μέσα μου Ἐσύ, ὁ γλυκύτατος Χριστός μου.

Πόσοι ἀπὸ ἐμᾶς μποροῦμε νὰ ἀνοίξουμε διάπλατα τὴν πόρτα τῆς καρδιᾶς μας στὸν Χριστό, προκειμένου νὰ μπεῖ Ἐκεῖνος καὶ νὰ κατοικήσει μέσα μας;

Ἐὰν μὲ ἐπίγνωση φωνάζουμε τὸ «Ζῇ ἐν ἐμοὶ Χριστός» τότε καταλαβαίνουμε τί βάθος καὶ τί μεγαλεῖο κρύβει ἡ ἐν Χριστῷ ζωή! Δὲν πρόκειται γιὰ ἕνα σύστημα ἠθικῆς οὔτε γιὰ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἀκατανόητες τελετουργίες. Πρόκειται γιὰ ἕνα πέρασμα ἀπὸ τὸ θάνατο στὴ ζωή. Μὲ τὸ ἅγιο Βάπτισμα ὅλοι ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ ζοῦμε τὴ νέκρωση τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου καὶ συγχρόνως τὴν ἀνάσταση σὲ μιὰ νέα ζωή, τὴν ὁποία καλούμαστε νὰ διατηρήσουμε μὲ τὸν προσωπικό μας ἀγώνα κατὰ τῆς ἁμαρτίας. Ἂν ἀγωνιζόμαστε, γιὰ νὰ ἀκολουθοῦμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τότε νοιώθουμε νὰ φανερώνεται ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ μέσα μας καὶ νὰ μποροῦμε νὰ λέμε, ὅπως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «ζῶ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός».

Τί, ὅμως, σημαίνει «ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» καὶ ποιὰ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ ἔχει στὴ ζωή μας αὐτὸ τὸ σαλπίσμα; Σημαίνει ὅτι ζεῖ μέσα μας ὁ Χριστός· ὅτι ἔχουμε «τὸν Χριστόν ἐν τοῖς στέρνοις ἡμῶν», εἶναι ἡ πνοή μας, ἡ χαρά μας, ἡ δύναμή μας. Ὑπάρχει γλυκύτερη ἐμπειρία ἀπὸ τὸ νὰ ἔρχεται καὶ νὰ κατασκηνώνει στὴν καρδιά μας ὅλη ἡ Ἁγία μας Τριάδα; Ὑπάρχει μεγαλύτερη χαρὰ ἀπὸ τὸ νὰ ἔχουμε ἕνοικο στὴν κατοικία τῆς καρδιᾶς μας τόν Κύριο; «Τοῦ τὸν Χριστὸν ἔχοντος ἔνοικον τί γένοιτο ἂν μακαριώτερον πώποτε;» θὰ πεῖ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος.Αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη χαρὰ τοῦ χριστιανοῦ.

Εἰδικότερα τὸ «ζῇ ἐν ἐμοὶ Χριστὸς» σημαίνει ὅτι ἔχουμε «νοῦν Χριστοῦ». Οἱ σκέψεις μας εἶναι σκέψεις Χριστοῦ πρῶτες καὶ καθαρές, τὰ αἰσθήματά μας αἰσθήματα Χριστοῦ, οἱ πόθοι μας πόθοι Χριστοῦ, ἡ ζωή μας ζωὴ «ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

«Ζῇ ἐν ἐμοὶ Χριστὸς» σημαίνει ὅτι ἡ θέλησή μας ταυτίζεται μὲ τὴ θέληση τοῦ Θεοῦ. Νεκρώνεται τὸ δικό μας θέλημα καί κυβερνάει τὴ ζωή μας τὸ θέλημα Ἐκείνου. «Ζῇ ἐν ἐμοὶ Χριστὸς» σημαίνει ἀγιάζουμε τὸ Ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ποθοῦμε νὰ ἁπλωθεῖ ἡ βασιλεία Του σὲ ὅλη τὴν κτίση, νὰ φτάσει τὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου στὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης, νὰ γνωρίσουν οἱ ἄνθρωποι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ σωθοῦν, ἀφοῦ τὸν ἐμπιστευθοῦν καὶ τὸν κάνουν ἔνοικο τῆς καρδιᾶς τους.

«Ζῇ ἐν ἐμοὶ Χριστὸς» ἀκόμη σημαίνει ὅτι δίνουμε τὴν καρδιά μας ὁλοκληρωτικὰ καὶ ὄχι μέρος της στὸν Κύριο. Δὲν τοῦ νοικιάζουμε ἕνα διαμέρισμα τῆς καρδιᾶς μας, ἀλλὰ ὁλόκληρο τὸ οἰκοδόμημά της. Τὸν ἀγαποῦμε καὶ τὸν σεβόμαστε «ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς καί ἐξ ὅλης τῆς καρδίας καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας μας». Τέλος «ζῇ ἐν ἐμοὶ Χριστὸς» σημαίνει ἐφαρμόζουμε στὴν πράξη τό ἅγιο Εὐαγγέλιο. Πράττουμε τὰ ἀρεστὰ ἐνώπιόν Του. Καθαρίζουμε τὰ χέρια μας οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ ἁγνίζουμε τὶς καρδιές μας οἱ δίψυχοι, σύμφωνα μὲ τὴν προτροπὴ τοῦ Ἀδελφοθέου Ἰακώβου (Ἰακ. δ΄ 8). Καὶ ὀφείλουμε νὰ τὶς ἁγνίζουμε, γιατὶ Ἐκεῖνος εἶναι πάναγνος καὶ πῶς θὰ κατοικήσει σὲ σπιλωμένο οἴκημα; Σημαίνει ἐπίσης ὅτι δείχνουμε σὲ ὅλους ἀγάπη καὶ καλωσύνη. Εἴμαστε εὐεργετικοί, σπλαγχνικοί, φιλόστοργοι, συγχωροῦμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ὅταν μέσα μας μένει ὁ Χριστός, λέγει ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Καβάσιλας,, τί ἄλλο μᾶς χρειάζεται, ἤ ποιὸ ἀγαθὸ μᾶς διαφεύγει; Ἀρκεῖ καὶ ἐμεῖς νὰ μένουμε μαζί Του. Τότε καὶ ἔνοικο ἔχουμε καὶ κατοικία, ὥστε νὰ εἴμαστε μακάριοι τόσο γιὰ τὴν κατοικία μας ὅσο καὶ γιὰ τὴν παραχώρησή της σὲ τέτοιο ἔνοικο. Ὅταν, λοιπόν, πάρουμε τὴν ἀπόφαση νὰ νοικιάσουμε τὸ σπίτι τῆς καρδιᾶς μας στὸ Χριστὸ τότε ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου εἶναι δικά μας, ἀφοῦ ὁ ἔνοικός μας εἶναι «ὁ δοτὴρ τῶν ἀγαθῶν». Τότε κάθε φαύλη πράξη καὶ ἐπιθυμία μας ἀπομακρύνεται, ἀφοῦ τίποτα πονηρὸ δὲν στέκεται ἐμπρὸς σὲ τόσο σωρὸ ἀγαθῶν. Ποιό πονηρὸ ποὺ εἶναι παρὸν θὰ ἡμπροροῦσε νὰ μείνει καὶ ποιό πονηρὸ ποὺ εἶναι ἀπὸν θὰ κατόρθωνε νὰ πλησιάσει, ὅταν ὁ Χριστὸς εἶναι μαζί μας, ὅταν κατοικεῖ στὴν καρδιά μας καὶ ὅταν ἡ ἀγιότητά Του διαπερνάει ὅλη μας τὴν ὕπαρξὴ καὶ βασιλεύει μέσα μας; Τὰ βέλη ποὺ ἔρχονται ἀπὸ ἔξω τὰ ἐμποδίζει Ἐκεῖνος νὰ μᾶς ἐγγίσουν, ἀφοῦ ἔχει περιφρουρήσει τὴν καρδιά μας μὲ τὴ χάρη Του. Ἀλλὰ καὶ κάθε τὶ τὸ φαῦλο ποὺ τυχὸν ὑπάρχει μέσα μας, τὸ ἀπομακρύνει ὠθώντας το, ὅπως τὰ μάτια μας διώχνουν μὲ τὸ δάκρυ τὰ ξένα σώματα ποὺ τολμοῦν νὰ εἰσχωρήσουν σὲ αὐτό. Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ μεγάλος ἔνοικος ποὺ γεμίζει ὅλη τὴν κατοικία Του μὲ χάρη, εἰρήνη, χαρά, δύναμη καὶ ὑγεία. Εἶναι ὁ φωτοδότης ἔνοικος, ποὺ διώχει τὰ σκότη. Εἶναι αὐτὸς ποὺ μᾶς ἐνδύει μὲ τὸ χιτώνα τῆς ἀφθαρσίας. Ζητάει ἀπὸ ἐμᾶς μόνο νὰ ἑνωθοῦμε μαζί Του καὶ νὰ τὸν ἀφήσουμε κύριο τῆς καρδιᾶς μας, ποὺ γίνεται σπίτι Του καὶ νὰ τοῦ φωνάζουμε διαρκῶς: «Πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Σοὶ παραθώμεθα».

Πόσο μεγαλειῶδες εἶναι αὐτὸ τὸ μυστήριο τῆς ἐνοικιάσεως τῆς καρδιᾶς μας στὸ Χριστό μας! Τί ὑπέροχο εἶναι νὰ ἀναμίξουμε τὸ νοῦ τοῦ Χριστοῦ μὲ τὸν ἰδικό μας νοῦ καὶ νὰ ἑνωθεῖ ἡ θέληση Ἐκείνου μὲ τὴν ἰδική μας θέληση καὶ τὸ Σῶμα Του μὲ τὸ σῶμα μας καὶ τὸ Αἷμα Του μὲ τὸ αἷμα μας! Τί θὰ εἶναι ὁ νοῦς μας, ὅταν θὰ ὑπερισχύσει ὁ θεῖος νοῦς καὶ τί θὰ εἶναι ἡ θέλησή μας, ὅταν ὑπερτερήσει ἡ μακαρία θέληση τοῦ Κυρίου μας καὶ

Τὸ παρασκήνιον τοῦ ἀνακοινωθέντος τῆς Διπλῆς Συνάξεως

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τοῦ Χριστοῦ νά ἀποβάλει ὅ,τι θεωρεῖ ξένο πρός αὐτό, ἡ ἐπισήμανση τῆς ἐπισφάλειας τῶν ἀτομικῶν δοξασιῶν πού ὁδηγοῦν σέ αἱρέσεις (1η § σελ. 3) κ.λπ.

Στό Ἱεροκοινοτικό Κείμενο περί τῆς λεγομένης Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου τῆς Κρήτης, ἡ ὁποία πουθενά μέσα σ' αὐτό δέν ἀποκαλεῖται ἔτσι, οὔτε κἄν κατονομάζεται (ἐκτός τῆς ἀρχικῆς τυπικῆς ἀναφορᾶς αὐτῆς ὡς ἀντικειμένου καί αἰτίας συγγραφῆς αὐτοῦ), **ἀποδοκιμάζεται ὁ ἐφησυχασμός ἀδιαφορίας στά θέματα τῆς Πίστεως καί ἐπιδοκιμάζεται ἡ ἐπ' αὐτῶν ἐγρήγορσις** (2η § σελ. 3).

Τονίζεται μέ ἐνάργεια **ἡ ταυτότητα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς τῆς Μιᾶς Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ πέραν καί ἐκτός Αὐτῆς (θεωρεῖται ὅτι) ὑπάρχουν μόνον θρησκευτικές κοινότητες καί ψευδοποιημένες** (5η § σελ. 4). Ἐπισημαίνεται, δέ, ὅτι θεμέλιο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἑνότητος ἀποτελεῖ ἡ ὀρθή Πίστη, ἡ Πίστη πού δέν ἐπιδέχεται τήν ἀλλοίωση τῶν δογματικῶν ἀληθειῶν Της (2η § σελ. 5).

Μάλιστα, στήν 5η σελίδα τοῦ Κειμένου, γίνεται **ἀπερίφραστη ἀπόρριψη τῆς θέσεως τῆς συνόδου τῆς Κρήτης περί τῆς Ρώμης ὡς δῆθεν Ἐκκλησίας καί ρητῶς διατυπώνεται ἡ ὀρθόδοξος θέση ὅτι ἡ Ρώμη, δηλαδή ὁ Δυτικός Χριστιανισμός ὑπό τόν Πάπα, εἶναι ἐκτός Ἐκκλησίας** (3η § σελ. 5)! Ἐπιπροσθέτως δέ, ἀναφέρονται, ἐπιγραμματικῶς πλήν σαφῶς, οἱ φοβερές ἀλλοιώσεις τίς ὁποῖες ἐπέφερε ὁ Παπισμός στήν πράξη καί διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἀκόμη καί ὅταν τό Κείμενο γιά εὐνόητους λόγους κάνει ἀναφορά στή Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία (ὄχι ὅμως καί στόν ἐπικεφαλῆς της), δέν χάνει τήν εὐκαιρία στήν ροή τοῦ λόγου νά ἐπισημάνει μέ νόημα ὅτι **οἱ ὀρθόδοξοι δέν ἀντιπροσωπεύουν μία θρησκευτική ἄποψη, οὔτε δέχονται προτροπές ἀποφυγῆς τῆς ὁμολογίας καί μαρτυρίας ὡς δῆθεν ἐκδήλωσης προσηλυτισμοῦ** (4η § σελ. 6)!

Προηγουμένως μάλστα ἔχει ἐπισημανθεῖ εὐστόχως ὅτι **οἱ Ἁγιορεῖτες (ἐπιθυμοῦν νά) πολιτεύονται σύμφωνα μέ τίς θεολογίες τῶν Ἁγίων καί τό εὐσεβές φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας καί ὄχι *"κατά τάς ἀκαδημαϊκάς θεολογίας τῶν διανοουμένων καί τάς ἀντιλήψεις τῆς κάθε ἐποχῆς"*** (8η § σελ. 5). Φθάνει δέ, πάντοτε ἐμμέσως, ἀλλά καθόλου χωρίς τόλμη, τό Κείμενο μαζί καί μέσα ἀπό τόν κατηχητικό καί διδακτικό λόγο του νά **θεωρεῖ κατάντια καί προσβολή τῆς Πίστεως στήν Ἀνάσταση τοῦ Θεανθρώπου καί μοναδικοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ τή συνεργασία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μέ τίς ἄλλες θρησκεῖες γιά τήν βελτίωση τῶν συνθηκῶν μιᾶς ζωῆς (τῆς προσκαίρου) στερημένης, ὅμως, ἀπό τό νόημα τῆς ἀληθινῆς ζωῆς** (6η § σελ. 6)! Τό νόημα αὐτό δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τήν ἀλήθεια τῆς Πίστεως, πού θεωρεῖται ὡς ὁ πολύτιμος θησαυρός τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τό κείμενο ἀποκορυφώνει τήν ἀπόδοση τοῦ μηνύματός του μέ τήν ἐπισήμανση ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐπικαλεῖται καί ἐμπιστεύεται γιά τήν μαρτυρία Της τούς Ἁγίους, τούς Μάρτυρες καί τούς Ὁσίους (2η §σελ. 7). Γιά νά ὁλοκληρώσει τήν διατύπωση τοῦ Μηνύματος αὐτοῦ μέ τό ἐπιστέγασμα τῆς διαβεβαιώσεως ὅτι τό Ἅγιον Ὄρος παραμένει μία μαρτυρία τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καί ὡς τέτοιο ἀποτελεῖ ἐλπίδα γιά ὅλο τόν κόσμο (ὅ. ἀ.).

Δέν δοκιμάζω τήν ἀνοχή καί ἀντοχή σας μέ τά προαναφερθέντα. Ὅποιος θά ἤθελε καλοπροαιρέτως πλήν μᾶλλον ἀφελῶς νά ἀποκρυπτογραφήσει τό Μήνυμα τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἴσως θά μποροῦσε μέ πόνο ψυχῆς νά ἀναζητήσει καί νά συναντήσει στό Ἱεροκοινοτικό Κείμενο τίς παραπάνω ἀποκρυπτογραφημένες θέσεις τῶν συγχρόνων Ἁγιορειτῶν Πατέρων.

Ὡστόσο, δέν μυωπάζω καί γι' αὐτό ὑποστηρίζω ὅτι ἡ ἀνωτέρω προσέγγιση εἶναι ὁριακή. Γίνεται σχεδόν δυσδιάκριτη, μέσα στήν προφανῶς σκόπιμη καί ἠθελημένως ἐπιλεγμένη νά εἶναι γενική, ἔμμεση, μέ ὑπονοούμενα καί ἀσάφειες, περιφερειακή ἔκφραση τῶν θέσεων καί τοποθετήσεων τοῦ ἐπισήμου Ἁγίου Ὄρους γιά τήν λεγομένη Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο τῆς Κρήτης.

Θέτοντας δέ τήν χεῖρα τῆς πραγματικῆς προσεγγίσεως ἐπί τόν τύπον τῶν ἤλων δέν εἶναι σφάλμα νά ἰσχυρισθεῖ κανείς ὅτι ἄλλα περίμενε κανείς σέ τόσο κρίσιμες στιγμές γιά τήν Πίστη καί τό Γένος μας ἀπό τό Ἅγιον Ὄρος. **Δυστυχῶς,** ὅμως αὐτά τά ἄλλα, δηλαδή **μία ξεκάθαρη Ὁμολογία Πίστεως** χωρίς ὑπεκφυγές καί γενικότητες, χωρίς ἀοριστίες, ἐπαμφοτερίζουσες θέσεις, ἀποστασιοποίηση ἀπό τήν ἀκρίβεια τῆς Πίστεως καί θεωρητικολογίες, **καθώς καί μία ἐξίσου ξεκάθαρη ἀποδοκιμασία τῆς προφανῶς ψευδεπιγράφου Πανορθοδόξου Συνόδου τῆς Κρήτης καί τῶν ἀποδεδειγμένως ἀντορθοδόξων ἀποφάσεών της, δέν ὑπάρχουν!**

Τί συμβαίνει λοιπόν στό Ἅγιον Ὄρος; **Ποῦ ὀφείλεται ὁ "χρησμοφανής" χαρακτήρας τοῦ πολυαναμενόμενου Ἁγιορειτικοῦ Κειμένου;** Πρέπει νά τολμήσουμε νά ἀπαντήσουμε, μέ φόβο Θεοῦ καί πόνο ψυχῆς, στά ἀμείλικτα αὐτά ἐρωτήματα.

Δύο κατά τήν ταπεινή μας ἄποψη εἶναι **οἱ λόγοι πού ἐξηγοῦν, παρότι δέν δικαιολογοῦν, τή στάση αὐτή τῶν συγχρόνων Ἁγιορειτῶν Πατέρων,** τοῦ ἐπισήμου δηλονότι Ἁγίου Ὄρους:

Πρῶτος εἶναι ὁ ἀνθρώπινος κοσμικός φόβος τῶν Ἁγιορειτῶν ἀπέναντι στήν διοικητική ἐξουσία καί μεμαρτυρημένη ἐκδικητικότητα τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς οἰκείου ἐπισκόπου τοῦ Ἁγίου Ὄρους, χάριν τῆς διατηρήσεως τῶν ἀτομικῶν θέσεων καί προσωπικῶν προνομίων των. Καί,

Δεύτερος λόγος εἶναι ἡ σταδιακή μέχρι μεταλλάξεως ἀλλοίωση τοῦ πάλαι ποτέ ἀκραιφνῶς ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ καί μοναχικοῦ φρονήματος τῶν ἰδίων τῶν Ἁγιορειτῶν, οἱ ὁποῖοι δυσκολεύονται πλέον νά τηρήσουν ἀκόμη καί τά ὀρθόδοξα προσχήματα μιᾶς μοναδικῆς στόν κόσμο καί στό εἶδος της ὑπερχιλιόχρονης ὀρθοδόξου μοναστικῆς πολιτείας.

Ἐάν, ὅμως, πιστοποιοῦνται τά ἀνωτέρω, τότε ὄχι ἁπλῶς αὐτομάτως ἔρχονται στή μνήμη μας τά σκληρά πλήν εὔστοχα λόγια τοῦ ἀειμνήστου Καθηγητοῦ Ἰωάννη Κορναράκη περί **τοῦ συγχρόνου (ἐπισήμου) Ἁγίου Ὄρους ὡς *"σαθροῦ ὀπωροφυλακείου τῆς Ὀρθοδοξίας"***, ἀλλά ἐντόνως προβληματιζόμεθα, ἐάν **πρέπει περισσότερο ἀπό τούς αἱρετίζοντες οἰκουμενιστές ἐπισκόπους νά μᾶς προβληματίζουν οἱ** μή ἀντάξιοι ὡς μή ἀκόλουθοι τῶν πνευματικῶν τους προγόνων (ὁσίων ἀσκητῶν, ὁμολογητῶν καί ὁσιομαρτύρων) **σύγχρονοι Ἁγιορεῖτες Ἡγούμενοι καί μοναχοί!**

Ἀκολουθεῖ τό μή δημοσιευθέν (κατά τήν ἐπικαιρότητα) ἄρθρο, ὅπου καταγράφεται μία **ἀποκαλυπτική περί τοῦ Μηνύματος τοῦ Ἁγίου Ὄρους μαρτυρία,** τόσο γιά τόν συντάκτη αὐτοῦ, ὅσο καί γιά τά μύχια συναισθήματα καί φρονήματά του περί τῆς περιβοήτου καί ἀμφιλεγομένης συνόδου τῆς Κρήτης.

Σύντομος συνομιλία μέ τόν Προηγούμενον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἰβήρων Ἁγίου Ὄρους σεβαστόν Γέροντα Βασίλειον Γοντικάκην διά τήν «ΑκΜΣ» τῆς Κρήτης

Τήν Κυριακή τῆς Σαμαρείτιδος (14/5/2017), πῆγα στόν ἑορτάζοντα Ἱερό Ναό Ἁγίας Φωτεινῆς Κορίνθου (δίπλα στό ἱστορικό Ἐπισκοπεῖο τῆς Πόλεως), γιά νά προσκυνήσω τό ἱερό Λείψανο τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος καί Ἰσαποστόλου. Πρόκειται γιά τόν ἀποθησαυρισμένο στήν περιώνυμη Μονή Ἰβήρων ἀδιάφθορο πόδα τῆς Ἁγίας. Φοβερό νά προσκυνᾶ κανείς τό εὐωδιάζον ἱερό λείψανο μιᾶς πρώην ἁμαρτωλῆς καί μετέπειτα ἁγίας γυναικός καί μάρτυρος. Μιᾶς Ἁγίας, ἡ ὁποία συνήντησε τήν πηγή τῆς ζωαρχίας, τόν σεσαρκωμένο Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ πρίν δύο χιλιάδες χρόνια καί συζήτησε μετ' Αὐτοῦ περί τοῦ τόπου καί τοῦ τρόπου προσκυνήσεως τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ! Αὐτά τά ἱερά Λείψανα ἐπιβεβαιώνουν ὄντως τήν πραγματική ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας ὡς Σώματος τοῦ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντος καί εἰς Οὐρανούς Ἀναληφθέντος Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ! Ἀναχωρώντας ἀπό τό Ναό, συναντήσαμε στό προαύλιο τοῦ νεο-ἀνακαινισθέντος Ναοῦ τόν Γέροντα Βασίλειο Γοντικάκη, Προηγούμενο τῆς Μονῆς τῶν Ἰβήρων. Ἀστραπιαῖα σκεφθήκαμε ὅτι δέν πρέπει νά χάσουμε τήν εὐκαιρία νά τόν πλησιάσουμε καί νά τοῦ ὑποβάλουμε ἕνα ἐρώτημα γιά ζήτημα πού τόν τελευταῖο καιρό ἀπασχολεῖ κάθε συνειδητό πιστό. Βεβαίως, δέν πρόκειται γιά ἄλλο παρά γιά τό γνωστό καί πολυσυζητημένο ζήτημα τῆς περιβοήτου συνόδου τῆς Κρήτης. Σκοπίμως, ὁμολογῶ, ὅτι ἐπέλεξα πρωτίστως νά ἐκφράσω τόν εἰλικρινῆ ἄλλωστε σεβασμό μου στό πρόσωπο τοῦ Γέροντος καί τόν θαυμασμό μου γιά πολλά ἀπό τά ἰδιαίτερου ὕψους καί θεολογικῆς ἀξίας κείμενά του. Ἤθελα νά αἰσθανθεῖ ἄνετα καί νά μή νοιώσει ὅτι κάποιος θέλει νά τοῦ ἀποσπάσει κάποια δήλωση γιά ἕνα τόσο λεπτό ζήτημα. Τοῦ ἀνέφερα γιά τίς Θεολογικές σπουδές μου στό Ἐξωτερικό, τή συνέχεια τῶν σπουδῶν στήν Ἀθήνα καί τίς μεταπτυχιακές σπουδές, γιά νά καταλήξω ὅτι κι ἐγώ, ὅπως καί πολλοί ἄλλοι, εἴμαστε ἔντονα προβληματισμένοι γιά τήν περιβόητη σύνοδο τῆς Κρήτης. Μέ μεγάλη προσδοκία καί ἐνδιαφέρον ἀναμένεται (τονίσαμε) ἡ γνώμη σας γι' αὐτό τό ζήτημα. Πέρα ἀπό τήν προβληματική τῶν ἀντιδράσεων, ὅπως τήν ἐκφράζουν οἱ θέσεις καί κινήσεις τῶν ἀποτειχιζομένων κανονικῶς, ἤ τοῦ π. Θ. Ζήση (διακοπή μνημοσύνου οἰκείου ἐπισκόπου, ὄχι ὅμως καί ἐκκλ/κῆς κοινωνίας) κλπ., ὑπάρχει ἀνάγκη (ἀναφέραμε ἐπίσης) γιά γνώμη πού νἄχει τή δυναμικότητα ἀνθρώπου τοῦ *«Μάη τοῦ '68»* (ὅσοι γνωρίζουν τόν Γέροντα κατανοοῦν τήν ἀναφορά). Ὁ π. Βασίλειος ἔδειξε ὅτι ἔνοιωθε ἤδη ἕτοιμος νά ἀνοιχθεῖ καί νά μιλήσει. Μέ πῆρε κοντά του σέ μία μικρή βόλτα μέσα στό προαύλιο. Ἄκουσε, μοῦ εἶπε, αὐτά πού λένε διαγράφουν τήν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ὑπάρχει καί συνεχίζει τήν πορεία της κι ἄν τά ἀποδεχθεῖ κανείς ὅλα αὐτά, ἔτσι ὅπως τά παρουσιάζουν, δέν μένει τίποτε ὄρθιο. Στήν πορεία τῆς Ἐκκλησίας εἴχαμε διάφορες κινήσεις καί κείμενα, συνέχισε, ὅπως τήν «Ὁμολογία» τοῦ Πέτρου Μογίλα, τοῦ Κυρίλλου Λουκάρεως, κείμενα ἄλλοτε Καλβινίζοντα, ἄλλοτε Λατινίζοντα, Προτεσταντίζοντα κλπ. Ἔμειναν, ὅμως, αὐτά τά κείμενα μέχρι σήμερα, ἀλλά τά προσπερνᾶμε, δέν ἐκφράζουν τήν Ὀρθοδοξία καί δέν μένουμε σ' αὐτά. Στό Ἅγιον Ὄρος κάναμε τήν προβλεπόμενη Διπλή Σύναξη, τά εἶπα (τίς ἀπόψεις μου) καί μοῦ ζήτησαν νά τά γράψω. Ἔφτιαξα ἕνα κείμενο καί τώρα κοντά θά τό δεῖτε, ὅπου παρουσιάζω αὐτά πού σᾶς λέω. Θά γίνει πάλι Διπλή Σύναξη τώρα κοντά, στήν ὁποία θά συμμετάσχω, ἀφοῦ ἐπιστρέψω ἀπό Κρήτη, ὅπου τώρα πηγαίνω. Ἔχετε διαβάσει τά Πρακτικά, τά Κείμενα (τῆς συνόδου τῆς Κρήτης ἐννοοῦσε); μέ ρώτησε. Μετά τήν καταφατική ἀπάντησή μου, συνέχισε λέγοντας: Τά εἴδατε, λοιπόν. Ἐκεῖ στό Κείμενο γιά τίς σχέσεις μέ τόν λοιπό Χριστιανικό κόσμο, ἐνῶ ἀγαφέρεται στήν ἀρχή ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική Ἐκκλησία, ὅλο τό ὑπόλοιπο Κείμενο αὐτό τό ἀκυρώνει τελείως καί τό ἀναιρεῖ! Τί κάνουμε, λοιπόν! Βλέπετε, ἀπό τήν ἀρχή τοῦ πράγματος, ἀπό τό 1960 πού ἑτοίμαζαν τά θέματα κ.λπ. αὐτῆς τῆς συνόδου, ὅλα ἔγιναν σχολαστικά. Δέν εἶναι τό θέμα ἄν σέβομαι ἤ ἄν φοβᾶμαι τόν Πατριάρχη, ἀλλά πῶς ἔχουν τά πράγματα. **Εἶναι σά νά θέλουν μέ ὅσα ἐνέκριναν ἐκεῖ (στήν Κρήτη) νά διαγράψουν μέ μία κίνηση ὅλα ὅσα πιστεύουμε! Ἔ, ὄχι! Αὐτό δέν γίνεται!** Κάπου ἐδῶ ὁλοκληρώθηκε ἡ σύντομη αὐτή συνομιλία. Δέν ἤμουν προετοιμασμένος γιά μία τέτοια συνομιλία. Ἔγινε ἐντελῶς αὐθόρμητα, ἀλλά θεωρῶ ὅτι ἔχει τήν ἀξία της. Ὁ Γέροντας, ἀφοῦ αἰσθάνθηκε λίγο ἀσφαλής καί μπροστά στή διαβεβαίωση τοῦ ἐρωτῶντος ὅτι ὑπάρχει ἔντονος προβληματισμός γιά τό ζήτημα καί εἰλικρινής ἐπιθυμία νά ἀκούσουμε λόγο αὐθεντικό καί δή ἀπό τό Ἅγιον Ὄρος, ἔδειξε νά συναισθάνεται κι ἐκεῖνος τήν ἀνάλογη ὑποχρέωση καί ἐκφράσθηκε πιστεύω ἐλεύθερα καί αὐθόρμητα. Αὐτό ἔχει τήν ἀξία του. Δέν πρόκειται γιά συνέντευξη. Ὁ καθένας, ὅμως, μπορεῖ νά συνεκτιμήσει κάποια πράγματα καί νά βγάλει χρήσιμα συμπεράσματα. Εἴτε κάποιος ἐκτιμᾶ, εἴτε ὄχι, τόν συγκεκριμένο Γέροντα καί τίς θεολογικές του τοποθετήσεις, πιστεύω κατανοεῖ τή σημασία μιᾶς ἐλεύθερης τοποθετήσεως σέ ἕνα τόσο σοβαρό θέμα, πού σέ συνδυασμό μέ τό Κείμενο πού μᾶς προανήγγειλε ὁ π. Βασίλειος Γοντικάκης, θά βοηθήσει νά κατανοηθεῖ τί πρεσβεύουν, τί ὁμολογοῦν καί τί ἐκφράζουν οἱ Ἁγιορεῖτες τοῦ ἐπισήμου Ἁγίου Ὄρους, καθώς καί τί καί γιατί τελικῶς υἱοθετοῦν καί ἐκφράζουν τά διοικητικά του ὄργανα.

Προβλήματα εἰς τὴν Ἱ. Μ. Τριφυλίας

Διαμάχη ὑφίσταται μεταξὺ τῆς Ἱ. Μ. Τριφυλίας καὶ τοῦ πρώην δημάρχου Ζαχάρως. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα protinews.gr τῆς 23ης Ἰουνίου 2017:

«Σὲ πεδίο ἀντιπαράθεσης μὲ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας, ἔχει μετατραπεῖ ἡ ἀνέγερση μικρῆς ἐκκλησίας σὲ ἀκίνητο κληρονόμων στὴ θέση «Σοτόπι» Ζαχάρως, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι ὁ πρώην δήμαρχος κ. Παντ. Χρονόπουλος. Στὸ ἐπίκεντρο τῆς ἀντιπαράθεσης βρίσκεται καὶ ὁ Ἀπόστολος Λιαρόπουλος, τὸν ὁποῖο ἡ Ἱ. Μ. μὲ ἔγγραφό της χαρακτηρίζει ὡς «αὐτοαποκαλούμενο Ἀρχιεπίσκοπο Ρωμανίας», ἐνῶ ταυτόχρονα ἐπισημαίνει πὼς «πρόκειται περὶ χώρου λατρείας ποὺ δὲν ἀνήκει στὴν ὀρθόδοξη ἐκκλησία». Ἀναλυτικὰ στὸ κατεπεῖγον ἔγγραφο ποὺ ὑπογράφει ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. κ. Χρυσόστομος, τὸ ὁποῖο ἐστάλη πρὸς τὸν δήμαρχο Ζαχάρως καὶ κοινοποιήθηκε στὸν Εἰσαγγελέα Πρωτοδικῶν Ἠλείας, τὴν Ἀστυνομία, τὸ Γ.Γ. τοῦ ὑπουργείου Παιδείας, διευθυντὲς ὑπηρεσίας Δόμησης κ.ἄ., ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς: «… ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ χώρου λατρείας ποὺ δὲν ἀνήκει στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, εἰδικότερα εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἱερὰν Μητρόπολιν, δὲν ἔχει χορηγηθεῖ διὰ τὸ ἀνεγειρόμενον κτίριον ἄδεια ἰδρύσεως εὐκτηρίου οἴκου ἀπὸ τὸν Ὑπουργὸ Παιδείας…».

Ὁ ΕΝΦΙΑ θὰ κλείση τὰς Ἱερὰς Μονάς

Ἀνησυχητικαὶ αἱ δηλώσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ὅτι ἡ φορολογία εἶναι ὑπέρογκος καὶ δὰ ὁδηγήση νομοτελειακὰ εἰς κατάργησιν Ἱερῶν Μονῶν. Δυστυχῶς ὅλα τὰ κόμματα τῆς Βουλῆς δὲν ἔχουν τὴν παραμικρὰν ἰδέαν διὰ τὸ ὄφελος ὑπάρξεως Ἱερῶν Μονῶν καὶ ἀντιμετωπίζουν αὐτάς ὡς πηγὴ ἐσόδων! Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα patrastimes.gr τῆς 26ης Ἀπριλίου 2017:

«Ὁ προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μίλησε γιὰ τὴ φορολογία τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ τὴν ὁποία εἶπε: «Δὲν ὑπάρχει κανένας θεσμὸς ποὺ νὰ μὴ φορολογεῖται, ὅπως φορολογεῖται ἡ Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία δὲν φορολογεῖται μόνο στὸν λειτουργικὸ χῶρο. Ὅ,τι ἄλλο φορολογεῖται τεράστια. Καὶ ὁ περίφημος νόμος τοῦ ΕΝΦΙΑ θὰ ὁδηγήσει σιγὰ – σιγὰ, ἐὰν συνεχιστεῖ καὶ τὰ μοναστήρια νὰ κλείσουν καὶ ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία νὰ μὴ μπορεῖ νὰ βγάλει τὰ ἔξοδά της. Ἐπομένως δὲν εἶναι θέματα ἁπλῶς γιὰ συζήτηση. Θὰ ἔπρεπε νὰ τεθοῦν στὸ τραπέζι, νὰ τὰ κουβεντιάσουμε, νὰ πάρουμε ἀποφάσεις, ἂν θέλουμε πραγματικὰ νὰ βγοῦμε στὴν ἀπέναντι πλευρά…».

Ὀρθοδοξία ἴσον Ὀρθοπραξία

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἐντολῶν. Ὅταν ἐμεῖς ἔχουμε πνευματική ζωή καί ἔμπρακτη ἀγάπη, οἱ ἀντίχριστοι χάνουν τό θάρρος τους καί περιορίζουν τήν πολεμική τους. Χωρίς νά τό φανερώνουν αἰσθάνονται ἕνα σεβασμό ἀπέναντί τους, γιατί τούς ἀναγνωρίζουν τή σταθερότητα σ' αὐτό πού πιστεύουν.

Συχνά ἀκοῦμε θερμούς ὑποστηρικτές τῆς Ὀρθοδοξίας, οἱ ὁποῖοι ὅμως δέν ἔχουν πνευματική ζωή καί δέν ζοῦν σύμφωνα τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ. Ἀσχολοῦνται μέ τήν Ὀρθοδοξία, ὅπως οἱ συνήγοροι στίς διάφορες δίκες. Ὑπερασπίζονται χωρίς ψυχή, χωρίς πόνο, χωρίς ἐνθουσιασμό, ἀλλά καί χωρίς φόβο Θεοῦ. Οἱ ἰδιόρρυθμοι αὐτοί ἄνθρωποι στήν πραγματικότητα ζημιώνουν τήν Ὀρθοδοξία, ἀφοῦ ἐκεῖνοι πού τούς ἀκοῦν δέν τούς ἐμπιστεύονται καί πολλές φορές ἐξοργίζονται, γιατί διαπιστώνουν ὅτι ὁ καημός τους δέν εἶναι ἡ ὑπεράσπιση τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀλλά στό ὄνομα τῆς Ὀρθοδοξίας νά ἐξυπηρετήσουν ἴδια συμφέροντα. Αὐτό συμβαίνει μέ ἀρκετούς Μητροπολίτες, οἱ ὁποῖοι ἐνῶ εἶναι οἰκουμενιστές μιλοῦν καί γιά τό μεγαλεῖο τῆς Ὀρθοδοξίας! Ὑπάρχουν ἐπίσης καί πολιτικοί πού ἐμφανίζονται ὡς θρησκευόμενοι καί πιστοί στίς παραδόσεις, προκειμένου νά παραπλανήσουν τούς ἀνθρώπους τῆς Ἐκκλησίας, γιά νά ἀποσπάσουν τήν ψῆφο τους. Στήν πραγματικότητα εἶναι ἀδειανά δοχεῖα πού θορυβοῦν, ἀλλά δέν ἔχουν περιεχόμενο.

Ὁ ἀείμνηστος ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Καντιώτης, ὁ γενναῖος ὑπερασπιστής τῆς Ὀρθοδοξίας, ἔλεγε σχετικά: «Πρέπει οἱ ὀρθόδοξοι νά ὑπερασπισθοῦμε τήν πίστη μας. Καί ποιό εἶναι τό ὅπλο; Πολλά ὅπλα ἔχουμε. Ἐγώ ἀπό ὅλα θά ὑπογραμμίσω τώρα ἕνα. Πιστεύω ἀκραδάντως ὅτι, ἐάν ὅλοι ἐμεῖς, κλῆρος καί λαός, ἤμασταν πραγματικά ὀρθόδοξοι, δέν θά ὑπῆρχε οὔτε ἕνας αἱρετικός. Μά θά πεῖτε, δέν εἴμαστε ὀρθόδοξοι. Εἴμαστε, ἀλλά στά χαρτιά καί στίς ταυτότητες. Ὀρθόδοξοι ὅμως δέν σημαίνει νά ἔχεις μόνο τό ὄνομα. Ὁ ὀρθόδοξος εἶναι στρατιώτης Χριστοῦ. Καί στρατιώτης σημαίνει ἀπόφαση γιά ἐκτέλεση τῶν νόμων τοῦ Κυρίου, τῶν ἐντολῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἂν ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι ἡ ἀνώτερη πίστη στόν κόσμο, τότε καί τά ἔργα τῶν ὀρθοδόξων πρέπει νά εἶναι ἀνώτερα ἀπό ὅλων τῶν ἄλλων. Μέ ἄλλα λόγια Ὀρθοδοξία ἴσον ὀρθοπραξία» (Ἐμπνευσμένα κηρύγματα ὀρθοδόξου ὁμολογίας καί ἀγιοπατερικῆς πνοῆς, 2011, σελ. 274-275).

Κόντογλου ὑπὲρ Σεβ. Ναυπάκτου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

λογοτεχνία μας. Σὲ εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὰ δύο.

Σὲ συχαίρω ἀπὸ καρδιᾶς, γιὰ τὴν πίστη σου στὸν σωτῆρα μας, τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ ὁποῖος θὰ εὐλογεῖ τὸ ἔργο σου. Τὰ γραφόμενά σου ἔχουν τὸ ἄρωμα ἐκεῖνο, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴν εὐσέβεια. Ὁ Καζαντζάκης ὑπῆρξε πολὺ στενὸς φίλος μου, εἶνε καλὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ εἶνε ἐπιπόλαιος, καὶ ἀγαπᾶ τοὺς βερμπαλισμοὺς καὶ τὶς φωνές. Ἀντίποδα τῶν ὅσων πιστεύουμε καὶ ἀγαποῦμε! Ἔπαιξε μὲ ὅλα, μὲ βουδδισμούς, μὲ νιτσεϊσμούς, μὲ χριστιανισμούς, μὲ ὅ,τι θέλεις. Τὰ γραφόμενά του εἶνε κούφια, κοινοτοπίες κι' ὁλοένα γίνονται χειρότερα. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἐλεήσει. Τὸν χαρακτηρίζεις πολὺ καλά. Τὸ ἴδιο καὶ τὸν Βενέζη, ἀλλὰ «ἄφετε τοὺς νεκροὺς θάπτειν τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς». Ὡραῖα μιλᾶς καὶ γιὰ τὸν Κάλβο, καὶ γιὰ τὸν Σολωμό. Ἀλλὰ γιὰ τὸν Κάλβο μιλᾶς πιὸ καλά. Καὶ εἶδες πῶς ἡ χριστιανικὴ πίστη μας δίνει τὴν ἐλευθερία. «Ὅπου Χριστός, ἐκεῖ καὶ ἐλευθερία».

Ὅ,τι γράφω γιὰ τὸν Καζαντζάκη σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ κοινοποιηθῆ. Δὲν θέλω νὰ λυπήσω ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ εἶχα κάποτε συνδεθῆ μαζί του, ἀλλὰ ἡ ἀθρησκεία του καὶ ἡ βλασφημία του μὲ στενοχωρεῖ πολύ. Ἄλλως τε καλά- καλὰ δὲ μὲ ἐνδιαφέρει διόλου ἡ λογοτεχνία.

Φ.Κ.

Ὁ Θεοφ. Χριστουπόλεως παραποιεῖ Ἱ. Κανόνας;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Διἀ ὅσους διαφωνοῦν μὲ τὸ Κολυμβάρι καὶ «ἀνακαλύπτουν αἱρετικούς», ἐδήλωσεν ὅτι «αὐτὸ (ἡ κατάγνωσις τῆς αἱρέσεως) εἶναι ἔργον τῆς Ἐκκλησίας καὶ μάλιστα τῆς Συνόδου». Αὐτὴ ἡ «Σύνοδος» ὄχι μόνον δὲν ἡσχολήθη, ἀλλὰ οὔτε τοὺς ἀποκαλουμένους «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ» δὲν κατεδίκασε!

Ἀνέφερεν εἰς τὴν συνέχειαν ὅτι «ἐὰν θεωρήσουμε ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι θρησκεία, τότε δὲν μποροῦμε νὰ χρησιμοποιήσουμε τὴν ἀγάπη γιὰ τὰ θέματα τῆς πίστεως. Θὰ κάνουμε ὅ,τι κάνουν καὶ οἱ ἄλλες θρησκεῖες, καὶ ξέρετε πολὺ καλὰ τί κάνουν». Διαφωνεῖ δηλαδὴ μὲ τὸν Πατριάρχην Κων/λεως, ὁ ὁποῖος διαλαλεῖ ὅτι ὅλαι αἱ θρησκεῖαι ἔχουν ἀγάπη καὶ εἶναι εἰρηνικαί;

«Ὅταν λέμε μεικτὸ γάμο, δὲν ἐννοοῦμε τὸ γάμο μεταξὺ μὴ χριστιανῶν, ἀλλὰ τὸ γάμο μεταξὺ χριστιανῶν βαπτισμένων στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος», ὁπότε οἱ Παπικοὶ ποὺ πιστεύουν ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται καὶ «ἐκ τοῦ Υἱοῦ» πιστεύουν ἢ ὄχι εἰς τὴν ἰδίαν Ἁγίαν Τριάδα, Θεοφιλέστατε; Διὰ τὸν μεικτὸν γάμον συμπληρώνει: «Δὲν εἶναι αὐτὸς ἕνας

Ἀδαὴς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος;

Συνέντευξιν παρεχώρησεν ὁ Ἐπικ. Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν κ. Μάριος Κουκουνάρας-Λιάγκης εἰς τὴν κ. Ὀλυμπίαν Λιάτσου. Εἰς αὐτὴν μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρει ὅτι ὁ Μακαριώτατος δὲν γνωρίζει παιδαγωγικὰ καὶ παρεσύρθη (!) ἀπὸ τὴν ΠΕΘ, ἐνῶ ἐπικροτεῖ καὶ τὴν παραμονὴν τοῦ ξένου τραγουδιοῦ «Ἐὰν ὁ Θεὸς ἦταν ἕνας ἀπὸ ἐμᾶς» τῆς κ. Osborne, εἰς τοὺς στίχους τοῦ ὁποίου περιλαμβάνεται καὶ τὸ ἑξῆς: «Τί δὰ συνέβαινε ἂν ὁ Θεὸς ἦταν ἕνας ἀπὸ ἐμᾶς;... προσπαθώντας νὰ βρεῖ τὸ δρόμο του γιὰ τὸ σπίτι, πίσω στὸν οὐρανὸ ἐντελῶς μόνος, κανεὶς δὲν τὸν καλεῖ στὸ τηλέφωνο ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ τὸν Πάπα στὴ Ρώμη»! Παραδέτομεν τμῆμα τῆς συνεντεύξεως, ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ» τῆς 2ας Ἰουλίου 2017:

«- Ποιὰ τραγούδια παραμένουν στὸ προτεινόμενο ὑλικὸ γιὰ τοὺς ἐκπαιδευτικούς; - Ὑπάρχουν πολλὰ ἑλληνικὰ καὶ ξένα τραγούδια. Ὁ Ὁδηγὸς Ἐκπαιδευτικοῦ θὰ ἀναθεωρηθεῖ τώρα σύμφωνα μὲ τὸ νέο ΦΕΚ καὶ φυσικὰ θὰ περιλαμβάνει τραγούδια ἑλληνικὰ καὶ ξένα ("Προσκυνητὴς" - Ἀλκίνοος Ἰωαννίδης, "Δίψα" - Νίκος Πορτοκάλογλου, "If God Was One Of Us" Joan Osborne κ.ἄ.). Προτεινόμενα ὑλικὰ θὰ συνεχίσουν νὰ ὑπάρχουν. Σημασία ἔχουν πιὰ οἱ φάκελοι ποὺ εἶναι ἕτοιμοι καὶ μὲ τοὺς ὁποίους ἔχει συμφωνήσει ἡ Ἐκκλησία, καὶ τὰ βιβλία ποὺ πρόκειται νὰ γραφοῦν καὶ νὰ ἐκδοθοῦν».

- Τί ἀλλάζει τελικὰ ἀπὸ ἐφέτος στὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν; Τί φέρνουν τὰ νέα προγράμματα σπουδῶν; «Ἐπαναπροσδιορίζουν τὴ θέση τοῦ μαθήματος στὸ σχολεῖο μὲ βάση τὴν ἀξία του στὴ ζωή τῶν παιδιῶν... Ἀποκτώντας ἔτσι ἡ ζωή γύρω τους καὶ θρησκευτικὸ νόημα μποροῦν νὰ ἐπικοινωνήσουν καλύτερα μὲ τὸν ἑαυτό τους, τοὺς ἄλλους καὶ μὲ τὸν Θεό, ἂν πιστεύουν...

- Πότε ἄλλαξε στάση ἡ Ἱεραρχία; -Ἡ Ἱεραρχία ἄλλαξε στάση μετὰ τὸ 2015 καὶ κυρίως στὴ διάρκεια τοῦ 2016, μὲ ἀποκορύφωμα τὸ φθινόπωρο τοῦ 2016. Ἔτσι ἄρχισε καὶ ὁ διάλογος ἐπίσημα (φθινόπωρο 2015). Ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἄσκησε βαρύτατη κριτικὴ ὄχι μόνο γιὰ τὰ Προγράμματα Σπουδῶν ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ προτεινόμενο διδακτικὸ ὑλικό. Βεβαίως, θὰ πρέπει νὰ λάβουμε ὑπόψη μας ὅτι οἱ ἀρχιερεῖς εἶναι φυσικὸ νὰ μὴ γνωρίζουν μὲ Ὅρους παιδαγωγικοὺς τί περιλαμβάνουν τὰ Προγράμματα. Φαίνεται ὅτι ἐμπιστεύθηκαν συγκεκριμένους εἰδικοὺς μὲ ἐκπεφρασμένη πολεμικὴ ἐναντίον τῶν Προγραμμάτων Σπουδῶν, οἱ ὁποῖοι πέτυχαν νὰ προκαλέσουν αὐτὴ τὴν ἀλλαγή».

Ἀντιφατικὸς ὁ Σεβ. Δημητριάδος;

Ἐφ' ὅλης τῆς ὕλης συνέντευξιν εἰς τὸν δημοσιογράφον κ. Δημήτρην Ἀλεξόπουλον, παρεχώρησεν ὁ Σεβ. Δημητριάδος. Ὁ Σεβασμιώτατος δεωρεῖ αὐτονόητον ὅτι ἡ Πολιτεία πρέπει νὰ ἀποφασίζη διὰ τὸ περιεχόμενον τῶν Θρησκευτικῶν, ποὺ δὰ διδαχδοῦν ὅμως τὰ ἰδικά μας παιδιά! Ἀντιφατικὴ εἶναι ἡ δήλωσίς του περὶ μεδόδου καὶ Ὀρδοδόξου χαρακτῆρος, καδὼς ἡ νέα μέδοδος τοῦ Dewey ὁδηγεῖ εἰς σχετικοποίησιν τῆς πίστεως, ὡς διαπιστώνεται ἀπὸ τὰς ἀπόψεις τοῦ κ. Λιάγκη-Κουκουνάρα, συνεργάτου τοῦ κ. Γιαγκάζογλου (βλ. Ο.Τ. φ. 2163/05.05.2017). Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Βραδυνὴ τῆς Κυριακῆς» τῆς 2ας Ἰουλίου 2017:

«Ἡ συζήτηση γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν θὰ μποροῦσε νὰ εἶχε λήξει πρὸ καιροῦ, ἂν ὅλα τὰ ἐμπλεκόμενα μέρη εἶχαν συνειδητοποιήσει πλήρως ὁρισμένα θεμελιώδη δεδομένα. Τὸ πρῶτο εἶναι πὼς ἡ Πολιτεία ἀποφασίζει ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴν δομὴ καὶ τὸ περιεχόμενο τοῦ σχολικοῦ προγράμματος…

Συγχρόνως, ἀποτελεῖ γεγονὸς ἀναμφισβήτητο πὼς Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία πρέπει, πλέον, νὰ λάβουν ὑπόψη τους τὰ νέα δεδομένα καὶ τὶς ριζικὲς ἀνατροπὲς στὴ σύνθεση τῶν σύγχρονων κοινωνιῶν, μοιραῖα καὶ τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας. Ἐπιπλέον, πρέπει νὰ λάβουν ὑπόψη καὶ τὶς ἐξελίξεις στὸν χῶρο τῆς παιδαγωγικῆς ἐπιστήμης... τὸ νέο μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν θὰ ἀφορᾶ ὅλους τούς μαθητές, ἐνῷ συγχρόνως δὲν θὰ χάσει τὸν Ὀρθόδοξο χαρακτήρα του».

Σεβ. Κομοτηνῆς εἶσθε ἐνήμερος;

Συνέντευξιν παρεχώρησεν ὁ Σεβ. Κομοτηνῆς εἰς τὸν ραδιοφωνικὸν σταδμὸν «Χρόνος». Ἐξ ὅσων δηλώνει διαφαίνεται ὅτι δὲν γνωρίζει: ὅτι ὁ «ΚΑΙΡΟΣ» εἶναι κατὰ τῆς ἐντάξεως δεολόγων εἰς τὰ Δημοτικά, ὅτι ὁ Ὑπ. Παιδείας ἐδήλωσε κατηγορηματικῶς ὅτι διὰ τὰ βιβλία ἀποφασίζει μόνον τὸ Ὑπουργεῖον, ὅτι αἱ διορδώσεις εἶναι εἰς τὴν πραγματικότητα ἐλάχισται καὶ ὅτι τὸ κύριον πρόβλημα τοῦ προγράμματος τῶν δρησκευτικῶν εἶναι ἡ παιδαγωγικὴ συγκρητιστικὴ μέδοδος δομῆς τῆς ὕλης. Ὡς ἐπληροφορήδημεν ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα xronos.gr τῆς 2ας Ἰουλίου 2017:

«…ὁ κ. Παντελεήμων εἶπε ἀκόμη: «Δὲν θὰ ἔλεγα ὅτι εἴμαστε στὸ ἐπιθυμητὸ ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ κανεὶς μέσα ἀπὸ τὴν ἐργασία του, μέσα ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ προσπαθεῖ νὰ δώσει στοὺς ἄλλους νὰ καταλάβουν κάποια πράγματα, ἔγινε μία πολὺ καλὴ δουλειά. Διορθώθηκαν πολλὰ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ σημεῖα τὰ ὁποῖα τὸ ὑπουργεῖο μὲ τοὺς δικούς του λαϊκοὺς συνεργάτες εἶχαν καταρτίσει γιὰ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν. Φέτος γιὰ τὴν χρονιὰ τὴν σχολικὴ ποὺ ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριο θὰ ξεκινήσει αὐτὰ ποὺ θὰ μποῦν στὸ φάκελο τοῦ μαθητῆ ἐλέγχθηκαν καὶ θὰ ξαναελεγχθοῦν, ὅπως ἐπίσης καὶ τὰ βιβλία γιὰ τὴν ἑπόμενη χρονιὰ ποὺ θὰ τυπωθοῦν μέσα στὸ τρέχον ἀκαδημαϊκὸ ἔτος, θὰ εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα θὰ ξαναδεῖ ἡ ἐπιτροπή… Στὴν Ἐκκλησία ἔχουμε καὶ ἀνθρώπους ποὺ εἶναι σοβαροί, δὲν ἀναφέρομαι μόνο στοὺς κληρικοὺς ἀλλὰ καὶ στοὺς λαϊκούς μας συνεργάτες ποὺ μποροῦμε νὰ καθίσουμε καὶ νὰ γράψουμε τὰ καινούρια μας βιβλία. Ἐὰν ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία δὲν ἔχει λόγο γιὰ τὸ τί θὰ γράφει μέσα στὰ βιβλία τῶν θρησκευτικῶν ποιὸς θὰ ἔχει λόγο;…». Μεταξὺ τῶν ἀλλαγῶν ποὺ προτείνει ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἶναι καὶ ἡ ἔνταξη θεολόγων καθηγητῶν στὰ δημοτικὰ σχολεῖα, καθὼς ἔχει παρατηρηθεῖ πὼς ἐνίοτε ὁρισμένοι δάσκαλοι παραγκωνίζουν τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν προκείμενου σὲ ἐκείνη τὴν ὥρα νὰ διδάξουν κάτι ἄλλο…».

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

Μὲ τὴν εὐλογία καὶ συνεργασία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀσωμάτων Πετράκη καὶ τοῦ Συλλόγου «ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης» ὁ καθιερωμένος, ἀπὸ τὸ 1969, ἑορτασμὸς τοῦ Προστάτου τοῦ Συλλόγου, Ἁγίου Νικοδήμου τὸν Ἁγιορείτου θὰ τελεσθῆ ἐφέτος ὡς ἑξῆς:

ΠΕΜΠΤΗ 13η ΙΟΥΛΙΟΥ (παραμονὴ ἑορτῆς).

• 9.00 μ. μ. —- 1.00 π.μ.: ΙΕΡΑ ΑΓΡΥΠΝΙΑ (ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ, ΟΡΘΡΟΣ καὶ Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ, μετὰ ἀρτοκλασίας).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 14η ΙΟΥΛΙΟΥ (ἀνήμερα ἑορτῆς).

• 6.00 π.μ. — 8.00.π. μ.: ΟΡΘΡΟΣ καὶ Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ μετὰ ἀρτοκλασίας.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ τιμῶντες τὸν Ἅγιο νὰ παραστοῦν μὲ συγγενεῖς καὶ γνωστούς.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: Γραφεῖα τοῦ Συλλόγου, 66. Ἀκαδημίας 78Δ — 106 78 ΑΘΗΝΑ (ἰσόγειο), τηλ. 2103838.496, FAX: 2103839.509, 7.30'—20.00'.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Πετράκη εὑρίσκεται ἀνατολικὰ τοῦ Νοσοκομείου «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ», ὁδὸς Ἰω. Γενναδίου 14, Ἀθήνα. — Στάση Μετρό: «Εὐαγγελισμός».

Σεβασμιώτατοι, ἀκούσατε ἐπιτέλους τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὸν Πρόεδρον τοῦ ΙΕΠ!

Ὁ κ. Γεράσιμος Κουζέλης δικαιώνει τὸν κ. Φίλην, ὑποστηρίζει ὅτι ἡ «ἐνημερωτικὴ» σύγκλησις τῆς Ἱεραρχίας ἦτο διὰ νὰ κοπάσουν αἱ ἀντιδράσεις, τονίζει ὅτι ἀφηρέδησαν 3 τραγούδια, ἐνῶ περιλαμβάνονται 1.200, σημειώνει ὅτι μὲ τὸ νέον πρόγραμμα δίδεται ἡ ἐλευδερία εἰς κάδε δεολόγον νὰ φέρη ὁποιοδήποτε ὑλικὸν εἰς τὸ μάδημα ἀκόμη καὶ διὰ τὴν γιόγκα καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔχει κανένα λόγον διὰ τὴν συγγραφὴν τῶν βιβλίων! Ἑπομένως, Σεβασμιώτατοι, ἐπείσδητε ἀπὸ τρεῖς Μητροπολίτας (Ὑδρας, Μεσογαίας, Μεσσηνίας) διὰ λάδος πράγματα, διότι ἐλάχιστοι ἐξ ὑμῶν ἠσχολήδησαν εἰς βάδος μὲ αὐτὸ τὸ φλέγον ζήτημα, τὸ ὁποῖον δὰ καδορίση τὴν πίστιν τῆς νεολαίας. Παραδέτομεν τὴν συνέντευξιν ποὺ παρεχώρησεν εἰς τὸν κ. Περικλῆν Δημητρουλόπουλον διὰ τὸ Ἀδηναϊκὸν/ Μακεδονικὸν Πρακτορεῖον Εἰδήσεων τῆς 2ας Ἰουλίου 2017:

«-Ἂν αὐτὸ ἀνάμεσα στὴν Πολιτεία καὶ τὴν Ἐκκλησία ἦταν ἕνα μπρὰ ντὲ φέρ, ποιὸς θὰ λέγατε ὅτι ἦταν ὁ νικητής;

-Στὸ συμβολικὸ ἐπίπεδο ποὺ τὸ θέτετε, θὰ σᾶς ἀπαντοῦσα τὸ ἑξῆς: ἡ Ἐκκλησία κατάφερε νὰ βάλει τὴν Πολιτεία νὰ συζητήσει μαζί της ἕνα θέμα ποὺ δὲν εἶναι τῆς ἁρμοδιότητάς της. Ἔγιναν ἕξι συνεδριάσεις τῆς κοινῆς ἐπιτροπῆς, πολλῶν ὡρῶν ἡ κάθε μία. Ἄλλαξε κάτι;

Ὄχι αὐτὸ ποὺ ἦταν ἤδη ἐκεῖ. **Τὰ προγράμματα σπουδῶν ἔμειναν αὐτὰ ποὺ ἦταν**, καὶ μιλᾶμε γιὰ μία ἐντελῶς διαφορετικὴ ἐποχὴ σὲ σχέση μὲ τὸ πρόσφατο παρελθόν. Βέβαια, τὸ ἀποτέλεσμα δίνει τὴ δυνατότητα στὴν Ἐκκλησία νὰ πεῖ ὅτι ἔδωσε μία μάχη καὶ ἄλλαξε τὰ προγράμματα. Δίνει τὴ δυνατότητα σὲ ἄλλους νὰ ποῦν ὅτι ἡ Πολιτεία ὑποχώρησε ἀπέναντι σὲ μία πίεση ποὺ δέχθηκε. Ὁποιοσδήποτε, ὅμως, συγκρίνει τὰ δύο προγράμματα θὰ καταλάβει ὅτι δὲν ἄλλαξε κάτι. Κι αὐτὸ μαρτυρᾶ καὶ ἡ στάση τῶν ὑπερσυντηρητικῶν θεολόγων ποὺ θεωροῦν τὴ συμφωνία ἀδιανόητη.

-Ἂν, ὅμως, ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ πεῖ ὅτι βγῆκαν ἀπὸ τὰ προγράμματα τὸ τραγούδι τοῦ Ἄσιμου ἢ τῆς Ριάνας, ἐσεῖς ὡς Πολιτεία ποιὰ τραγούδια ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἔμειναν θὰ ἀντιτάσσατε;

-Μοῦ ἔρχονται πρόχειρα στὸ μυαλὸ οἱ «Τρύπες». Ἀλλὰ κοιτάξτε, ὁ Τύπος βρίθει παραδειγμάτων γιὰ τὰ τραγούδια καὶ τὸ ὑπόλοιπο ὑλικὸ ποὺ ἀφαιρέθηκε. Νὰ μοῦ ἐπιτραπεῖ νὰ κάνω μία παρατήρηση: τὸ βοηθητικὸ ὑλικὸ ἀπὸ φωτογραφίες, ζωγραφικοὺς πίνακες, παραδείγματα ἀπὸ ἄλλες θρησκεῖες εἶναι τεράστιο.

Ἔγιναν κάποιες μικρὲς παραχωρήσεις σὲ παρατηρήσεις τῆς Ἐκκλησίας. Ἀντιλαμβάνομαι τὴ διάσταση ποὺ δόθηκε, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐκεῖ τὸ θέμα. **Τὸ διὰ ταῦτα, κι αὐτὸ ἔχει σημασία, εἶναι ὅτι καταλήξαμε σὲ μία συμφωνία, ἡ ὁποία διατηρεῖ καὶ τὸν πυρήνα καὶ τὴ φιλοσοφία τοῦ προγράμματος σπουδῶν**. Θὰ ἔλεγα, μάλιστα, ὅτι τὰ προγράμματα σπουδῶν ποὺ ἔγιναν νόμος τοῦ κράτους ἐπὶ ὑπουργίας Νίκου Φίλη, βελτιώθηκαν στὰ προγράμματα σπουδῶν ποὺ ἔγιναν νόμος τοῦ κράτους ἐπὶ ὑπουργίας Κώστα Γαβρόγλου μὲ τὶς πολὺ πολὺ μικρὲς ἀλλαγὲς ποὺ ὑπῆρξαν».

-Μιλᾶτε γιὰ βελτίωση…

-Εἶναι βελτίωση μὲ τὴν ἔννοια ὅτι βγῆκαν ἀπὸ μέσα πράγματα ποὺ προκάλεσαν ζητήματα. Ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἔννοια ὅτι οἱ θεολόγοι ποὺ ἐκφράζουν πιὸ συντηρητικὲς θέσεις ἐξακολουθοῦν νὰ διαφωνοῦν σφόδρα μὲ αὐτὰ τὰ προγράμματα σπουδῶν καὶ ἑπομένως καὶ μὲ τὴ στάση τῆς Ἐκκλησίας.

Ἑπομένως, δὲν μπορεῖ κανεὶς παρὰ νὰ χαιρετήσει τὴν ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας ποὺ λέει στὸν ἀρχιεπίσκοπο «ὀρθῶς προχώρησες» καὶ τώρα πλέον μπορεῖ νὰ κοπάσει αὐτὴ ἡ συζήτηση. Ὑπῆρξε ἡ δέσμευση τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου νὰ πέσουν οἱ τόνοι, μετὰ τὴν ἔνταση ποὺ εἶχε δημιουργηθεῖ, χωρὶς κατὰ τὴν ἄποψή μου, νὰ ὑπάρχει λόγος. Ὅπως λόγος δὲν ὑπάρχει νὰ ἐμμένει κανεὶς σὲ μερικὰ τραγούδια ποὺ ἀφαιρέθηκαν, ὅταν τὰ προγράμματα σπουδῶν περιλαμβάνουν περισσότερα ἀπὸ 1.200 τραγούδια.

-Γιατί ὅμως νὰ μὴ περιλαμβάνεται ἡ γιόγκα σὲ αὐτὸ τὸ ὑλικό;

-Μπορῶ νὰ καταλάβω ὅτι ἡ γιόγκα ἔχει μία θεολογικὴ πλευρὰ, γιατί συνδέεται μὲ μία συγκεκριμένη θρησκεία καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶχε μία ἔγνοια νὰ γίνει αὐτὸ ἀντιληπτὸ ἀπὸ τὴν Πολιτεία. Μπορεῖ ἡ Ἐκκλησία νὰ ὑπερτιμᾶ καμιὰ φορά τοὺς ὑποτιθέμενους κινδύνους, ὑπὸ τὴν ἔννοια ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι πράγματα ποὺ βρίσκει κανεὶς στὸ Διαδίκτυο. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι ἀπευθυνόμαστε σὲ μία νεολαία ποὺ ἔχει ἄμεση πρόσβαση σὲ χιλιάδες πληροφορίες καὶ ὑπὸ αὐτὴν τὴν ἔννοια ξέρει τὰ πάντα. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ὑπάρχει μία δυσκολία ποὺ ἔχει νὰ κάνει μὲ τὴν ἴδια τὴ φιλοσοφία τῶν προγραμμάτων σπουδῶν καὶ δὲν ἀφορᾶ μόνο τὰ θρησκευτικά.

Ὁ ἐκπαιδευτικὸς εἶναι πλέον στὸ ἐπίκεντρο, μπορεῖ νὰ φέρει ὅ,τι ὑλικὸ θέλει στὴν τάξη, ἐλεγμένο βέβαια ἀπὸ τὴν πλευρά μας, καὶ εἶναι ὅλο στὴ διάθεσή του. Ἄρα, τὴν ἐπιλογὴ στὴν πραγματικότητα δὲν τὴν κάνει οὔτε τὸ ὑπουργεῖο Παιδείας, οὔτε τὸ Ἰνστιτοῦτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς. Τὴν κάνει πιὰ σὲ πολὺ μεγαλύτερο βαθμὸ ὁ ἴδιος ὁ ἐκπαιδευτικός. Δὲν χρειάζεται τὴν ἄδειά μας, γιὰ νὰ φέρει στὴν τάξη ἕνα τραγούδι.

-Ἀκόμη κι ἂν αὐτὸ εἶναι ὁ «Μπαγάσας» τοῦ Νικόλα Ἄσιμου;

-Ἀκόμη κι ἂν εἶναι ὁποιοδήποτε κι ἐφόσον ὁ ἴδιος ἀντιλαμβάνεται ἢ ἐκτιμᾶ ὅτι αὐτὸ εἶναι χρήσιμο. Βέβαια, δὲν καλύπτεται ἐὰν γίνει ντόρος στὴν τάξη. Γιατί ὅπως μπορεῖ νὰ ἀντιληφθεῖ κανεὶς εἶναι διαφορετικὸ νὰ πρόκειται γιὰ ἕνα ὑλικὸ ποὺ περιλαμβάνεται στὸ πρόγραμμα σπουδῶν καὶ διαφορετικὸ νὰ μὴν εἶναι. Ἀλλὰ οἱ ἐκπαιδευτικοί τῆς πράξης ἔρχονται καθημερινὰ ἀντιμέτωποι μὲ τέτοιου εἴδους διλήμματα. Καὶ ὅσο περισσότερο θὰ ἀνοίγουν τὰ προγράμματα, ὅπως συμβαίνει στὸν ὑπόλοιπο κόσμο, τόσο ἡ ἐπιλογὴ θὰ εἶναι τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ.

-Τὸ ἑπόμενο βῆμα ποιὸ εἶναι;

-Τὸ ὑπουργεῖο Παιδείας θὰ ἀναθέσει τώρα στὸ ΙΕΠ τὴ διαδικασία συγγραφῆς νέων βιβλίων μὲ βάση τὰ προγράμματα σπουδῶν ποὺ πλέον ἔχουν καὶ τὴ σύμφωνη γνώμη τῆς Ἐκκλησίας.

-Στὰ βιβλία θὰ ἔχει λόγο ἡ Ἐκκλησία;

-Ὄχι, πρέπει νὰ δεῖ μόνο, ἐὰν στέκει ἡ δογματικὴ ἀπόδοση τῶν ἀποσπασμάτων, ποὺ ἔχουν νὰ κάνουν μὲ τὴν ὀρθόδοξη πίστη».

Σημ.: Αἱ ὑπογραμμίσεις εἶναι τοῦ Ο.Τ.

Ἡ Ἁγία Σοφία καὶ πάλιν τζαμί! Πιέσεις διὰ τέμενος καὶ εἰς Θεσσαλονίκην!

Τὸ ἱερώτερον μνημεῖον τῆς χριστιανοσύνης, ὁ ναὸς τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, ἐπαναλειτουργεῖ ὡς τζαμί, ἐφ' ὅσον μετὰ τὸν πρὸ ἔτους ἐπίσημον διορισμὸν ἰμάμη, ἐτελέσδη ἡ πρώτη προσευχή, ἡ ὁποία μετεδόδη καὶ τηλεοπτικῶς. Παραδέτομεν τμῆμα ἀπὸ ἄρδρον εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἐλεύδερος Τύπος» τῆς 23ης Ἰουνίου 2017:

«"Ἡ Ἀθήνα χαρακτήρισε τὴν τουρκικὴ ἐνέργεια ὡς «καταφανῶς ἀπαράδεκτη πρόκληση στὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα τῶν ἀπανταχοῦ Χριστιανῶν καὶ ὅσων τιμοῦν τὴν πολιτιστικὴ κληρονομιὰ τῆς ἀνθρωπότητας». Στὴν ἀνακοίνωση προστίθεται ὅτι ἡ Ἁγία Σοφία εἶναι μνημεῖο παγκόσμιας πολιτιστικῆς κληρονομιᾶς τῆς UNESCO καὶ συνεπῶς ἡ ἀπόπειρα μετατροπῆς της σὲ τέμενος συνιστᾶ προσβολὴ γιὰ τὴ διεθνῆ κοινότητα. Τὸ κάλεσμα σὲ προσευχὴ ἔγινε ἐντὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας ἀπὸ ντουέτο ἰμάμηδων, μὲ τὸ ἴδιο τελετουργικὸ ποὺ γίνεται σὲ ὅλα τὰ τεμένη, μὲ μόνη διαφορὰ ὅτι δὲν ἄνοιξαν οἱ πύλες, γιὰ νὰ μποῦν οἱ πιστοί. Ἡ προσευχὴ μεταδόθηκε ἀπευθείας ἀπὸ τὸ κρατικὸ τηλεοπτικὸ δίκτυο TRT Diyanet παρουσίᾳ τοῦ διευθυντῆ Θρησκευτικῶν Ὑποθέσεων τῆς Τουρκίας Μεχμὲτ Γκιορμέζ, ὁ ὁποῖος ὑπάγεται στὸ γραφεῖο τοῦ Τούρκου πρωθυπουργοῦ Μπιναλὶ Γιλντιρὶμ - ὁ ὁποῖος ἐπισκέφθηκε τὴ Χώρα μας. Τὸ ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν κάλεσε τὴν Τουρκία «νὰ ἐπιδείξει συμπεριφορὰ σύγχρονης καὶ δημοκρατικῆς χώρας καὶ νὰ προστατεύσει τὸν οἰκουμενικὸ χαρακτήρα τῆς Ἁγίας Σοφίας, σεβόμενη τὴ μακραίωνη παράδοση τοῦ πανανθρώπινου αὐτοῦ μνημείου». Ὁ ὑφυπουργὸς Ἐξωτερικῶν Γιάννης Ἀμανατίδης δήλωσε ὅτι «μία χώρα, ἡ ὁποία θέλει νὰ λέει ὅτι προστατεύει τὴν παγκόσμια πολιτιστικὴ κληρονομιὰ θὰ πρέπει νὰ σέβεται τὴ φυσιογνωμία της. Εἶναι ἀνεπίτρεπτο, σὲ χῶρες χωρὶς διενέξεις, οἱ ἴδιες νὰ ἀλλοιώνουν τὴ φυσιογνωμία τῶν μνημείων. Ἡ Ἁγία Σοφία εἶναι ἕνα σημαντικὸ μνημεῖο τῆς παγκόσμιας πολιτιστικῆς κληρονομιᾶς, τὸ ὁποῖο ἅπτεται τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος τῶν ἀπανταχοῦ χριστιανῶν, γιὰ τὸ ὁποῖο εἴμαστε πολὺ εὐαίσθητοι». Ἀφορμὴ γιὰ τὶς δηλώσεις αὐτὲς ἦταν συνάντηση ποὺ εἶχε μὲ τὸν ἀναπληρωτὴ γενικὸ διευθυντὴ τῆς UNESCO, Φραντσέσκο Μπανταρίν, ὁ ὁποῖος δήλωσε πὼς «ἡ θέση μας εἶναι ξεκάθαρη καὶ θὰ τὴν κάνουμε πιὸ ξεκάθαρη. Ἡ Ἁγία Σοφία εἶναι ἕνα μνημεῖο ποὺ ἀνήκει στὴν ἀνθρωπότητα καὶ πρέπει νὰ διατηρηθεῖ ὡς μουσεῖο, καθὼς εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σημαντικὰ μνημεῖα τῆς πολιτιστικῆς κληρονομιᾶς στὸν κόσμο καὶ ἔχει ἕνα ὑψηλὸ συμβολισμὸ γιὰ πολλοὺς πολιτισμούς, ἄρα εἶναι παγκόσμιο». Ὁ ἴδιος τόνισε πὼς «δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά, ἔχουμε πεῖ στὴν τουρκικὴ κυβέρνηση ὅτι πρέπει νὰ μείνει ὡς ἔχει καὶ θὰ τὸ ἐπαναλάβουμε»… Ἀπὸ τὸ 2012 καὶ μετά, ἡ Ἁγία Σοφία στὴ Νίκαια τῆς Βιθυνίας καὶ ἡ Ἁγία Σοφία στὴν Τραπεζοῦντα ἔχουν μεταταπεῖ σὲ τζαμὶ καὶ ὑπάρχουν παρόμοια σχέδια γιὰ τὴν Ἁγία Σοφία στὴν Ἀδριανούπολη. Ἡ Διεύθυνση Βακουφιῶν τῆς Τουρκίας θεωρεῖ πὼς οἱ χῶροι αὐτοὶ πρέπει νὰ λειτουργοῦν καὶ ὡς τεμένη. Τὸν Ἰούνιο τοῦ 2014 ὁ Ρετζὲπ Ταγὶπ Ἐρντογάν εἶχε πατήσει φρένο στὸ αἴτημα τῶν Τούρκων ποὺ τοῦ φώναζαν τὸ αἴτημα τῆς λειτουργίας τῆς Ἁγίας Σοφίας ὡς τζαμιοῦ καὶ δήλωνε χαρακτηριστικὰ «ἀδέλφια μου, πρῶτα νὰ γεμίσουμε τὸ Μπλὲ Τζαμί, τὸ ὁποῖο βρίσκεται δίπλα ἀπὸ τὴν Ἁγία Σοφία καὶ μετὰ βλέπουμε». Τὸ 2016 ἡ Διεύθυνση Θρησκευτικῶν Ὑποθέσεων διόρισε ἐπίσημα ἰμάμη στὴν Ἁγία Σοφία τῆς Κωνσταντινούπολης».

Ἡ τακτικὴ τῆς Τουρκίας διαφαίνεται ἀπὸ δηλώσεις πολιτικῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀποκρύπτουν τὰ σχέδιά τους. Ἡ προκλητικὴ αὐτὴ στάσις προεκάλεσε πάντως τὴν παρέμβασιν τῶν ΗΠΑ. Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Καδημερινὴ» τῆς 24ης Ἰουνίου 2017:

«Ἡ δημόσια παραίνεση τοῦ Μουσταφᾶ Ντεστιτζί, πολιτικοῦ ἑταίρου τοῦ Ρετζὲπ Ταγὶπ Ἐρντογάν, γιὰ μετατροπὴ τῆς Ἁγίας Σοφίας σὲ τέμενος, ἁπλὰ λειτούργησε ὡς ἐπιβεβαίωση γιὰ τὶς προθέσεις ποὺ ὑπάρχουν στὸν κύκλο τοῦ προέδρου τῆς Τουρκίας. «Ἡ Ἑλλάδα καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἂς ἀκούσουν ὅτι ἡ Ἁγία Σοφία εἶναι τέμενος. Μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Ἀλλάχ, μέσα σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα, θὰ ξεκινήσουν ἐκ νέου οἱ τελετουργίες καὶ θὰ διαβάζεται πάντα προσευχή», εἶπε χαρακτηριστικὰ ὁ κ. Ντεστιτζί, ἡγέτης τοῦ Κόμματος Μεγάλης Ἑνότητας, ἑνὸς ὑβριδικοῦ, ἐθνικιστικοῦ πολιτικοῦ σχηματισμοῦ, ὁ ὁποῖος κινεῖται μεταξὺ παντουρανισμοῦ καὶ ἤπιου Ἰσλάμ. Τὸ θέμα ἔφθασε μέχρι καὶ τὸ Στέιτ Ντιπάρτμεντ, ὅπου ἡ ἐκπρόσωπος Χέδερ Νάουερτ ζήτησε ἀπὸ τὴν Τουρκία «νὰ διατηρήσει τὴν Ἁγία Σοφία μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ θὰ σέβεται τὴν παράδοσή της καὶ τὴ σύνθετη ἱστορία της». Εἶχε προηγηθεῖ νωρίτερα τὸ πρωὶ ἀνακοίνωση τοῦ τουρκικοῦ ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν, τὸ ὁποῖο κατηγορεῖ γιὰ φτωχὲς ἐπιδόσεις τὴν Ἑλλάδα στὸν τομέα τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας… Ἡ ἀνακοίνωση τοῦ τουρκικοῦ ΥΠΕΞ καταλήγει καλώντας τὴν Ἑλλάδα νὰ σεβαστεῖ τὴ δημοκρατία. Ἡ Ἀθήνα ἀπάντησε διὰ τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ ΥΠΕΞ Στρ. Εὐθυμίου, ὡστόσο τὴν τουρκικὴ πρόκληση σχολίασε καὶ ὁ πρωθυπουργὸς Ἀλ. Τσίπρας ἀπὸ τὶς Βρυξέλλες… «Ὁ σεβασμὸς τῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἀποτελεῖ ἀμάχητο κριτήριο ὡς πρὸς τὴ θέληση τοῦ καθενὸς γιὰ φιλία καὶ καλὴ